

လမင်းမိုမို

မိုးတွေ့ရင်ဆဲပါ

BURMESE
CLASSIC
www.burmeseclassic.com

လမင်းမိုမို

မိုးတွေရွာနေသဲပါ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၆၈၄၀၀၀၈

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၅၇၉၀၀၀၈

၂၀၀၉ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ

ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၁၀၀/-

အုပ်ရေ - ၂၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ . . . ဦးကျော်လွင်(၁၃၈၈၇) ဝေတနာစာပေ

စာမုတ်(၅၉) ၀၉ လမ်း လသာမြို့နယ်

ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ . . . ဦးကျော်လွင်(၅၅၇၃) ဝေတနာ OFFSET

စာမုတ်(၅၉) (၅၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

BURMESE CLASSIC

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု ဖျက်ကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု ဖျက်ကွဲရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ ထည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

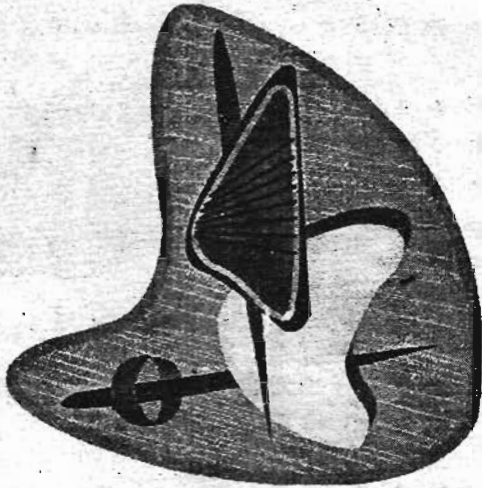
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ နီးရီးရေး
- အမျိုးသား၊ ဖြန့်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံမသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုက်ဖျိုးရေးကို အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နှေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဒီဖြင့်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကူအညီစာရိတ္တမြင်စားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်စားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း၊ ထောင့်ရွှေ့တော်ရေး
- မျိုးမျစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်စားရေး

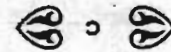

BURMESE
CLASSIC

လမင်းမိုမို

စိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ

BURMESE
CLASSIC

ကျွဲဆည်ကန်ကွင်း ကားဂိတ်မှာ ကားတွေကလည်း
အစီးစီး။ လူတွေကလည်း ရှုပ်ထွေးနေလေသည်။ နဂိုကပင်
ခေါင်းမူးချင်ချင်ရှိတဲ့ မုန်းသည် စိတ်တွေနောက်ကာ မျက်နှာက
လေးက ညိုနေပါသည်။

“မမမုန်း ... မမမုန်း စီးရမယ့်ကား ကျွန်တော်သွားရှာ
လိုက်မယ်၊ ဒီမှာပဲ နေဦး”

“ကျေးဇူးပဲ ကိုငြိမ်းရယ်”

မုန်းနှင့် မောင်တစ်ဝမ်းကွဲလေးတော်သော ကိုငြိမ်း
က ကားကို စက်မသတ်ဘဲ မှန်တွေတင်ကာ အကွန်းဖွင့်ပေးခဲ့ဖို့
လုပ်နေရင်း ...

“မမမုန်းက နှစ်ရက် သုံးရက် စောင့်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး
ဗျာ၊ အဝေးပြေးကားနဲ့က ဘယ်လောက် ပင်ပန်းလားလဲ၊

သုံးရက်စောင့်နိုင်ရင် လေ့လာဉ်လက်မှတ်လဲ ရချင်ရ၊ မရရင်လည်း ကျွန်တော် ဒီပါဂျယ်ရီနဲ့ လိုက်ပို့နိုင်တာပေါ့”

“မဟုတ်တာ ကိုငြိမ်းရယ်၊ ရန်ကုန်ထိပဲ ကားမောင်းလိုက်ပို့မယ်ရယ်လို့၊ ကိုယ့်ကိစ္စလည်း ရှိတာမဟုတ်ဘဲနဲ့၊ သက်ကြီးပို့ပြီး တစ်ခါမောင်းပြန်ရမှာ၊ ဆီတွေကုန် လူတွေပင်ပန်းလိုက်တာ ကိုငြိမ်းရယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ ... အဝေးပြေးကားနဲ့၊ မမတို့ ငယ်ငယ်က ကားတွေဆိုရင် ဒီခေတ်ကားတွေ လောက်တောင် မကောင်းပါဘူး၊ ဒါတွေစီးပြီး သွားလာနေကျပါ၊ အခုကားတွေက အဲကွန်းနဲ့ လေအိတ်နဲ့ သိပ်ကောင်းပါတယ်၊ တစ်လမ်းလုံး တီဗီနဲ့ ဘာနဲ့ နားငြီးမျှက်စိနောက်မှာတောင် ပူနေရတယ်”

“ကားက ကောင်းတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ မမမုန်း ပင်ပန်းမှာ ဖိုးတာပါ”

“အေးလေ ... သမီးက နေဖြင့်ကောင်းကောင်း မကောင်းသေးဘဲနဲ့”

“အအေးမိတာလောက်က ကိစ္စမရှိပါဘူး အန်တီလေးရယ်၊ ဒီရက်မပြန်လည်း မဖြစ်တော့ဘူး၊ ဟိုမှာ ဟိုသားအဖက ဘယ်လိုဖြစ်နေပြီ မသိဘူးလေ၊ အိမ်က ကောင်မလေးတွေက အားကိုးရလို့ အိမ်ကိစ္စ စားရေးသောက်ရေးကိစ္စကို

မပူရပေမယ့် ရွှေဂူက စာမေးပွဲဖြေရဖို့ နီးနေပြီ၊ တစ်ရက် နှစ်ရက်ပဲလိုတာ အန်တီလေးရဲ့။ အဲဒီ ရွှေဂူက မအေမရှိရင် စာသေချာမလုပ်ဘူး၊ သူ့အဖေကလည်း သေချာစာမေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ မုန်းက စာမေးရင်တောင် သူ့သမီးလေး တစ်တန်းပဲရှိပါသေးတယ် ပင်ပန်းလိုက်တာ လုပ်တာ”

မုန်းက ဘေးမှာအတူယှဉ်ထိုင်ကာ ပါလာသော အန်တီလေးကို စကားခပ်ရှည်ရှည် ရှင်းပြောနေမိပါသည်။ အန်တီလေးဟာလည်း မုန်းကို အင်မတန် ဆွဲထားချင်သေးတာပင်။ သူ့အားကိုးချစ်ခင်လှတဲ့ သူ့အစ်မ မုန်းရဲ့မေမေနှင့် အန်တီလေးတို့ ညီအစ်မဟာ အသက်ရှစ်နှစ်နီးပါးကွာတော့ မေမေ့ကို အန်တီလေးက အင်မတန် အားကိုးတာဖြစ်သည်။

ဒါတောင် ကြီးတော့ သိပ်မကွာသလိုလို။ ငယ်ငယ်ကတော့ ဆယ်နှစ်သမီးဟာ နှစ်နှစ်သမီးကို ချီခွဲရတာပင်။ ချီပိုးရ ထိန်းကျောင်းရလောက်အောင် ကွာသည်။ ဒီတော့ “မမကြီး” ရယ်လို့ အန်တီလေးက မေမေ့အပေါ် ချစ်အားကိုးလှတာ မဆန်းပေ။

“သူတို့ ချက်ပ်တာအဲဒါနဲ့ တက်စ် Chapter end test တွေကလည်း လတိုင်းပဲ၊ ဟုတ်ပါ့ဗျာ”

သူငယ်တန်း သားတစ်ယောက်ရှိသော ကိုငြိမ်းက ဝင်ရောက်ထောက်ခံလိုက်ပါသည်။

“ခု ဘယ်လိုနေတုန်း မုန်း၊ ကားပေါ်မှာ အဲကွန်းကြီးနဲ့ တစ်ချိန်လုံး ပိုအအေးမိမလား မသိဘူး”

“မုန်း အခုဝတ်ထားတဲ့ လက်ရှည်ကလည်း ဆွယ်တာဆန် ဆန်ပါပဲ၊ ဒီမှာ ကားပေါ်အေးရင်ဝတ်ဖို့ ကုတ်အင်္ကျီတစ် ထည် အသင့်ထုတ်ထားသေးတယ် အန်တီလေး၊ ရပါတယ်၊ မပူပါနဲ့ အန်တီလေး”

“အမယ်လေး ... အဲဒီ(.....)ကားလိုင်းက ကားတွေက တအားအေးတာ၊ မောင်းတာလည်း မြန်သလားမပြောနဲ့၊ တစ်လမ်းလုံး ဘုရားစာရွတ်ရတယ်၊ လမ်းမှာ ဘုရားစာ ရွတ်သွားဦးနော် သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မိုးတွေအုံ့နေတယ်၊ လမ်း ... မိုးများရွာလွှာမလား မသိ ဘူး”

ကိုငြိမ်းက ကားရှာဖို့ ထွက်ခွာသွားပါသည်။ မုန်း ဟာလည်း မေမေရဲ့ တစ်ဦးတည်းသမီး။ ကိုငြိမ်းဟာလည်း အန်တီလေးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသား။ ဒီတော့ မုန်းနှင့် ကိုငြိမ်းဟာ မောင်နှမတစ်ဝမ်းကွဲပေမယ့် မောင်နှမရင်းချာလို ဖြစ်နေပါသည်။

မေမေဟာလည်း သူ့ရဲ့ဇာတိချက်မြှုပ်အရပ်ဖြစ်သည့် မန္တလေးမှာပဲ မုန်း ... ကိုရာဇာနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီးကတည်းက

ပိုမိုအနေများသွားတာ။ တစ်ခါတစ်ရံ အရင်က သားအမိနှစ်ယောက် နေခဲ့ပြီး မုန်း အိမ်ထောင်ကျပြီးတဲ့နောက် မုန်းတို့နေတဲ့ ရန်ကုန် အိမ်မှာ မေမေ အတူလာနေလည်း ခဏတဖြုတ်ပင်။ သူ့ညီမ အန်တီလေးအိမ်ရှိရာ မန္တလေးမှာ အနေများပါသည်။

ခုတော့ ဆုံးတော့လည်း မန္တလေးမှာလေ။

မေမေ အသည်းအသန်ဖြစ်ကတည်းက မုန်း မန္တလေး ကို တက်လာခဲ့ပါသည်။ အဲဒီတုန်းကတော့ ချက်ချင်းရောက်အောင် လေယာဉ်နှင့်။ လက်မှတ်လည်း အသင့်ရခဲ့သည်။ မုန်းရောက်ပြီး ရှစ်ရက်ရှိတော့ မေမေ ဆုံးပါသည်။ အဲဒီတော့မှ ရန်ကုန်ကို မုန်း ဆက်တော့ ခင်ပွန်းသည် ရာဇာက လိုက်လာသည်။

သမီးကို ရာဇာအမေဖြစ်တဲ့ သူ့ရဲ့ဘွားအေထံ ပို့ခဲ့ ရသည်။ ရာဇာအလုပ်ကလည်း အကြာကြီး ခွင့်မရ၍ ဆုံးတဲ့နေ့ပဲ ရောက်လာပြီး အသုဘချပြီးတဲ့ နောက်တစ်ရက်မှာ ပြန်ရသည်။ ရက်လည်ထိ မနေနိုင်။ မုန်းကတော့ တစ်နေ့က ရက်လည်နေ့ အပြီး မနေ့က တစ်ရက်နားပြီးတော့ ဒီကနေ့ ပြန်ဖြစ်အောင် ပြန် ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သမီးနှင့် မတွေ့ရဘဲ ဖုန်းပဲပြောရတာ ဆယ်ခုနစ် ရက်ရှိပြီ မဟုတ်လား။ အဖေက အလိုလိုက်လွန်းလှတဲ့အတွက် သမီးက အဖေကိုမကြောက်။ အဖေကလည်း သူ့သမီးသင်ပုန်းမည်

ဆို စာပင်မကျက်ခိုင်း။ စာကျက်ပျင်းတဲ့ သမီးက သူ့အဖေနှင့်
ဆို “ဖေ ... မီး အိပ်ချင်ပြီ” လို့ မျက်လုံးကို ခပ်နဲ့နဲ့ပွတ်ပြတာ
နှင့် စွေ့ခနဲ ပွေ့ချီကာ အိပ်ရာထဲ ပို့တော့တာပင်။

“အန်တီလေး ... နေကောင်းအောင်နေနော်”

“အေးပါ သမီးရယ်”

တူဝရိုးနှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်လက် တစ်
ယောက် ဆုပ်ကိုင်ကာ ကားပေါ်မှာ ငြိမ်သက်နေမိကြသည်။
ကိုငြိမ်း ပြန်ရောက်လာကာ ...

“မမ ... ကားတွေ့ပြီ၊ ဒီမှာပဲ ခဏနေပါဦးလား၊ ဟိုမှာ
လူရှုပ်ရှုပ်နဲ့၊ ဇောပါသေးတယ်၊ လိုသေးတယ်တဲ့ ငါးနာရီခွဲ
လောက်မှ ထွက်မယ်ပြောတယ်”

ခုမှ ညနေငါးနာရီသာ ရှိသေး၍ မုန်းက လက်ပတ်
နာရီကြည့်ကာ ခေါင်းလေးညိတ်ရင်း ...

“အင်း ... အင်း ...”

“လမ်းမှာ သောက်သွားရမယ့် ဆေးရော”

“ပါတယ် ကိုငြိမ်း၊ စလင်းဘက်ထဲမှာပဲ”

အန်တီလေးက မုန်းရဲ့နဖူးကို စမ်းကြည့်ပါသည်။

“ပူသေးတယ်၊ သားရေ ... ကားဆရာကို အဲကွန်းနည်းနည်း
လျှော့ခိုင်းစမ်း”

“နေပါစေ အန်တီလေးရဲ့၊ ကိုယ့်တစ်ယောက်အတွက်နဲ့
ကျန်တဲ့လူတွေ အေးချင်တာ မအေးရဘဲ နေပါ့မယ်”

“နည်းနည်းအေးရင် တော်ပြီပေါ့”

အသုဘချတဲ့နေ့မှာ စဖျားလာတဲ့ မုန်းကို ရာဇာ
လည်း စိတ်မမြောင့်နှင့်ပင် ပြန်သွားရတာဖြစ်သည်။ မုန်းကဖျား
ရင် အဖျားတာရှည်တတ်သည်။ အဖျားလည်း ကြီးတတ်သည်။

“အဖျားကောင်းကောင်းပျောက်မှ မပြန်ဘူးအေ”

“ရွှေဂူကို စိတ်မချလို့ အန်တီလေးရယ်၊ စာမေးပွဲလည်း
ရှိတာရယ်အပြင် သူ့အဖေက မစားချင်ဘူးဆိုမစားနဲ့၊ စာ
မကျက်ချင်ဘူးဆိုလည်း မကျက်နဲ့၊ ရေမချိုးချင်ဘူး ဆိုရင်
တောင် မချိုးနဲ့တဲ့၊ အလိုလိုက်လွန်းအားကြီးလို့ နောက်
ကြောင်းစိတ်မချဘူး”

“တစ်လပြည့် ဆွမ်းသွပ်ကျရင် သမီး လာဦးမလား”

“မလာတော့ဘူး အန်တီလေးရယ်၊ မုန်းလည်း ရန်ကုန်အိမ်
မှာပဲ တစ်လပြည့်ကျ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆွမ်းကျွေးမယ်”

“အေးလေ ... ဒါလည်း ကောင်းပါတယ်”

“ကိုငြိမ်းရေ ... သွားကြမလား၊ အန်တီလေးလည်း မြန်
မြန်ပြန်နားလို့ရတယ်”

“သွားမယ်လေ မမမုန်း”

“ရပါတယ် သမီးရယ်၊ မြန်မြန်လည်း မပြန်ချင်ပါဘူး၊
ညည်းပါ ပြန်မယ်ဆိုတော့ ဝမ်းကနည်းနေတာ”

“နေကောင်းအောင်နေနော် အန်တီလေး၊ သွေးနည်းနည်း
တိုးချင်နေတယ်၊ ဆေးမှန်မှန်သောက်ပြီး သွေးတိုးကိုထိန်း
ဦး၊ မနက်လမ်းထလျှောက်နေကျလည်း ဆက်လျှောက်နော်၊
မေမေပါဘူးဆိုပြီး မလျှောက်ဘဲ မနေနဲ့နော်၊ မမဆက်ကို
ခေါ်လျှောက်ပေါ့နော်”

မမဆက်က အန်တီလေး ခေါ်ထားတဲ့ တူမဝမ်းကွဲ
တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ဝမ်းနည်းနေတဲ့ အန်တီလေးက မုန်း
ကားပေါ်ကဆင်းတော့ လိုက်ဆင်းလာပါသည်။ ကိုငြိမ်းက နောက်
ဘက်တံခါးဖွင့်ပြီး မုန်းရဲ့အိတ်နှင့် ခြင်းတောင်းတို့ကို သယ်ချနေ
နိုက် ...

“ဟင် ... သမီး”

“ဘာလဲ ... အန်တီလေး”

“ဟို ... ဟိုမှာ ... ဉာဏ် မဟုတ်လား”

မုန်း ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲ တုန်သွားကာ အန်တီလေး
မျက်လုံးတွေ ဦးတည်နေရာဆီ လိုက်ကြည့်မိပါသည်။ ရင်ထဲမှာ
ဖြစ်သွားတဲ့ ဒိတ်ခနဲကို မရိုးသားဘူး ပြောလိုလဲမရ။ ရိုးသားတယ်
ပြောလိုလဲ မရနိုင်တာ မုန်း အသိဆုံး။

အင်း ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဉာဏ်ပါလား။

သူ့ကိုတွေ့တဲ့အခါ နဂိုကမှ မေမေ ကွယ်လွန်ထား
တဲ့အတွက် ဆုတ်နစ်ကြေကွဲနေတဲ့ စိတ်တို့မှာ ဝမ်းနည်းမှုထပ်ပို
လာသည်။ သိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်း မိတ်ဆွေဟောင်း (အင်း ...၊
ဒီလိုပဲ ဆိုကြပါစို့ရဲ့)တွေကို ကိုယ့်ဘဝရဲ့ နှမ်းနယ်ပူဆွေးနေရတဲ့
အချိန်မျိုးမှာ ဆုံတွေ့ရင် ခံစားချက်ကပိုပြီး လှုပ်ခတ်လှိုက်လှဲ
လာသလိုပင်။

ခုနေ တခြားသူစိမ်းတစ်ယောက်ကို “မေမေဆုံးသွား
ပါပြီ”လို့ ပုံမှန်သတင်းပေး ပြောပြနိုင်ပေမယ့် ဉာဏ်ကိုတော့
ပုံမှန် ပြောပြနိုင်ပါ့မလား။ ပြောရင်း ဝမ်းနည်းလှိုက်ခတ်လာမှာ
သေချာနေတော့သည်။

“မမ ... မမမုန်း”

မုန်းက ကိုငြိမ်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဟိုမှာ ကိုဉာဏ် မဟုတ်လား”

“အင်း ...”

“ဪ ... မမ တွေ့ပြီးပြီလား”

“အင်း ... မမတွေ့ပါတယ်”

“ဟိုဘက် သွားနေတယ်၊ လက်ထဲမှာလည်း အိတ်နဲ့”

ကိုငြိမ်း စကားကို အန်တီလေးက ...

“ဟဲ့ ... သူလည်း ဒီကားတွေနဲ့ပဲ ရန်ကုန် ပြန်မလို့လား မသိဘူး”

“ဒီတစ်စီးထဲမှ မဟုတ်တာ အန်တီလေးရယ်”

“သူ မန္တလေးရောက်နေတာ ဘယ်တုန်းကပါလိမ့်”

“ဟုတ်တယ်နော် မေမေ၊ ကြီးကြီး နာရေးကြော်ငြာမတွေ့ဖူးလား မသိဘူး”

“အေးလေ”

“မတွေ့လို့နေမှာ မေမေ၊ တွေ့ရင် ကိုဉာဏက လိုက်ပို့မှာ သေချာတယ်”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ဉာဏက မမသွယ်ကို သိပ်ချစ်တာ”

အမေနှင့် သား တစ်ယောက်တစ်ခွန်း အတိုင်အဖောက်ညီညီ စိတ်ဝင်တစား ဝေဖန်မှတ်ချက်ချနေကြတာကို မုန်း ဘာမှဝင်မပြောမိ။ ကားတစ်စီးတည်းတော့ မဆုံပါစေနဲ့ ရယ်လို့သာ ဆုတောင်းနေမိပါသည်။

အဆက်အသွယ် အဆက်အဆံ မရှိတာတော့ နှစ်နှစ်ခွဲလောက်ပဲ ရှိဦးမှာ။ နောက်ဆုံးတွေ့ထားတာ နှစ်နှစ်ခွဲလောက်ရှိပြီလေ။ အဲဒီနှစ်နှစ်ခွဲရဲ့ရှေ့မှာ နှစ်နှစ်တစ်ကြိမ်လောက်တော့ မတော်တဆ တွေ့ဆုံမိပါသည်။ သမီးအသက်ကို တစ်နှစ်ပေါင်း

လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနှစ်နှစ်ကျော်က စ,လို့ပေါ့။ ဘာတွေပဲ ဖြစ်ခဲ့ခဲ့ လမ်းတွေ့ရင်တော့ ခေါ်ပြောနှုတ်ဆက်ဖြစ်ခဲ့တာမို့ ခုလည်း မုန်းကို တွေ့ရင် သူ စကားပြော သတင်းမေးဦးမှာပါ။ မုန်းနှင့်မတွေ့တာ နှစ်နှစ်ခွဲပေမယ့် ရာဇာနှင့်ကတော့ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် အမြဲတမ်း ဆုံတွေ့ကြတဲ့ သူတို့ကျောင်းသားဟောင်းများ Gathering မှာလည်း အမြဲတွေ့နေကျ။ သူတို့အုပ်စုထဲက တစ်ယောက်ယောက် ရဲ့ပွဲလမ်း အလှူအတန်း အရေးအကြောင်း ရှိသမျှတွေမှာလည်း ဆုံနေကျ။

ရာဇာကလည်း ဉာဏနဲ့တွေ့တွေ့ ကြွေပဲ့တွေ့တွေ့ အိမ်မှာ အားရပါးရ ပြန်ပြောတတ်မြဲပင်။ သူတို့အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်း အုပ်စုတွေပဲလေ။ မုန်းနှင့် ဉာဏသာ မျက်နှာပူရမလိုလို ခပ်တန်းတန်း ခပ်အမ်းအမ်းနေရမလို တစ်မျိုးတစ်မည် ရှိနေကြပေမယ့် ရာဇာကတော့ ဉာဏကို ခင်မင်ဆက်ဆံမပျက်သလို ဉာဏကလည်း ရာဇာကို ဘယ်လိုမှကို သဘောမထားပဲ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ သံယောဇဉ်ကြီးလှသည်။

တကယ်တော့ မုန်းသာ ရာဇာနဲ့ လက်မထပ်ဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် (တခြားတစ်ယောက်နဲ့ပဲ လက်ထပ်ထပ်၊ တစ်ကိုယ်တည်းပဲနေနေ) ဉာဏကို ခေါ်ပြောဆက်ဆံနေဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ပါပေ။ ခုတော့ ခင်ပွန်းက ရာဇာ ဖြစ်နေလို့။ သူတော့ပဲ ခေါ်

ပြောသေးတာပဲ ကိုယ်တွေက ရှိန်ပြီး မပြောနိုင် မဆိုနိုင် ဖြစ်နေလျှင် ပိုပြီးအရပ်ဆိုးစရာဖြစ်မယ်လို့ ဆင်ခြင်ကာ ခေါ်ရပြောရတာ။

အမှန်ကတော့ ခေါ်ချင်ပြောချင်တယ်လည်း မဟုတ်။ မခေါ်ချင် မပြောချင်ဘူးလည်း မဟုတ်ပါ။ ဘယ်လိုမှန်းကို အတိအကျ မပြောတတ်တော့ပါဘူး။

“လာ ... သွားစို့ မမမှန်း”

“မမကို ခြင်းပေးလေ”

“ရတယ်”

“အန်တီလေး လိုက်မလို့လား၊ ကားထဲပဲ နေခဲ့ပါလား”

“လိုက်ခဲ့မယ်လေ၊ ပင်ပန်းတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကားမထွက်သေးရင် စကားပြောရတာပေါ့ကွယ်”

အန်တီလေး မုန်းနဲ့ ဉာဏ ကမ္ဘာတစ်စီးတည်း ဟုတ်မဟုတ်ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လိုက်ကြည့်ချင်တာ များလားလို့ ထင်မိသည်။

ကိုငြိမ်း ဦးဆောင်သွားတဲ့နောက် လိုက်ခဲ့ကြပြီး မုန်းစီးရမယ့်ကားဆီ ရောက်သည်တွင် ...

“ဟာ”

“အဟဲ ... ကိုဉာဏ”

ရှေ့က ကိုငြိမ်းနှင့် ဉာဏတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုးပြီး နှုတ်ဆက်နေကြတာပင်။ ကိုငြိမ်းကို အမြင်မှာ ဉာဏထဲက အဆုံတည်း အရင်ထွက်လာတာ။

“ခုနက ကိုဉာဏကို တွေ့လိုက်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကား နားက ဖြတ်သွားတာ”

“ဟုတ်လား၊ ငြိမ်းချမ်းတို့ ဘယ်ကို !! ”

ဉာဏက ကိုငြိမ်းရဲ့နောက်ဘက်ကို ကျော်ကြည့်လိုက်ကာ မုန်းကိုတွေ့ပြီး အသံက ရပ်သွားပါသည်။ မုန်းက ချက်လွှာလေးချပြီး နေမိသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း မေမေ အသုဘက အပြန်ခရီး သူနှင့် ဆုံစည်းရတာကို စတင်မိန်းနည်းလာပြီလေ။

“ဪ ... မုန်း ပြန်မလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မမမှန်း ဒီကားနဲ့ပြန်မလို့”

“ဒီကားလား”

“ဟုတ် ... ဒီကား၊ ကိုဉာဏရော”

“ကိုယ်လည်း ဒီကားစီးရမှာကွ”

အန်တီလေးက မုန်းကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“အတော်ပဲ ... ကားတစ်စီးထဲ မောင်ဉာဏ ပါမှာ၊ မုန်းက နေမကောင်းဘူးကွယ်၊ ပျားနေတယ်၊ သူတစ်ယောက်တည်း ပါသွားမှာ အန်တီလေး စိတ်ပူနေတာ”

“အန်တီလေး နေကောင်းတယ်နော်၊ ကျွန်တော် ဟို ... နားရေးကြော်ငြာ တွေ့လိုက်ပါတယ်၊ တွေ့လိုက်တုန်းက တောင်ကြီး ရောက်နေတယ်၊ လိုက်ဖို့ချင်ပေမယ့် လာဖို့ အဆင်မပြေလိုက်လို့”

“ကိုညာဏ ... အလုပ်ကိစ္စလား၊ ကားမပါဘူးလား၊ လာ တုန်းက ဘာနဲ့လာလဲ”

“လာတုန်းက ကားကိုမောင်းလာတာ၊ တပည့်ဒရိုင်ဘာ လည်းပါတယ်၊ အခုမှ ကားက တောင်ကြီးကအဆင်း ပျက်လာလို့ ဒီမှာပြတော့ ကြာဦးမယ် နှစ်ရက် သုံးရက် တဲ့၊ ဒါနဲ့ တပည့်လေးတော့ ထားခဲ့တယ်၊ ကိုယ်ကတော့ ပြန်မှဖြစ်မှာမို့ ကြိုသလို ရတာနဲ့ ပြန်လိုက်မယ်ဆိုပြီး၊ လေယာဉ်လက်မှတ်ကြီးစားသေးတယ်၊ မရတာနဲ့”

ညာဏက ကိုငြိမ်း သေးဘက်ကို တိုးရွှေ့ကာ မုန်း ကို မြင်ရအောင် ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“မုန်း ... ကိုယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ မုန်း တရားနဲ့ဖြေပါ လို့ပဲ ရိုးရိုးလေးပဲ ပြောရမှာပဲ”

“ဖြေပါတယ် ညာ ... ဏာ ...”

အင်းလေ။ ကိုညာဏတွေ ဘာတွေလဲ လုပ်မနေတော့ ပါဘူး။ ငယ်ငယ်ကလို့ ညာဏက ညာဏပဲပေါ့။

“ခု ပျားနေတယ် ဟုတ်လား”

“နည်းနည်းပါ”

“မနည်းပါဘူး၊ ခုတောင် တစ်ရာကျော်သေးတယ်၊ ချတဲ့ နေ့က စပျားတာ၊ တစ်ရာနှစ် ... တစ်ရာသုံး တက်သေး တာ၊ သူကအဖျားကြီးတတ်တာသိတယ်မို့လား၊ မောင်ညာဏ သူ့ကို ကားပေါ်မှာ လမ်းဆေးသောက်ဖြစ်ဖို့ လှမ်းသတိ ပေးပေးပါဦး”

“စိတ်ချပါ အန်တီလေး”

ညာဏက ဟက်ဟက်ပက်ပက် စကားပြောနိုင်ပေ မယ့် မုန်းကတော့ ဝမ်းနည်းစိတ် ဆိုနစ်ကာ ဘာမှသိပ်မပြောနိုင်။ ညာဏနှင့် ကားတစ်စီးတည်း စီးသွားရမှာကိုလည်း စိတ်ကျဉ်းကျပ် နေမိသည်။

“ရာဇာက ပြန်နှင့်တာလား”

“ဟုတ်တယ် ညာဏ၊ သူကချပြီး နောက်နေ့ ပြန်သွားတယ်၊ သူ့ဂျပန်ကလည်း သူတို့အလုပ်များတဲ့ ရာသီမို့ ခွင့်ရက် ရှည်မယူစေချင်ဘူးပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် ပြန်နှင့်ပါလို့ လွှတ် လိုက်တာ၊ မုန်းကတော့ တစ်နေ့ကရက်လည်တော့ ဆွမ်း ကျွေးနဲ့ ဧည့်သည်နဲ့ ပင်ပန်းသေးတာနဲ့ မနေ့တစ်ရက် နားပြီး ဒီနေ့မှပဲ ပြန်ဖြစ်တာ”

“နေကောင်း၊ မှ ပြန်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး”

“သမီးက ရှိသေးတယ်။ သမီးက မအေကို လွမ်းမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ လွတ်ပဲ လွတ်နေမှာ။ အသည်းအသန်ဖြစ် တယ်ဆိုကတည်းက ထွက်ခဲ့တော့ ဆယ်ခုနစ်ရက် ကြာနေ ပြီ။ အဲဒါကြောင့် နေကောင်းအောင်အထိ စောင့်မနေဖြစ် တော့တာ”

မုန်းက စကားသာ ပြောနေပေမယ့် မျက်လုံးချင်း သိပ်မဆိုင်။ မျက်နှာခပ်လွဲလွဲနှင့်သာ ပြောဆိုနေမိတာဖြစ်သည်။ မုန်းစိတ်ထဲမှာ ကျဉ်းကျဉ်း၊ မျက်နှာပူမှုနှင့် သူ့အပေါ် အပြစ် မကင်းသလို ခံစားရတဲ့ ခံစားချက်တစ်မျိုးကလည်း ရင်ထဲအမြဲ ကိန်းအောင်းနေတတ်ခဲ့ပါသည်။

သူကတော့ အံ့သြဖို့ကောင်းလှအောင် သူ့အတွင်း စိတ်ကို မုန်းရခက်သူပင်။ မျိုသိပ်နိုင်စွမ်းကြီးတဲ့အပြင် နဂိုမိကျော် က ခပ်အေးအေး စကားနည်းနည်း သိုသိုသိပ်သိပ်နဲ့ နေတတ်တဲ့ သူ။ တစ်ခါတလေမှာ သူ့အတွင်းစိတ်ထဲ ဘာရှိနေသလဲ မုန်း လုံးဝမှန်းဆမရခဲ့ပါ။ နောက်ပိုင်း ပြန်ကြုံဆုံတဲ့အခါမျိုးတွေမှာလည်း သူ့ရဲ့ပြီးပြီးပျောက်ပျောက် ဖြေပျောက်မေ့ပစ်နိုင်စွမ်းကို အံ့သြရ ပြန်သည်။

သူဟာ ပြီးခဲ့သမျှကို ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်သူ လား။ ဒါကြောင့်သာ မုန်းအပေါ် သူ့စိတ်ထဲ အာဃာတ အမျက်

မရှိတာပေါ့။ မရှိတာရော ဟုတ်ရဲ့လား။ သူ မျှိုသိပ်ထားလို့လား။ အို ... သူ့ဘက်ကို မုန်း မမှန်းဆတတ်ပါ။ ကိုယ့်ဘက်က အဖြစ် အပျက် ကိုယ့်ခံစားချက်တို့ကိုသာ မုန်း သိပါသည်။

“တိတိ ... တိတိ”

“ဟော ... မုန်း”

အန်တီလေးက မုန်းကို လှည့်ပြောလိုက်၍ မုန်းက စလင်းဘက်ထဲကမုန်းကို ထုတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။ ဒီအချိန်ဆက် လိုက်တာ ရာဇာပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မုန်းကိုကြည့်လိုက်တော့ ဟုတ်နေသည်။ ရာဇာနဲ့ပါတီ။

“ဟယ်လို”

“မိန်းမ နေကောင်းရဲ့လား”

“အင်း ... ကောင်းပါတယ်”

“ဖျားသေးလား”

“ဖျားတော့ ဖျားသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နေကောင်းပါတယ်”

“ခု ဘယ်မှာလဲ၊ ကားဂိတ်သွားပြီလား”

“ကားဂိတ်ရောက်နေပြီ”

မုန်းက ကိုယ်ကို တစောင်းလှည့်ကာ မပွင့်တဖွင့် ပြောနေမိပါသည်။ ရာဇာနှင့် စကားပြောနေတာကို ဉာဏ်ကြား မနေရစေချင်လို့ပင်။ ကြားတော့ ဘာဖြစ်လဲဆိုရင် ဘာမှတော့

မဖြစ်ပါ။ သူတို့ချင်းက ခင်မင်ပြောလည်လို့ပဲ။ မုန်းကသာ အား
နာတာလား၊ ဟင်အင်း။ မျက်နှာပူတာလား။ အို ... မသိတော့ဘူး။

“အဖျားကြီးနဲ့ မုန်းရယ်၊ တစ်ရက်နှစ်ရက် ဆက်နေရောပေါ့”

“အို ... သမီးနဲ့လည်း ခွဲနေတာကြာနေပြီ၊ မဖြစ်ပါဘူး”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ကိုယ်တစ်ယောက်လုံး ရှိတဲ့ဟာ”

“အဖေနဲ့အမေ တူတော့မတူဘူးလေ၊ တစ်ခါမှလည်း
ဒီလိုကြီး မခွဲဖူးတော့ ပြန်လာချင်နေပြီ”

“လမ်းမှာ ဖုန်းဆက်လို့ရတဲ့နေရာဝင်ရင် ဖုန်းဆက်ဦးနော်၊
နေကောင်းရဲ့လားလို့”

“နေကောင်းပါတယ်၊ တကူးတက ဆက်မနေတော့ပါဘူး”

“ဆက်ပါ၊ ဟဲန်းဒီဖုန်းလည်း ပိတ်မထားနဲ့၊ ဖွင့်ထားနော်”

“ရာဇာ”

“ဟင်”

“ရာဇာကို ပြောရဦးမယ်”

မုန်းမပြောလည်း သူတို့ချင်းတွေ့ကြရင် သိကိုသိ
မှာ။ ကိုယ်က မပြောဘူး ဖြစ်နေမှာစိုး၍ မုန်းက စကားစလိုက်
ပါသည်။

“ပြောလေ ... ဘာလဲ”

“မုန်းနဲ့ ကားတစ်စီးတည်းမှာ ဟို ... ဉာဏ ပါတယ်”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မုန်း ဒီကားကိုလွှတ်လိုက်ပြီး တခြားတစ်စီး
လက်မှတ် လဲဝယ်ရမလား”

“အာ ... ဘာလို့ အဲလိုလုပ်ရမှာလဲ မုန်းရဲ့”

“ဒီကားပေါ်မှာ တစ်စီးတည်း တူတူအကြာကြီး စီးနေရမှာ
လေ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ မုန်းရဲ့၊ မုန်းနဲ့ ရင်းနှီးတဲ့သူ အတူတူ
ပါတော့ မုန်းအတွက် ပိုပြီးစိတ်ချရတာပေါ့၊ မုန်းနဲ့တွေ့
ပြီး နှုတ်ဆက်ပြီးပြီလား”

“အင်း”

“သူက ဘယ်လာတာလဲ၊ အသုဘရက်ကတော့ မတွေ့ပါ
ဘူး”

မုန်းက ဉာဏ မကြားရအောင် မလှမ်းမကမ်းကို
လမ်းလျှောက်ရင်း ...

“သူက သူ့ဟာသူ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ တောင်ကြီးလာတာတဲ့၊
ကိုငြိမ်းနဲ့ စကားပြောနေကြတယ်၊ တောင်ကြီးကနေ ဒီကို
ဝင်လာတာ၊ ဒီမှာ ကားပျက်နေတော့ ကားနဲ့ ဒီရိုင်ဘာ
ထားခဲ့ပြီး သူက လိုင်းကားနဲ့ပြန်မလို့”

“ဪ ... ခုမှ ကားဂိတ်မှာ ဆုံကြတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ရာဇာ”

“ဘေးမှာ ရှိနေတာပေါ့”

“အင်း ... ရှိတယ်”

“ဖုန်းပေးလိုက်စမ်းပါ။ ဒီကောင်နဲ့ ပြောရအောင်”

“ဒါဖြင့် ကိုင်ထား”

မုန်းက လေး၊ ငါးလှမ်းပြန်လျှောက်လာကာ လက်ထဲက ဖုန်းလေး ဉာဏထံ လက်ဆန်တန်းပေးရင်း ...

“ဉာဏ ... ရာဇာက ပြောချင်လို့တဲ့”

“ဟုတ်လား”

ဉာဏက ဖုန်းကိုလှမ်းယူလိုက်ကာ ...

“ဟယ်လို”

“ဉာဏလား”

“အေး ... ပြော ရာဇာ”

“မင်းနဲ့ မုန်း ကားတစ်စီးတည်းဆို”

“အေး”

“အတော်ပဲ ဟန်ကျတယ်၊ မုန်းမှာ အဖော်မရှိဘူးထင်တာ၊ မင်းပါတော့ တော်သေးတယ်ကွာ၊ မုန်းက ဖျားနေတယ်ကွာ၊ အသုဘချတဲ့ရက်ကတည်းကကွာ၊ ခုထိ အဖျားမကျဘူးဆိုတော့ ရက်ကြာနေပြီ သိတယ် မဟုတ်လား”

“အေး ... အခုပဲ ငါ့ကို အန်တီလေး ပြောပြနေတယ်၊ အေးပါ၊ စိတ်ချပါ၊ ရာဇာရာ၊ လိုအပ်တာရှိရင် ငါ ကူညီ

မှာပေါ့၊ အဖျားရှိတယ်ဆိုပေမယ့် သူ့ပုံစံက အေးဆေးပါ၊ ဟန်ပါတယ်၊ မင်း ဘာမှစိတ်မပူနဲ့”

“အေး ... အေး၊ မင်း တစ်ယောက်တည်းပေါ့၊ ကြွေမပါဘူးလား”

“မပါပါဘူး၊ အလုပ်ကိစ္စကွာ၊ မုန်းအမေ နာရေးကြော်ငြာတောင် တွေ့တာက တောင်ကြီးမှာ၊ ဆင်းပို့ဖို့လည်း သိပ်အဆင်မပြေတာနဲ့ မရောက်လိုက်ရဘူး၊ ဒီကပြီးတော့ ရန်ကုန်က အလုပ်တွေက စောင့်နေပြန်ရော၊ ရက်ဆွဲလို့ မရတာနဲ့ ရသလိုပြန်ဖို့ လုပ်လိုက်တာ မုန်းနဲ့ လာဆုံနေတယ်၊ အန်တီလေးကလည်း ဆေးသောက်ဖို့ လှမ်းသတိပေးဖို့ မှာနေတယ်၊ ငါ ကြည့်နေပါ့မယ်၊ စိတ်ပူမနေနဲ့ ရာဇာ”

“အေး ... ကျေးဇူးပဲကွာ၊ ဒါဆို မုန်းကို ခဏပြန်ပေး”

“အေး”

ဉာဏက ဖုန်းကို မုန်းထံ ပြန်ကမ်းပေးလိုက်ရင်း ...

“ကားပေါ်တက်ရတော့မယ် ငြိမ်းချမ်း”

ပစ္စည်းတွေ အိတ်တွေကတော့ ကိုယ်နှင့်မကွာ ယူချင်တာကလွဲရင် ကားဝမ်းထဲ ရောက်သွားပြီ။ လူချည်းတက်ကြွရတော့မှာပင်။

“ဟယ်လို”

“မုန်း ကားပေါ်မှာ တစ်ခုခုဆိုရင် ဉာဏကို ပြောဖို့ဆိုဖို့ အကူညီတောင်းဖို့ အားမနာနဲ့နော်၊ ပြောနော် ကြားလား”

“အင်း”

“လိုတာပြော၊ ဆေးသောက်၊ ထမင်းစားမယ့်နေရာကျရင် ပျော့ပျော့အစာကိုစားနော်”

“အင်း ... အင်း၊ ကားပေါ်တက်ရတော့မယ် ရာဇာ၊ မိုးဖွဲ တောင်ကျလာပြီ”

“ဒါပဲလေ မုန်း”

မုန်းက မုန်းကိုပိတ်၊ အန်တီလေးနှင့် ကိုငြိမ်းကို ဖက်ရမ်းနှုတ်ဆက်ကာ ကားပေါ်ကို တက်လိုက်ပါသည်။ ကား လက်မှတ်ဖြတ်ပိုင်းလေးကိုကိုင်ကာ နေရာပြနေတဲ့ လူရွယ်လေး ဆီ သွားပြလိုက်ပါသည်။

“အစ်မ ... ဟိုရှေ့လိုင်း၊ ဟိုမှာ ... ဟိုအစ်ကိုကြီးတွေလား၊

ဆွယ်တာ မီးခိုးနဲ့၊ သူ့ဘေးကျတယ်”

မုန်းက ဉာဏရဲ့ကျောဘက်ကို လှမ်းကြည့်နေမိရင်း သက်ပြင်းတစ်ရွိုက်နှင့် အဲဒီကျောပြင်ရှိရာခုံဆီ လျှောက်လာခဲ့လိုက် ရပါသည်။ အင်း ...။ လောကကြီးက သူတို့အပေါ် ဒီလောက် တော့ မကျီစယ်သင့်ပါဘူး၊ ထင်ပါရဲ့။

~*~

ဘုရားရေ ...။

အတော်တို့ နမောနမဲ့ ကလူကျီစယ်တဲ့ လောက ကြီးပါလား။ လူအပြည့် ခုံအပြည့်ပါသော ကားပေါ်တွင် မုန်း နှင့်ဉာဏတို့နှစ်ယောက်မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တစ်ခုတည်း နှစ်ယောက်တွဲ နံပါတ်ကပ်လျက် ကျရတယ်ရယ်လို့။

မုန်းက အတွင်းဘက် ပြတင်းပေါက်မှာဖြစ်သည်။ သူ ထ၊ပေးပြီး မုန်းဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးမှ သူ ပြန်ထိုင်လိုက်ရတာ။ မုန်းက ကော်ဖီဓာတ်ဘူးငယ်လေးရယ်၊ ပလတ်စတစ်မုန့်ဘူးလေး ရယ် တို့လီထွာလီလေးတွေပါသည့် အဝတ်လက်ဆွဲအိတ်ပေါက် စနကလေးထဲ ဟိုရှာဒီရှာနှင့် အလုပ်ရှုပ်ချင်သယောင်ဆောင်ကာ တစ်ယောက်တည်း ငဲ့ဖယ်ဖယ် နေမိသည်။

မုန်း ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် အနေခက်
မျက်နှာပူနေပါလိမ့်။ သူ့ကို အားနာခြင်း၊ အပြစ်မကင်း ခံစားရ
ခြင်းတွေဟာ သာမန်အချိန်တွေမှာ မသိမသာ ငုပ်လျှိုးနေပေမယ့်
သူနဲ့ဆုံတွေ့တဲ့အခါမှာ ရင်ထဲ ဟုန်းဟုန်းထ၊ လောင်မြိုက်နေသလို
ပင်။ အကြောင်းရင်းကတော့ သူနှင့် လမ်းခွဲခဲ့ရခြင်းအပေါ်မှာ
မုန်းဘက်ကသာ အပြစ်ရှိခဲ့တယ်လို့ တောက်လျှောက် နားလည်
ယုံကြည်ခံစားနေခဲ့ရလို့ပင် ဖြစ်ပါမည်။

“မုန်း”

“... ..”

“မုန်း ... ဘာတွေ ဒီလောက်ရှာနေတာလဲ”

မုန်းက အနေခက်သွားပြီး ...

“ဪ”

တစ်စုံတစ်ရာကို ကမန်ကတန်း စဉ်းစားလိုက်ရ

ပြီး ...

“ဟို ... Snow towel! လေတွေ ထည့်ခဲ့မိလားလို့”

“မရှာနဲ့တော့ ... ရော့”

လက်ကမ်းလာတဲ့ ဉာဏဘက် မုန်းက ဖျတ်ခနဲ
ငဲ့ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သူ စလွယ်သိုင်းထားတဲ့ (မဂ္ဂဇင်းနှစ်အုပ်
ကန့်လန့်ဆက်ထားတဲ့ အရွယ်လောက်ရှိတဲ့) အိတ်ဘုံတောင်ရှည်

လေးထဲက စနိုးတာဝယ်လဲတစ်ခု နှိုက်ထုတ်လိုက်ပုံက မျက်လှည့်
ပြလိုက်သလိုလို။

ဉာဏက မုန်းလို ဘာမှဖြစ်မနေပါ။ သူ့မျက်နှာဟာ
ဒုက္ခရိုးရိုးသားသားပင်။ သူ ဒီလို ရိုးရိုးသားသား အေးအေး
ဆေးဆေးပဲ မုန်းကို ဆက်ဆံနိုင်သည်မှာ တစ်အချက်က သူ့ဘက်
က ဘာမှ အပြစ် အမှား မကျူးလွန်ခဲ့လို့၊ ဖုန်အချက်ကတော့
(မုန်း အပြစ်မကင်းတာ သူ သိသိမသိသိ) မုန်းအပေါ် သူ ခွင့်
လွှတ်လို့ပင်။

မုန်းက ဉာဏ ပေးတဲ့ စနိုးတာဝယ်လဲကို ဖောက်
ခွင့်ကာ နဖူး နားထင်၊ ကုပ်ပိုးနှင့် လက်နှစ်ဖက်တို့ကို ကယောင်
ကတန်း လျှောက်ပွတ်သုတ်နေမိပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ခေါင်းမူးလား”

“... ..”

မုန်းက ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းသာ ယမ်းလိုက်ပါ
သည်။ ဒါပေမဲ့ ခုမှ ခေါင်းက စ၊ မူးလာသလိုပင်။ ခုနစ်နှစ်
အတွင်း တစ်ကြိမ်ကို လေးငါးမိနစ်ပင် မရှိတဲ့ သုံးကြိမ်ထက်
ပိုဆုံစည်းခဲ့ပဲ ခုမှလာဆုံနေတဲ့အကြိမ်က မန္တလေးကနေ ရန်ကုန်
အထိ ခရီးရှည်ကြီးကို တစ်ကားတည်းစီး တစ်ခုံတည်းထိုင်ပြီး
ဆုံစည်းရတာမျိုးတဲ့လေ။

“မုန်း တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကိုယ့်ကို အားနာမနေနဲ့ ပြောနော်၊
 နေမကောင်းရင် ချက်ချင်းပြော၊ ဘယ်လိုမှ သဘောမထား
 နဲ့၊ မုန်းက နေမကောင်းတဲ့အပြင် စိတ်လည်း ပင်ပန်းနွမ်း
 နယ်နေမှာ မဟုတ်လား၊ ကိုယ်တို့တွေ မိတ်ဆွေဟောင်း
 တွေပဲ ဟုတ်တယ် မလား”

မိတ်ဆွေဟောင်း။

‘မုန်းက ခေါင်းလေးတညိတ်ညိတ်ပြုကာ ဉာဏဘက်
 ငဲ့ကြည့်လိုက်ပါသည်။ မုန်းရဲ့အနေရခက်မှု စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှုတွေ
 ကို မုန်း ဖြေဖျောက်မှုဖြစ်မှာ။ မဖြေဖျောက်ရင် ဒီနာရီပေါင်းများ
 စွာအတွင်းမှာ အဟုတ်ကို နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်လာလိမ့်မည်။
 စိတ်တွေ တင်းကျပ်တုန်လှုပ်အားကြီးရင် မူးမက်လဲပြီမှာလည်း
 စိုးမိသည်။

စလွယ်သိုင်းထားတဲ့အိတ်ကို မဖြုတ်တဲ့ ဉာဏပုံစံ
 က ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက်နှင့် တူနေပါသည်။ သူ့အိတ်
 ရဲ့လွယ်ကိုင်းက ဘတ်ကယ်လ်တွေ ဖုန်းအိတ်တွေနှင့် ခပ်ဆန်း
 ဆန်း။ ထူးခြားတဲ့ ဉာဏရဲ့ Trade mark တစ်ခု ဖြစ်တဲ့ ဆံပင်
 ဖြူစလေးတချို့က ဆံပင်ထဲမှာ ထိုးထိုးထောင်ထောင်။

ဆယ်တန်းကျောင်းသားဘဝကတည်းက ဆံပင်စ၊
 ဖြူခွဲတယ်ဆိုတဲ့ ဉာဏဟာ မုန်းနဲ့ စ၊တွေတဲ့ လူငယ်ဘဝမှာ

ဆံပင်ဖြူလေးကျဲကျဲနဲ့။ ခုလို အသက်သုံးဆယ်ကျော်လောက်
 မှာ ဆံပင်ဖြူတွေက ထူးပြီး သိပ်များမလား။ ငယ်ငယ်ကလိုပဲ
 ခပ်ကျဲကျဲသာ။

မုန်းက လှည့်ကြည့်ရင်းမှ ပြီးမိကာ ...

“ဉာဏရော နေကောင်းရဲ့လားဟင်”

“ကိုယ်လား၊ နေကောင်းပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မုန်းက နှုတ်ဆွဲနေပြီးမှ ...

“ဟိုအရင်ကလို မူးမူးလဲတတ်သေးလား”

“ဪ ... အဲဒါကတော့ ဒီလိုပါပဲ”

“ဖြစ်နေတုန်းပေါ့”

“ဖြစ်နေတုန်း ဆိုတာက ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ ကိုယ်ကနဂို
 က ပရက်ရှာအကျသမားလေ၊ မုန်းလည်း သိသားပဲ၊
 ကိုယ်က နေပြင်းရင် ချွေးတွေသိပ်ထွက်ရင် အလုပ်ပင်
 ပန်းရင် စိတ်ရှုပ်ထွေးရင် ဗိုက်ဆာရင် သွေးထဲက Blood
 Sugar ကျတတ်တယ်လေ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ အဲသလို
 မဖြစ်အောင် အစာတိုင်းဆုံးတော့ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေရတာ
 ပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ခါလည်း အလုပ်များ စိတ်
 ပင်ပန်းဆိုတာတွေ ရှောင်မရဘူး ရှိတာပဲပေါ့၊ အဲဒီကျရင်
 တော့ ဒီလိုပဲ သွေးထဲကသကြားဓာတ်ကျ ပစ်လဲကျပေါ့”

မုန်းက ခဏငိုနေမိပါသည်။ ဉာဏ် ပစ်လဲကျတဲ့ အဖြစ်အပျက်မျိုးကို မုန်း ဘယ်နှကြိမ်လောက် ကြုံဖူးပါလိမ့်။ အို... ဆယ်ကြိမ်ကျော်မှာပေါ့။ စုစုပေါင်း အချိန်နှစ်နှစ်လောက် အတွင်းမှာလေ။ မုန်းရဲ့မျက်စိအောက် မုန်းရဲ့လက်ထဲမှာ ဖြစ်တာ ကတော့ ခြောက်ကြိမ် ခုနစ်ကြိမ်မျှ ရှိနိုင်သည်။ ခုချက်ချင်းပဲ သူ့ သေသွားလိမ့်တော့မယ်လို့ ထင်ထင်လိုက်မိတာ။ အရမ်းကြောက် မိတာ။

“ဒါပေမဲ့ ... ခုတော့ အဖြစ်နည်းပါတယ်”

အဖြစ်နည်းတော့ ကြွေ ကံကောင်းတာပေါ့။ ကြွေ သိပ်စိတ်မဆင်းရဲရဘူးပေါ့။ အဲဒီ “ဖြူနှင်းကြွေ”ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ် ယောက်ဟာလည်း ဉာဏ် ဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အပေါ် အတော်ကို ချစ်မြတ်နိုးနိုင်လွန်းခဲ့တာပဲ။ နှိုင်းယှဉ်ရရင် ရာဇာလို ပဲပေါ့။ ရာဇာဟာလည်း မုန်းအပေါ် အင်မတန် ခွင့်လွှတ်စိတ် ရှည်ပြီး ချစ်နိုင်လွန်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲလေ။

တကယ်တမ်းမှာ ရာဇာက “မုန်းမမ”ဆိုတဲ့ မိန်း ကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်လို့ ကြိုက်လို့ လိုက်လို့ အတော်ကြီး ကြားပြီးမှ ရာဇာကို အဖြေမပေးသေးတဲ့ စဉ်းစားဆဲ မုန်းဟာ ရာဇာ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ဉာဏ်ကို (ရာဇာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တော့ တစ်ဆင့်မဟုတ်ဘဲ) အပြင်မှာ သီးခြားဆုံစည်းမိသွားပြီး ဇာတ်လမ်းကလေး အစပြုခဲ့တာ။

မုန်းက မိုးဖွဲကလေးတွေ ပိုစိပ်လာတဲ့ ကားပြတင်း ပြင်ပမြင်ကွင်းကို ငေးကြည့်မိရင်း ရင်ထဲ၌ ဆွတ်ပျံ့ဖွယ် အတိတ် အရိပ်လေးက ထင်ဟပ်လာသည်။

မုန်း ... ဉာဏ်ကို စ,တွေ,တော့ သူက မုန်းတို့ရှေ့မှာ လာပြီး မူးလဲခဲ့တဲ့ အဖြစ်နဲ့လေ။

~*~

မှတ်မိပါသေးရဲ့။

အဲဒီနေ့ကလည်း မိုးမှုန်လေးတွေ ဖွဲဖွဲထ, ရွာနေခဲ့ တယ်။

~*~

မုန်းက ကားနားနှင့် နီးကပ်လာလေ ကားရဲ့ဦးဘက် ကို လက်ထောက်ကာ ခပ်ငိုငိုငို ငြိမ်ရပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် ကို ပိုသတိပြုမိလေ။ မုန်းတို့ကားက ပါဂျယ်ရီကားမို့ ရှေ့ဘော နက်မြင့်မြင့်မှာ လက်နှစ်ဖက်လုံးကို စုံထောက်ကာ ခါးကိုင်းကိုင်း ခပ်ငုံ့နှင့် ဘာလုပ်နေတယ် မသိတဲ့လူကို ကားနားရောက်လာတဲ့ မုန်းက ...

“ရွတ် ... ကားထွက်တော့မယ်”

ထိုသူထံမှ ဘာတုံ့ပြန်မှုမှ မရ။ လှည့်တောင်မကြည့်။
မြေပြင်ကိုပဲ ခပ်ငေးငေး စိုက်ကြည့်နေသည်။ မုန်းဘေးမှာပါတဲ့
သူငယ်ချင်း ဝါဝါက ...

“ဟယ် ... ဘယ်လိုလဲ၊ နားကော ကြားရဲ့လား”

ကားထဲမှာ ဒရိုင်ဘာဦးလေးကမရှိ။ မုန်းက ဝှေ့ကာ
ဝဲကာ လိုက်ရှာတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်း ပလက်ဖောင်းမှာရပ်ကာ
ဆေးလိပ်သောက်နေပါသည်။

“ဦးလေး - ဦးလေးကြီး”

ဒရိုင်ဘာဦးလေးက ပြေးလာကာ ...

“သမီး ရောက်ပြီလား၊ ပြန်မလား”

“ဟုတ်”

မုန်းတို့က ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲမှာပါ။ မုန်းတို့လက်ထဲ
မှာ ဈေးဝယ်လာတဲ့ အထုပ်တွေနှင့်။ ဦးလေးကြီးက ရှေ့ခန်းကို
ပတ်ကာ ကားပေါ်တက်။ မုန်းတို့ ဝင်ဖို့ နောက်ခန်းတံခါးသော့
တွေ ဖွင့်ပေးရင်း ...

“ဟေ့ ... ဟိုကလေးရေ၊ ကားထွက်တော့မှာကွ”

မုန်းက ကားနောက်ခန်းကို တက်ထိုင်ရင်း တစ်
ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ မျက်နှာအလုံးစုံ မမြင်ရပေမယ့်

သုငယ်ပဲ ရှိဦးမှာ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဆံပင်ပုံဆန်းဆန်း ခပ်ရှည်ရှည်
လေးတွေထဲမှာ ဆံပင်ဖြူရှည်လေးတွေပါ ရောနေတာ မြင်နေရ
သည်။ အဝတ်အစားကလည်း ကောင်းကောင်းရောင်းရောင်းပါပဲ။

“ဟာ ... ဟိုချာတိတ်က မကြားတာလား”

“မုန်းလည်း ရောက်ရောက်ချင်း ပြောသေးတယ် ဦးလေး၊
ကြားပုံလည်း မရဘူး၊ လှည့်တောင်မကြည့်ဘူး”

“မူးယစ်ဆေးဝါး တစ်ခုခုပဲ မူးနေတာလား၊ အရက်ပဲမူး
နေတာလား”

“ဦးလေး ကားစက်နှိုးလိုက်ပါလား”

ဦးလေးကြီးက ကားစက်ကို နှိုးလိုက်ပါသည်။
ကော်သံမြည်ကာ တုန်ခါလာတဲ့ ကားဘောနက်ပေါ်မှာ အားပြုနေ
တဲ့သူဟာ ကားထွက်တော့မယ်ဆိုတာ မသိဘဲ မနေနိုင်ပါ။ တစ်
ခုခုကို ဖြစ်နေတာ။ အရက်မူးသမား ဆိုရင်တော့ မုန်းကကြောက်
သည်။ ဆေးဝါးတစ်ခုခု သုံးစွဲမူးယစ်တာကိုတော့ မုန်း မမြင်ဖူး
ပါ။ မုန်းက ကားဘေးမှန်ကိုချပြီး ခေါင်းထွက်ကာ ...

“ရွတ် ... ရွတ်၊ ဒီမှာ၊ ဖယ်ဦးလေ၊ ကားထွက်တော့မယ့်
ဟာကို”

“သူ့ကို မိုးဖွဲတွေတောင် စိုကုန်ပြီ”

“ဒီမှာ ... ဒီလောက်ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

“မုန်း ... တစ်ခုခုပဲဟ၊ တစ်ခုခု ဖြစ်နေတာ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဦးလေး”

“သွားတဲ့ပြီးပဲဖြစ်ဖြစ် ဖယ်ရမှာပေါ့၊ ပလက်ဖောင်းစပ်မှာ ပဲ ထိုင်ချထားရစ်ခဲ့မယ်၊ ဦးလေး သွားတဲ့လိုက်မယ်”

ဦးလေးကြီး ကားပေါ်က ဆင်းနေဆဲ သူက မုန်းတက်ကို မျက်လွှာတစ်ချက်ပင့် မောကြည့်သည်။ ထိုမျက်နှာလေး ရဲ့သနားစရာကောင်းပုံကိုရော ချောက်ချားစရာကောင်းပုံကိုရော မုန်းတစ်သက် မမေ့နိုင်တော့။ မျက်ခုံး မျက်တောင် ထူထူကလေးတွေနှင့် စွဲမက်စရာ ရုပ်ကလေးကို မျက်လုံးထဲ စွဲသွားသလို ဝေဒနာတစ်ခု ခံစားနေရတဲ့ ရီဝေဝေ မျက်ဝန်းတွေကိုလည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားမိသည်။

“ဦးလေး ... သူ တစ်ခုခု ဖြစ်နေတယ်”

တစ်ဆိုင်တည်းတွင် မျက်နှာလွှဲ ခဲပစ် လုပ်မသွားချင်ပဲ အကူညီတစ်ခုခုပေးလိုတဲ့ နွေးထွေးသော သံယောဇဉ်တစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ပေါက်ဖွားလာခဲ့ပြီး မုန်းပါ ကားပေါ်က ပြန်ဆင်းလိုက်မိပါသည်။ ဦးလေးကြီးက သူ့ကို တွဲလိုက်စဉ်မှာပင် မာန်တင်းပြီး ရပ်တည်ထားရပုံပေါ်တဲ့ သူဟာ ဝန်းခနဲ ယိုင်ပြီပြီး ဦးလေးကြီးလက်ထဲနှင့် လမ်းပေါ် တစ်ဝက်တစ်ပျက် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

“ဟာ ... ဒဲ့ကွဲပဲဟေ့ သမီးရေ၊ ဟေ့ကောင်လေး .. ချာတိတ်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ပြဿနာပါပဲကွာ၊ အရေးထဲ မိုးကသည်းလာပြီ”

“ဦးလေး ... သူ့ကို ကားပေါ်တင်ပြီး ဆေးခန်းတစ်ခုခု ပို့ပေးရအောင်လေ”

“မဟုတ်က ဟုတ်က တစ်ခုခုဆိုရင် အမှုပတ်နေဦးမယ် သမီးရယ်”

ဒရိုင်ဘာဦးလေးကြီးက အေးအေးနေလို့သူမို့ အင်ဇင်တင်ရှိသည်။

“ဦးလေးကလည်း ဘာအမှုပတ်စရာရှိလဲ၊ လမ်းမှာတွေ့လို့ ကူညီတဲ့အနေနဲ့ ဆေးခန်းပို့ပေးတယ်ပေါ့၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဆေးခန်းတွေလည်း ဒီရွာဘုံသာလမ်းမှာတင် ပေါပါတယ်”

နောက်ဆုံးတော့ သူ့ကို ကားပေါ်တင်ကာ ဆေးခန်းကို ခေါ်လာကြသည်။ ခွေခေါက်ယိုင်ပြီပြီး သတိလစ်သလို ရှိနေတဲ့ သူ့ပုံစံကြောင့် ရှေ့မှာ တစ်ယောက်တည်း ထားမရတာနှင့် ရှေ့မှာ ဝါဝါထိုင်ပြီး နောက်မှာ မုန်းက သူ့ကိုဖေးမကာ မုန်းကို မှီစေပြီး ခေါ်ဆောင်လာရတာ။ သူ့ကိုယ်နွှာက မိုးမုန်မှာ တချို့ဟာ မုန်းထဲကူးစက်၍ စိုစွတ်စွတ်။ လမ်းမှာ သူ့ရဲ့ခွေခေါက်

ပြုယိုင်မှုကြောင့် မုန်းရင်ခွင်ထဲ သက်ဆင်းလဲလျောင်းရှိနေတဲ့အခါ အတွေ့အကြုံ လုံးဝမရှိတဲ့ အပျိုစင်ကလေး မုန်းမှာ ကသိကအောက် နှင့် ရင်တွေလဲခွန် ခေါင်းနားပန်းတွေလဲကြီး။

ဆေးခန်းထဲကိုလည်း ဆေးခန်းက Male nurse နှင့် ဦးလေးကြီးတို့ တွဲယူထမ်းပို့ခဲ့ရသည်။ အကျိုးအကြောင်း ပြောကာ သူ့ကို အရေးပေါ် ဦးစားပေးစမ်းသပ်နေစဉ်ပင် ...

“ကဲ ... သမီး၊ ပြန်ကြရအောင်လေ”

“အို ... ဦးလေးကလည်း၊ သူ့အိမ်ကို အကြောင်းလေး ဘာလေး ကြားပေးသင့်သေးတယ်၊ ဒီတိုင်း ပစ်စလက်ခတ်

ထားခဲ့လို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

“ကိုယ်မှ သူ့အိမ်ဖုန်းတွေ ဘာတွေ မသိတာ”

“သူ သတိရရင် စကားပြောနိုင်ရင် မွေးရမှာပေါ့”

ဦးလေးကြီးဟာ ဇွတ်ကျတဲ့ ခေါင်းမာတဲ့ ခပ်မြန် မြန် ဆုံးဖြတ်ပစ်တတ်တဲ့ သူမုန်တယ်ထင်တာ တစ်ယူသန်တဲ့ “မုန်းမမ” ဆိုတဲ့ ကလေးကို သုံးလေးနှစ်သမီးအရွယ်ကတည်းက မူကြိုခ၊ ပို့ခဲ့ရတဲ့ တကယ့်လူရင်း အကြောင်းသိ ဒရိုင်ဘာကြီးဖြစ် လေရာ ဘာမှထပ်မမပြောတော့ပေ။

(တကယ်တော့ ဉာဏ်နှင့် မုန်း ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွား

ပြီးနောက်မှာ ဉာဏ အနိုင်ယူ ကျီစယ်တတ်ခဲ့သလို၊ “မုန်းက ကိုယ့်ကို မြင်မြင်ချင်း တစ်ဖက်သတ် ချစ်သွားခဲ့တာ မဟုတ်လား” ဆိုတဲ့စကားဟာ အမှန်ပဲထင်ပါရဲ့လို့ မုန်း တစ်ကိုယ်တည်း ကျိတ်ကာ ဝန်ခံခဲ့မိပြီ။

သူ့ရှိရာ အခန်းကို ခန်းဆီးလေး ဟကာ ဟကာ ချောင်းကြည့်နေမိပြီး မုန်း မဝင်ပါ။ သူ့ကို ဒရပ်ပုလင်းချိတ် ထားရင်း နာစ်က အိမ်ကိုဆက်သွယ်နိုင်တဲ့ ဖုန်းမေးတော့ သူက တိုးတိုးရေရွတ်ပေးနိုင်ခဲ့တာမို့ အဲဒီနံပါတ်ကို မုန်း လက်ခံကာ သူ့အိမ်ဆီ ဖုန်းဆက်ပေးခဲ့ပါသည်။

ဖုန်းဆက်မှပင် သူ့နာမည် မမေးမိတာ သိရပြီး ...

“အဲဒီအိမ်က လူတစ်ယောက် လမ်းမှာမှူးလဲလို့ပါ၊ ဖုန်း နံပါတ်ပဲ မေးမိပြီး နာမည်တော့ မသိပါဘူး၊ အခု ‘.....’ ဆေးခန်းမှာပါရှင်”

သူ့အမေလို့ မကြာခင်သိရမယ့် အန်တီဟာ “ဘယ် သူလဲ” တွင်တွင်မေးနေပေမယ့် မုန်းကလည်း မပြောတတ်။ အမျိုး သား၊ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ပါလို့ပဲ ပြောနိုင်သည်။

“သားလားဟင် ... ဉာဏလား”

“နာမည်တော့ မသိပါဘူး အန်တီ”

ဖြစ်ချင်တော့ သူတို့အိမ်မှာ ဒရိုင်ဘာကလည်း အသက်နှစ်ဆယ့်ခုနစ်။ ထမင်းချက်ကလည်း ယောက်ျားလေး အသက်နှစ်ဆယ့်ငါး။ ဘယ်သူမှ အိမ်မှာ လောလောဆယ် မရှိကြ။ နောက်တော့ ပြန်ပြောရင်း ရယ်စရာ ဖြစ်ရတာပင်။

မုန်းက သူ့ကို ဒရိုင်ဘာနှင့် ထမင်းချက်တော့ မဖြစ်နိုင်တာ သိနေပါသည်။ အဲဒီ အန်တီလာတဲ့အထိ မုန်းမပြန်ပါ။ ဉာဏ အမေဟာ ကားတစ်စင်းငှားပြီး ရောက်လာပါသည်။ ဉာဏကို ဝင်တွေ့ပြီးလျှင်တော့ ...

“သမီးရယ် ... ကျေးဇူးတွေ တင်လိုက်တာ၊ အန်တီသားက တစ်ခါ တစ်ခါ အဲသလိုပဲ ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ဘေးမှာ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း ရှိရင်ရှိ ကူညီမယ့်သူ ရှိရင်ရှိမှ၊ နို့မို့ရင် ခုလို ဖြစ်ရင်းက အသက်တောင် ဆုံးရှုံးတတ်တယ်လို့ ဆရာဝန်က မှာထားတာ”

“ရပါတယ် အန်တီ၊ မုန်းလည်း သူ သတိရလာမှပဲ နာခံနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်မေးခိုင်းပြီး ဆက်ရတာ၊ ဖြစ်တာတော့ တစ်နာရီလောက်တောင် ရှိပြီ”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒရစ်ပုံပုလင်းတောင် အတော်လျော့ပြီးနေပြီပဲ၊ သမီးလည်း အချိန်တွေ ကုန်လှပြီပေါ့၊ အားတွေလည်း နာလိုက်တာ”

ဉာဏ အမေနှင့် မုန်းဟာ အဲဒီကတည်းကစပြီး အလွမ်းသင့် အဖွဲ့ကျ ပြေလည်ညီညွတ်လိုက်ကြတာ၊ အင်း ... ဉာဏနဲ့ မုန်း လမ်းခွဲကြတဲ့အထိပဲ ဆိုပါစို့။ မုန်းရဲ့နာမည် မိဘနာမည် လိပ်စာ မုန်းနံပါတ်တွေ တောင်းယူထားလိုက်ပြီး မုန်းပုံစံကိုလည်း ဉာဏ အမေက တစ်ကြိမ်တည်း သဘောကျသွားတဲ့ပုံပင်။

မုန်းက ရုပ်ရည်ပေါ်မှာ ထက်မြက်သွက်လက်ပြီး Intelligent ဖြစ်တဲ့ ရုပ်ကလေး ပေါက်နေတဲ့သူ၊ မုန်းရဲ့ထက်မြက်မှုမှာ မုန်း မနှစ်မြို့သူကို ဘုန်းခနဲ ပိဿာလေးနဲ့ဘေးပစ် တစ်ချက်တည်း အထိနာ ခွေလဲကျရှုံးပြီး မုန်းကိုလည်း တစ်ပြိုင်နက် အော့ကြောလန်သွားအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်မှုရှိသလို။ မုန်း ချစ်တဲ့သူ မုန်း နှစ်သက်လိုလားတဲ့သူတွေကတော့ မုန်း အပေါ် နှစ်လိုလေးစား ချစ်ခင် မြတ်နိုးလာအောင် လက်မလွှတ်ချင်အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းလည်း ရှိနေပါသည်။

ဒီအပြင် အဲဒီအချိန်က စင်းရေနည်းပါးသေးတဲ့ ပါဂျယ်ရိကားစီးပြီး တစ်လုံးတည်းစိန်နားကပ်ကြီးကြီးလေး ပျိုးပျိုးပြက်ပြက်နှင့် မုန်းကို ဉာဏအမေဘက်ကိုကလည်း မျက်စိကျသွားတဲ့ပုံပါ။

အဲဒီနေ့နဲ့ တစ်ရက်ခြားပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ...။
 မုန်းကလည်း မုန်းသိနေတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို ဆက်သွယ်ပြီး
 “နေကောင်းသွားပြီလား” လို့ သတင်းမေးလိုက်ချင်စိတ် ပြင်းပြင်းပြ
 လွန်းလို့ အတင်းချိုးနှိမ် ဖိနှိပ်သတ်ဖြတ်နေရတုန်းမှာ ...။ ကိုယ့်
 ကိုယ်ကိုယ် “မအောက်ပါစေနဲ့ တန်ဖိုးမချနဲ့” လို့ ပြန်ပြီးဆုံးမ
 နေရတုန်းမှာ ...။

“သမီး ... ဧည့်သည်လာတယ်၊ ဟိုတစ်နေ့က သမီးကူညီ
 တဲ့ ကောင်လေး ဆိုတာလေ၊ သူ့အမေလည်း ပါတယ်၊
 ထွက်ခဲ့ဦး”

မေမေက သတင်းလာဖို့သွားလျှင် မုန်းသည် အံ့ဩ
 ဖို့ကောင်းလောက်အောင် နှလုံးသားတွေ ဒုန်းဒုန်းဒိုင်းဒိုင်း ခုန်
 ပေါက်ကမြူးလာပုံကို အရသာရှိရှိ ပီတိအိအိနှင့် ပထမဆုံးအကြိမ်
 ခံစားဖူးရသည်တည်း။

မုန်း ဧည့်ခန်းကို ထွက်လာတော့ မုန်းကို သေချာ
 မမှတ်မိတဲ့ ဆံပင်ဖြူကလေးတွေ ပေါက်နေတဲ့ စွဲမက်ဖွယ်ကောင်
 ကလေးက မုန်းကို ဓာတ်ပုံတစ်ဖျပ်ဖျပ်ရိုက်နေသလို တရှိုက်မက်
 မက် မျက်လုံးမဖယ် ငြိနေတဲ့ အကြည့်မျိုးနှင့် ဆီးကြိုစောင့်ကြည့်
 ခဲ့ပါသည်။

“သား ... အဲဒါလေ၊ သားကို ကူညီတဲ့ကျေးဇူးရှင်သမီး
 လေးပဲ၊ မုန်းမမတဲ့ သားရဲ့”

သူ့အမေစကားကြောင့် ဉာဏက မုန်းကို မိတ်ဖွဲ့
 သလို ပြီးပေမယ့် သူ့အပြုံးက ခုလို လူကြီးလူကောင်းဆန်ဆန်
 လာတွေ့ရပုံကို စိတ်ကျဉ်းကျပ်တဲ့ပုံ။ ဉာဏဟာ အပြင်မှာ မုန်းကို
 သူ့ဟာသူ လာတွေ့ပြီး သူ့ဟာသူ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ကျေးဇူးတင်ချင်
 တဲ့ပုံစံမျိုး ရှိတာပါ။ အခုကတော့ အမေ ခေါ်လို့သာပါလာတာ။

“သမီး ... လာထိုင်ပါဦး၊ သမီး ကူညီပေးလို့ နေကောင်း
 သွားပြီလေ၊ အဲဒါ သားက သမီးကို ကျေးဇူးတင်စကား
 လည်း ပြောရင်း လက်ဆောင်လေးလည်း ...”

သူ့အမေက သူ့သားကို အားမလို အားမရကြည့်
 ရင်း...

“ပေးလိုက်လေ သား”

“အို ... အဲဒါမျိုးတွေ မလိုပါဘူး အန်တီ၊ မပေးပါနဲ့”

လက်ထဲမှာ ကြိုးကိုင်တပ် ငွေရောင်အိတ် ခပ်သေး
 သေးတစ်လုံး ဆွဲကိုင်ထားတဲ့ ဉာဏက ရှက်သလို စိတ်ကျဉ်းကျပ်
 သလို နှာခေါင်းရှုံ့ပြီးရင်း ...

“ယူလိုက်ပါ၊ မလိုဘူး ဆိုတာ ကျွန်တော်ကတော့ သဘော
 ပေါက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မေမေတို့ကတော့ သိတယ်လား၊
 လူကြီးဆိုတော့ ဒီလိုလေးမှ လေးနက်တယ်ထင်နေလို့ပါ”

မုန်း ရှက်တက်တက် ကြောင်အမ်းအမ်းနှင့် မေမေ
ကို တစ်ချက်ကြည့်မိသည်။ မေမေ ပြန်အကြည့်ထဲမှာ လက်ခံ
လိုက်ပါဆိုတဲ့ အရိပ်အယောင်မျိုး တွေ့ရ၍ မုန်းက ဘာမှထပ်
မပြောဖြစ်ခဲ့။ မုန်းရဲ့မေမေနှင့် ဉာဏရဲ့မေမေတို့ဟာ တစ်ဦးနှင့်
တစ်ဦး မိတ်ဆက်ပြီးချိန် တစ်ယောက် အခြေအနေ အဆင့်အတန်း
ကို တစ်ယောက် နားလည်ချိန်မှာ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် လိုလို
လာလား ရှိနေကြပြီဖြစ်သည်။

“ယူပါနော် .. ခင်ဗျားပေးခဲ့တဲ့ စေတနာမျိုးလည်း နောင်
တစ်သက်လုံး ခင်ဗျားအပေါ် ပြန်ပြီးထားရှိသွားမှာပါ။
ဒါကတော့ လက်ဆောင်သန့်သန့်ပါ ... ရော့၊ ကြိုက်မှာ
ပါ။ မိန်းကလေးတွေက ရေမွှေးကြိုက်တတ်ပါတယ်”

မုန်းက သူ့ထဲက ရေမွှေးပုလင်းပါတဲ့ အိတ်လေး
ကို လှမ်းယူလိုက်ပါသည်။ အိတ်ငယ်လေးရဲ့ကြိုးကို ဗက်ပြောင်း
လက်လွှဲ ပြုရတာမို့ လက်ချောင်းလေးတွေချင်း မတော်တဆ ထိ
ခတ်တိုက်မိခဲ့သည်။ အဲဒီအခါ ဟိုတစ်နေ့က ကားပေါ်မှာ မုန်း
ရင်ခွင်ထဲ လဲပြိုကျလာခဲ့တဲ့ သူ့ထဲက ကိုယ်သင်းရနံ့ကလေးတစ်
မျိုးကို မုန်း အမှတ်တရ ရှိလိုက်မိပါသည်။

မုန်း အညှာလွယ်တာတော့ မဟုတ်။ အညှာလွယ်
ရအောင်လည်း သူက ဘာမှတောင်းခံရသေးတာလဲ မဟုတ်။ သူ

ပြောသလိုပဲ မြင်မြင်ချင်း သံယောဇဉ်ရှိခဲ့တာပါ။ ပြန်တွေးကြည့်
လိုက်ရင် ဉာဏ ကိုယ်တိုင်ဟာရော ပထမနေ့က သူ့ရောဂါဝေဒနာ
နှင့် သူ မုန်းကို မှတ်မှတ်မိမိ မရှိပေမယ့် အဲဒီ ဒုတိယတစ်ခေါက်
ဆုံစည်းမှုမှာ (သူ မုန်းကို စွပ်စွဲတာနဲ့ထပ်တူ)မြင်မြင်ချင်း စွဲလမ်း
သွားခဲ့တယ်ပဲ မဟုတ်ဘူးလား။

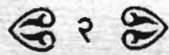
အဲဒီမတိုင်ခင် အဆေးကြီးကတည်းက ရာဇာ ဆိုတဲ့
ကောင်ကလေးဟာ မုန်းကို ကြိုးစားပိုးပန်းနေခဲ့တာ ကြာပါပြီ။
မုန်းတွေလည်း ဂရီးဂရီးဆက်လိုက်ရတာ အမောအပန်း။ မုန်းက
မေမေသူငယ်ချင်းရဲ့သား ရာဇာ ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို စိတ်မ
ဝင်စားလှတဲ့ အချိန်ပါ။

အဲဒီအချိန်မှာ ဉာဏကို သတ်သတ်တွေ့ဆုံခဲ့တာ။
ရာဇာသူငယ်ချင်းမုန်းလည်း တော်တော်နှင့် မသိရခဲ့။ မုန်းနှင့်
ဉာဏတို့ရဲ့ ရင်းနှီးငြိတွယ်မှုဟာ ရက်တိုတိုအတွင်းမှာ အလှ
အယက် အပြင်းအထန် အရှိန်အဟုန်ပြင်းပြင်းနှင့် ပင့်ကူအိမ်မှာ
တွယ်မိတဲ့ ပိုးကောင်ငယ်လေးတွေလို ရုန်းမရ ရှောင်မရ။

အို ... ရှက်စရာ ကောင်တာတွေ မုန်း ဘာကြောင့်
ပြန်တွေးမိလဲ !!

သူ့နာမည် အရင်းလေးက “ဉာဏညီ”လဲလေ။

ဉာဏက စိတ်မဝင်စားပဲ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်ဖတ်နေရာမှ မျက်ဆန်လေးကို ဘေးဘက်ထောင့်ကပ်ရင်း မုန်းဘာလုပ်နေတယ် ခိုးကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဪ ... သူ့လိုပဲ စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်နေတာပါလား။

ဒါပေမဲ့ သူ ဖတ်နေတာက ပြောင်းလဲလာတဲ့ ကမ္ဘာ့ရာသီဥတုအကြောင်း ဘာသာပြန်စာအုပ် ဖြစ်ပြီး မုန်း ဖတ်နေတာကတော့ အသုဘတွေမှာ ဝေလေ့ကမ်းလေ့ရှိတဲ့ လက်တစ်ဝါးစာအရွယ်လောက် တရားဓမ္မစာအုပ်ငယ်လေး။ ကားရဲ့ပြတင်းမုန်ဘက်ကိုစောင်းပြီး ခေါင်းကိုမို၍ တိုက်ထားတဲ့ပုံစံနှင့် ထိုစာအုပ်လေးကို တစ်သမတ် ကြည့်နေတဲ့ မုန်း၊ ဖတ်ပဲ ဖတ်နေတာလား စာအုပ်ပဲ ဖွင့်ထားတာလား။

တကယ်တော့ မုန်းအပေါ် သူ နားမလည်ခဲ့တာ မသိခဲ့တာတွေ အများကြီးပါ။ အခုထိကို ရေရေရာရာ မသိတဲ့ အကြောင်းတွေ အများကြီး ရှိသေးသည်။ သူက မေးလျှင်လည်း မုန်းက ဖြေလိုမှ ဖြေတာ။ မုန်းဟာ ခေါင်းမာပြီး သူ ဆုံးဖြတ်တာသာ အမှန်ကန်ဆုံးလို့ တစ်ယူသန်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ဖြစ်သည်။ ဆုံးဖြတ်ချက် မြန်သလို ဆုံးဖြတ်ပြီးရင်လည်း (သူ မှားကာမှသာ မှားသွားရော) လုံးဝဝန်မခံ နောက်မဆုတ် မပြုပြင်တော့ပါ။

အဲဒါဟာ တော်တော် စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းတာပဲ။

ဉာဏညှိသည် စာအုပ်မှာ မျက်လုံးကို စိုက်ထားကာ စိတ်က တခြားရောက်နေပါသည်။ မုန်းနှင့် တစ်ခရီးတည်း ကားတစ်စီးတည်း တစ်ခုတည်း နာရီအတော်များများ အတူသွားရဖို့ ဖန်လာတာအတွက် ကံကြမ္မာကို သူ အံ့သြနေမိပါသည်။ ဘယ်လိုများဖြစ်လို့ ဒီလူနှစ်ယောက်ကို ဇွတ်အတင်း ဆွဲကပ်ပတ်သက်စေရပါလိမ့်။

တကယ်တော့ စကားအဖြစ်ပါ။ ပတ်သက်စရာတော့လည်း မရှိပါ။ နှစ်ဦးလုံး ကိုယ်စီမှာ လက်ရှိအိမ်ထောင်တွေ အသီးသီးနှင့်ပဲလေ။ တုန်လှုပ်တာတော့ တုန်လှုပ်သည်။ ရင်ထဲမှာလည်း ပရမ်းပတာတော့ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒါဟာ စိတ်ဖောက်ပြန်ပြီး ဖြစ်တယ်လို့တော့ တရားသေ ပြောလို့ရပါ။

ဘယ်သူ့မဆို ဒီလိုနေရာ ဒီလိုအနေအထားမှာ ဒီလိုပဲ စိတ်ထွေပြား လှုပ်ရှားမှာပင်။ တစ်ချိန်က ပတ်သက်မှုက မေ့လောက်စရာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကိုယ့်ဂုဏ် ကိုယ့်ခြံ ကိုယ့်သိက္ခာနှင့် နေကြသူတွေမို့ ကိုယ့်နာမည်ကိုယ်ဖျက် ကိုယ့်သိက္ခာ ကိုယ်ချပြီးတော့ ဘယ်သူမှ မဟုတ်တရုတ်ဖြစ်မယ့်သူ မဟုတ်။

ဒါပေမဲ့ ...။

အဲဒီ ဒါပေမဲ့က ခက်နေသည်။ တစ်ချိန်က အရူးအမူး အသည်းအမည်း ချစ်ခဲ့ကြတဲ့ သူတွေလေ။ သူ့ပါးပြင်လေးကိုလည်း နမ်းရှိုက်ခဲ့ဖူးတာလေ။ သူ့ဆံစလေးမှ ခြေဖျားအဆုံးအလုံးစုံကို ကိုယ်သိခဲ့တာလေ။ အဲသလို လူချင်း ကိုယ့်ရဲ့လက်ရှိပိုင်ဆိုင်သူတွေ မပါဘဲ နီးနီးကပ်ကပ် ရှိနေရတာဟာ အံ့ဩစရာ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပဲ။

ယုံချင်စရာတောင် မကောင်း။ ဤကယ်ဆိုတော့ မျှော်လည်း မမျှော်လင့်ခဲ့မိဖူးပါ။ မျှော်လင့်ရမယ့် အခြေအနေလည်း ဟုတ်မှမဟုတ်တာ။ ဟိုးအရင်က ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်ခဲ့ဖူးကြ ချစ်ခဲ့ဖူးကြ ဘယ်လောက်ပဲ ပတ်သက်ခဲ့ကြ ပတ်သက်ခဲ့ကြ ခုတော့ သူစိမ်းပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုကြီး ဆုံရတော့ အရင်က အဖြစ်အပျက်တို့က သတိရမြင်ယောင်စရာ ဖြစ်ရသည်။ ဒါဟာ လက်ရှိ ကိုယ့်ရဲ့အိမ်ထောင်ဖက်အပေါ် သစ္စာဖောက်ဖျက်မှုလိုတော့ မသတ်မှတ်အပ်ဘူး ထင်ပါရဲ့။

ကိုယ်တိုင်တောင် ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ခုလို စိတ်လှုပ်ရှားနေရတာ။ သူ့ခမျာ ဘယ်လိုနေမလဲ။ မိန်းကလေးလေ။ ဉာဏဟာ ဘာမှမဖြစ်သလို ခပ်အေးအေးပုံကို မနည်းဖမ်းထားရတာပါ။ အထဲမှာတော့ မအေးပါ။ ပူနေပါသည်။ ကိုယ်အဖြစ်ကိုယ် ခံစားသိတော့ မုန်းကိုလည်း သနားမိသည်။ ဧကကြီးကိုတောင် ဟိုဘက်ကို လိမ်ထားလိုက်တာ အုန်းလွဲနေပါဦးမည်။

“မုန်း”

“အင်”

မုန်းက လန့်သွားသလို တုန်ခနဲ ဖြစ်သွားပါသည်။ ကြည့်ရတာ သူလည်း သတိအနေအထားနှင့် ရှိနေပုံပင်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့ မျက်ဝန်းမှာ ဘာများပြောမလိုလဲ ဆိုတဲ့ အကဲခတ်အရိပ်ဖမ်းတဲ့ အကြည့်မျိုးနဲ့။

“မိုးတွေ ရွာလာပြီနော်”

“ဟုတ်တယ် ... တော်တော်တောင် သည်းလာပြီ”

“တရားစာအုပ်တွေ အရမ်းဖတ်နေပါလား”

ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိအောင် မုန်းက ကြောင်အအလေး ဖြစ်နေ၍ ဉာဏက ပြုံးကာ ...

“ဘုရားတရား အရမ်းလိုက်စားနေပြီလားလို့ပါ”

တမင်တကာ အနေရ အထိုင်ရ ချောင်အောင်
တရင်းတနီး အရွှန်းဖောက်တာပင်။ မုန်းက မရဲမတင်းနှင့် ပြီး
ဖော်တော့ ရပြီ ...

“အဲသလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မုန်း ဘာသာရေး အားနည်း
ပါတယ်၊ ဘုရားဆွမ်းတော်ကပ်၊ ဘုရားပန်းလဲ၊ ပုံမှန်ဘုရား
ရှိခိုး ဖြစ်တာလောက်ထက် မပိုပါဘူး၊ အခုကတော့ အာရုံ
စုစည်းချင်တာလည်း ပါတယ်၊ ဒါ ... မေမေ အသုဘမှာ
ဝေတဲ့ ဓမ္မဒါနစာအုပ်လေးတွေပါ”

“မေမေ ... အဲ ... အန်တီက ဘာရောဂါလဲ မုန်း။ နှလုံး
နဲ့ပဲလား။”

“ဆရိုးဆစ်ပါ။ အသည်းခြောက်တယ်တဲ့ ဉာဏရယ်၊
ရန်ကုန်နဲ့ မန္တလေး ကူးချည်သန်းချည်ပေါ့၊ နောက်ပိုင်း
ကျတော့ ရန်ကုန်က မေမေပြတဲ့ ဆရာကြီးက မန္တလေး
မှာပဲ တစ်ယောက်နဲ့ အပ်ပေးထားတာပေါ့၊ မေမေကလည်း
မန္တလေးမှာ နေချင်တယ်လေ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မေမေက အဲ ... အန်တီက သူ့မန္တလေး
ကို သူ သိပ်ချစ်တာကိုး၊ အန်တီလေးကိုလည်း သိပ်အား
ငယ်မှာစိုးတာ ကိုယ်သိသားပဲ၊ တကယ်က သူကိုယ်တိုင်
ကလည်း မေမေက-အားငယ်တတ်တာ၊ အား ... ဆောရီး၊
ကိုယ်ကလည်း နှုတ်ကျိုးနေတယ်”

မုန်းက သက်ပြင်းလေးချရင်း ...

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဉာဏရယ်၊ မေမေလည်း ရှိတော့တာမှ
မဟုတ်ဘဲ၊ မေမေ ရှိလည်းပဲ ဉာဏ မေမေကိုနှုတ်ကျသလို
မေမေပဲ ခေါ်လို့လည်း မေမေက စိတ်ဆိုးမှာ မဟုတ်ဘူး
ဆိုတာ သိတယ်မှလား။”

ဉာဏက ငြိမ်သက်သွားပါသည်။ မုန်းရဲ့မေမေ
ဒေါ်ခင်လေးသွယ်ဟာ ဉာဏကို အင်မတန် ချစ်ခင်လှသည်မှာ
ရေစက်လို့ပင် ခေါ်ရလေ့မလား။ တစ်ဦးမေတ္တာ တစ်ဦးမှာလို့
ပြောလည်း ရပါသည်။ ဉာဏကလည်း မုန်းအမေကို အင်မတန်
ချစ်လှသည်။ ကိုယ့်အမေရင်းကတောင်မှ ပစိပစပ်များများ ပူညံ
ပူညံများများ။ အရင်းအချာလည်းဖြစ်တော့ မငဲ့မကွက် မထောက်
မထားရဘူး ဆိုတော့ ဆူချင်ဆူ ဆဲချင်ဆဲ မဟုတ်လား။

မုန်းအမေကကျတော့ မိခင်ရင်းမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဉာဏ
ကို ပူညံပူညံလုပ်တာ လုံးဝမရှိခဲ့တဲ့အပြင် ယုယချစ်ခင်တဲ့
အလေးတယူ အပြုအမူတွေပင် ပြုမူတတ်သေးရာ ဉာဏကလည်း
“မေမေ” “မေမေ” နှင့်။ ဉာဏ သူ့မျက်စိရှေ့မှောက်မှာ ကုံးခနဲ
တစ်ကြိမ် မူးလဲဖူးစဉ်က “သား” “သား” နှင့် မျက်ကလဲဆန်ပျာ
ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ထူပူပျာနှမ်းကာ မျက်ရည်လည်ရွဲဖြစ်
ခဲ့ဖူးတဲ့ ဒေါ်ခင်လေးသွယ် First attack နှင့် အပြင်းအထန်
ဝေဒနာခံစားရတော့ ချီပွေ့ပြေးခဲ့သူဟာ ဉာဏ။

“မေမေ” “မေမေ” နှင့် ငိုမလို ရယ်မလို ဖြစ်နေတဲ့ ဉာဏ ပုံစံက မုန်းကို ပြန်အားပေးနှစ်သိမ့်ဖို့ နေနေသာသာ သူ့ကို အရင်နှာနှပ်ရမှာရယ်လို့ နောက်တော့မှ ရယ်ပွဲဖွဲ့ဖြစ်ခဲ့ကြသေးတာလေ။

ဒါတွေ ပြန်တွေးရင် ဉာဏ စိတ်မကောင်းပါ။ စိတ်ထဲ ထိခိုက်ကြေကွဲလာပါသည်။ သူ သတင်းစာက သိချိန်မှာ အချိန်မီဖို့ မသေချာတော့တာကတစ်ကြောင်း၊ ကိုယ်က မုန်းမေမေ အသုဘကိုသွားပြီး ပတ်သက်သူတစ်ယောက်လို ဖြစ်မနေချင်တာကတစ်ကြောင်းကြောင့် မဖြစ်မနေ စီစဉ်ပြီး အမိမလာခဲ့တော့တာ။ မုန်းတို့ တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံးနှင့်လည်း ရင်းနှီးခင်မင်သည်လေ။

တကယ်တော့ မုန်းနှင့် စသိတဲ့အချိန်က စရေတွက်လျှင် အပြီးတိုင် လမ်းခွဲတဲ့ အချိန်ထိဟာ နှစ်နှစ်ပဲ ရှိခဲ့ပါသည်။ အဲဒီ နှစ်နှစ်အတွင်း မုန်းတို့ အသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခုလုံးက ဉာဏကို ခင်မင်စွဲလမ်း ကျန်ရစ်ကြသည်မှာ ရှေးရေစက်ကြောင့်ပဲလား၊ အပေးအယူမျှတပြီး နားလည်မှု ညီညွတ်ခဲ့ကြလို့ပဲလားတော့ မပြောတတ်တော့ပါ။

“ဒါပေမဲ့ နှုတ်ကျိုးတာကို ပြင်တော့ ပြင်မှပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မကောင်းဘူးလေ”

“မဆိုင်ပါဘူး”

မုန်းက လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားပြီးမှ ...
“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မုန်းလည်း ဝါဝါမာမီကို မာမီလို့ပဲ လိုက်ခေါ်တယ်လေ”
“အဲဒါ ကိုယ်သိသားပဲ၊ အဲဒါက တစ်မျိုးပေါ့”
“တူတူပါပဲ”

ဇွတ်တူတူပါပဲ ဆိုတော့လည်း ထားလိုက်ပါတော့။ ဉာဏက ဆက်လက်အငြင်းမပွားလိုပါ။

“ရာဇာကကျတော့လည်း မေမေ့ကို အန်တီပဲ နှုတ်ကျိုးနေတာ”

မုန်းက ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။
“အင်းပေါ့၊ ရာဇာက ငယ်ငယ်ကတည်းက သူ့အမေ သူငယ်ချင်းလို့ သိထားပြီး တွေ့ရင် ဆုံရင် အန်တီချည်းပဲ ခေါ်ခဲ့ရတာကိုး”

“သူက မေမေလို့ ပြောင်းမခေါ်တတ်ဘူးတဲ့၊ ပါးစပ်ထဲမှာ ရှက်သလိုလို ရယ်ချင်သလိုလိုကြီး ဖြစ်နေတယ်တဲ့၊ ဒါနဲ့ပဲ နှုတ်ကျိုးနေတဲ့အတိုင်း အန်တီပဲ ဆက်ခေါ်ဖြစ်တာ”

ဉာဏက သူငယ်ချင်းရာဇာရဲ့မျက်နှာကို အာရုံသဖြင့် ယောင်လိုက်မိပါသည်။ ရာဇာဟာ အင်မတန် စိတ်ရင်းကောင်း

စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ကောင်။ သူငယ်ချင်းတွေ ပေါင်းသင်းရာမှာလည်း သည်းခံအန္တတာခံသည်။ လုပ်ငန်းခွင်မှာလည်း လူတကာနှင့် ပြေလည်အောင် အောက်သက်ကျေသည်။ ပင်ကိုသဘောကိုက ကောင်းသူပင်။ ရာဇာဟာ ဉာဏရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း အရင်း အချာ။

ရာဇာ့ အပေါ် တစ်ချိန်က ဉာဏ များစွာအားနား ခဲ့ရဖူးပါသည်။

“မင်းဟာက အလကားပါ ရာဇာရာ၊ ဒီနာမည်လေးတစ် လုံးပဲ ငါတို့ကြားဖူးရတာ၊ ဓာတ်ပုံလေး ဘာလေး ကြည့် ချင်တော့လည်း မရှိ၊ သူ့အိမ်သွားလည်ဖို့ကျတော့လည်း မပိုင်”

ရာဇာက သူငယ်ချင်းတွေ ဒီလိုနှိပ်ကွပ်လျှင် တဟက် ဟက်နှင့် သဘောကောင်းစွာ ရယ်မောနေတတ်ပြီး ...

“ဟ ... ဓာတ်ပုံကတော့ ပေးမလားကွ၊ ရည်းစားမှ မဟုတ် သေးတာ၊ သွားတောင်းရင် ပါးရိုက်လိုက်မှာပေါ့၊ ဟက် ဟက် ဟက်၊ သူ့အိမ်ကရော သွားလည်ရအောင် ငါနဲ့သူ

က ဘာမို့လဲ၊ ဓမ္မေနဲ့ သူ့အမေ အန်တီသွယ်ပဲ ခင်တာ၊ မကြာ မကြာ ရောက်တာက မေမေပဲ၊ ငါက တစ်ခါတလေ လေး ပါသွားဖူးတာရယ်၊ အလှူလေး ဆွမ်းကျွေးလေးကျ ရင် ဆုံဖူးတာရယ် ... အဟင်း ...”

“မင်းက ညှပ်ပါတယ် ရာဇာရာ”

“အေးလေ၊ အပြောကသာ ကြီးနေတယ်၊ ကြည့်ရတာ သူ့ကို ဟိုက မျက်နှာသာပေးပုံလည်း မရဘူး ... ဟီးဟီး”

ကြွေတို့ မိန်းကလေးသိုက်ကပါ နှိမ်ကောင်းပြောလာ

လျှင် ...

“ဒါပေါ့ဟာ၊ မိကြွေ ... နင်က ပိုင်တော့ ပြောအားရှိတာ ပေါ့၊ ဉာဏ အိမ်ကို တံခါးမရှိ ဓားမရှိ ဝင်နိုင်ထွက်နိုင် မွေနိုင် နောက်နိုင်၊ ပိုင်တယ်ကွာ”

“ဟဲ့ ... ရာဇာနော်”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ပါးစပ်ပိတ်နော်၊ ငါ ဉာဏအိမ် ဝင်ထွက်တာနဲ့ ဘာဆိုင် လဲ၊ နင် ဆွဲဆည်းပြောစရာလား”

“နင့်ကျတော့ မပြောရဘူးလား၊ တူတူပဲလေ၊ နင့်အမေနဲ့ ဉာဏအမေလည်း ဘော်ဒါ၊ နင်တို့အိမ်ကို ဉာဏ အမေ နင့်အခန်းထဲထိတောင် ဝင်လို့ရတယ်”

“ဟဲ့ ... အဲဒီလို ပြောစရာလား၊ နင်တို့ အတော်အကျင့် ယုတ်တယ်၊ အဲဒီရက်တွေက ဉာဏ် ပရက်ရှာကျပြီးမှလဲ နေလို့ မမိတဲ့စာတွေ ငါ့ဆီလာလာကူးရလို့၊ ငါ့စာကြည့် စားပွဲကလည်း ငါ့အခန်းထဲမှာပဲမို့လို့ အခန်းထဲပဲ ကုလား ထိုင်အပိုသွင်းပြီး စာဝင်ကူးဖြစ်တာ၊ ဉာဏ် စာဝင်ကူးနေ တုန်း သူ့အမေရော ငါ့အမေရော အခန်းထဲမှာပဲရှိတယ်”

“အေး ... ကဲ ... အဲဒါ ရှင်းနေတာပဲ”

“ဘာလဲ”

“သူတို့နှစ်ယောက် ဝင်မစောင့်နေရင် နင်တို့နှစ်ယောက် ကဲနေကြမှာစိုးရိမ်ရလို့ အမေတွေပါ ဝင်စောင့်ရတာ”

“ကျော်စွာနော်”

“ကျော်စွာ ပြောတာ ငါ ထောက်ခံတယ်”

“ရာဇာ ... နင့်ဟာနင် ညံ့လို့အထိုးခံရတဲ့ လက်ညှိုးကို ငါ ဘက်ကျေပြီးညွှန်ဖို့ ကြိုးစားမနေနဲ့၊ အခုဟာက နင့်ကိစ္စ ကို ပြောနေတာ၊ လာရောမချနဲ့၊ စကားလည်း မလွဲနဲ့၊ နင့်ဆီကလေ အဲဒီကောင်မလေးနာမည်ကို တမုန်းမုန်းနဲ့ ကြားရလွန်းလို့ မုန်းတောင် မုန်းနေပါပြီ ရာဇာရယ်”

“မုန်တယ်၊ ကြွေပြောတာ လက်ခံတယ်”

ဉာဏက ဝင်ထောက်ခံလိုက်၍ ...

“အေး ... အဲဒါ ပြောတာပေါ့၊ ပြောတော့လည်း မကြိုက်ဘူး၊ သူတို့က နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်၊ ထပ်တူသံတူ”

ဉာဏက ရယ်နေကာ ကြွေကတော့ ရှက်နေခဲ့ပါသည်။ သူတို့သူငယ်ချင်း အုပ်စုကြီးဟာ ငါးတန်း ခြောက်တန်း ကတည်းက စ၊ခင် စ၊တွဲခဲ့ကြတဲ့ အုပ်စု။ ယောက်ျားလေးရော မိန်းမလေးတွေပါ ပါဝင်သည်။ စတွဲခဲ့ကြစဉ်က ဆယ်ယောက် လောက်ရှိကာ အုပ်စုထဲမှာပင် မိန်းကလေးဆို “သီတာ” နာမည်ထပ် ပြီးတူတာ နှစ်ယောက်။ တစ်ယောက်ကထွား၍ တစ်ယောက်က ညှက်တဲ့အတွက် “သီတာကြီး” နှင့် “သီတာလေး” ဟုခွဲခြားရသည်။

“ဉာဏ” နာမည်တူကလည်း နှစ်ယောက်။ ဉာဏညို နှင့် ဉာဏအောင်ထွန်း။ ဒါပေမဲ့ “ဉာဏညို” ကအသားလေးညိုသူ ဖြစ်၍ ဉာဏအောင်ထွန်းကို “ဉာဏဖြူ” လို့ ခေါ်ကြပါသည်။ ဉာဏဖြူ ဉာဏညို။ ဒီထက် ကျီစယ်ချင်ရင် “နဖြူ” “နညို”။

နောက်တစ်မျိုး ထူးခြားချက်က ယောက်ျားလေး နာမည်တွေဟာ ဉာဏ၊ ရာဇာ၊ ကျော်စွာ၊ သူရ၊ သီဟ စသဖြင့် ရှေးခေတ် မင်းညီမင်းသား နာမည်ဆန်တဲ့ နာမည်မျိုးတွေချည်း ဖြစ်နေတာပင်။ ထိုဆယ်ယောက်အုပ်စုကြီးထဲကမှ ဉာဏဖြူ၊ ကျော်စွာ၊ အောင်သူရ၊ ခင်သီတာဇင်၊ ရတနာ စသဖြင့် ငါးယောက်လောက်က ဆယ်တန်းအောင်အပြီး တက္ကသိုလ်သတ်မနှစ်

တက်ဆဲ ဒုတိယနှစ်တက်ဆဲတို့မှာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အလျှိုလျှို နိုင်ငံခြားကို စာဆက်သင်ဖို့ ထွက်ခွာကြတဲ့အခါ စုစု ပေါင်း ဒီမှာ ငါးယောက်ပဲ ကျန်ပါသည်။

ဥဏညှို၊ ရာဇာ၊ သီဟ၊ ဖြူနှင်းကြွေ၊ မိုးသီတာ။ ဒီငါးယောက်ဟာ တတွဲတွဲ မခွဲဘဲ ခင်မင်ရင်းချာကြတဲ့ သူငယ် ချင်းတွေပင်။ အဲဒီထဲမှာ သိသိသာသာ ဥဏ အပေါ် မေတ္တာ စေတနာပိုလှတဲ့ ဖြူနှင်းကြွေကိုတော့ အားလုံးက ဥဏကိုတစ် ဖက်သတ် ချစ်နေတဲ့သူလို့ ရှင်းရှင်းသိ နားလည်ထားကြပါသည်။

ကြွေကလည်း ဝိုင်းပြောကြ စ၊ကြရင်တော့ ရှက် 'သလိုလို စိတ်တိုသလိုလို ကာကာကွယ်ကွယ် ပုတ်ထုတ်တတ်ပေ မယ့် အားလုံး မြင်အောင် သိအောင် ဥဏညှို အပေါ် ကွက်ပြီး စေတနာ မေတ္တာ ကရုဏာ ပိုတာကိုတော့ မပုံးကွယ်ပါ။ သိသိ သာသာပဲ စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း အထူးအရေးပေး ဆက်ဆံနေကျ။

တကယ်တော့ ကြွေ သူ့အပေါ် သိပ်ချစ်နေတယ် ဆိုတာကို ဥဏ ဆယ်တန်းနှစ်ကတည်းက သိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ အချစ်ဆိုသည် ဒီလို သက်ရောက်တိုင်း ဒီလိုထပ်တူညီ တဲ့ပြန်နိုင် တယ်လို့မှ မဟုတ်တာ။ အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံပြီး ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ ကြွေကို ဥဏက ဘယ်လိုမှ မရိုးသားစိတ်မွေးလို့ မရခဲ့ပါ။

ကြွေကတော့ အားလုံးအမြင်မှာ သိသိသာသာ ဉာဏ်ကို ဦးစားပေးတာ၊ ဉာဏ် မကြိုက်တာကို ရှောင်ကျဉ်တာ၊ ဉာဏ်စကားကို အလေးအနက်ထားတာ၊ တစ်ခုတည်း ရှိရင်တောင် သူ မစားရက်ဘဲ ဉာဏ် ပါးစပ်ထဲကိုပဲခွံ့တာ၊ ပျာပျာသလံ ဂရ စိုက်တာ စတဲ့ အရေးတယူ အပြုအမူတွေ ရှိနေတဲ့အခါ သူငယ် ချင်း တစ်အုပ်စုလုံးသာမက ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က သာမန်အသိ အကျွမ်း အသိုင်းအဝိုင်းကပါ တစ်နေ့သောအခါ ဉာဏညှိုနှင့် ဖြူနှင်းကြွေဟာ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြလိမ့်မယ်လို့ ယူဆမျှော် လင့်ခဲ့ကြတာပင်။

ဉာဏနှင့် မုန်းတို့ရဲ့ အမေနှစ်ယောက် သိကျွမ်းသွား ကြတဲ့အချိန်ကစပြီး တစ်လအတွင်းလောက်မှာ ဉာဏအမေ ဒေါ်ခင် သန့်စင်က မုန်းအမေ ဒေါ်ခင်လေးသွယ်ထံက စိန်အကြွေထုပ် ဝယ်ရတာနဲ့၊ မုန်းအမေက ဉာဏအမေထံမှ ပိုးထည်ချိတ် ဝယ်ရ တာနဲ့ မိခင်ချင်းလည်း ဟုတ်နေကြပါသည်။

မေမေရဲ့ ပိုးစစ်ချိတ်တွေရောင်းတဲ့ဆိုင်ခန်းက ခြံရဲ့ မျက်နှာစာမှာတင် ဖွင့်လှစ်ထားတာဖြစ်ရာ မုန်းတို့သားအမိလာ လျှင် ဉာဏပါ(အိမ်မှာရှိက)တွေ့ခွင့်ရနိုင်သည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် သူတို့ရောက်လာတော့ မေမေက ဉာဏရဲ့ဆယ်လူလာမုန်းတို့လှမ်း ဆက်ကာ (အဲဒီတုန်းက ဆယ်လူလာပဲ ရှိပါသေးသည်။)

“ဉာဏ် အမြန် ပြန်လာစမ်း အခု သား ဘယ်ရောက်နေလဲ”

“ရာဇာတို့ ကြွေတို့ အားလုံးပဲ၊ ကြေးအိုးသောက်နေတာ မေမေ”

“ကိစ္စရှိလို့ပြောပြီး ခပြန်ခဲ့၊ မုန်းမမတို့ သားအမိရောက် နေတယ်”

“ဟာ” လို့ သူလည်း အံ့သြဝမ်းသာပြီး ချက်ချင်းပဲ ပြန်ပြေးဖို့ပြင်တာ။ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ အံ့အားတသင့် ဖြစ် နေပါသည်။ လျှို့ဝှက်တတ် မျှသိပ်တတ်တဲ့ ဉာဏ်ဟာ ဒီသူငယ် ချင်းအုပ်စုထဲက မဟုတ်တဲ့ အပြင်ကကိစ္စတွေကို သူငယ်ချင်းတွေ ဆီ ပြန်ပြောလေ့ မရှိတဲ့အပြင် သူ မူးတယ် လဲတယ် နေမကောင်း ဖြစ်တယ် ဆိုတာကိုလည်း မသိလိုက်တဲ့သူကို တကူးတကပြန် ပြောမပြပါ။ ယောက်ျားလေး လူငယ်မို့ ကိုယ်နေထိုင်မကောင်း တာကို “အလကားပါ” ရယ်လို့ပဲ လူရှေ့မှာ ခပ်ပေါ့ပေါ့ထားပါသည်။

သူ စကော့ဈေးမှာ မူးလဲလို့ ကောင်မလေးတစ် ယောက်က ကူညီဆေးခန်းပို့ပေးတယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကိုလည်း သူငယ်ချင်းတွေ မသိ။ တမင်တကာ လျှို့ဝှက်တာ မဟုတ်ပေမယ့် မပြောလည်း ဘာမှမဖြစ်၊ ပြောဖို့မလိုအပ်ဘူးဆိုပြီး တကူးတက ပြောမနေဖြစ်တာပင်။ ဒီအချိန်မှာ မေးသူရှိလာရင်တော့ ဉာဏ် လိမ်ညာဖုံးကွယ်စရာ အကြောင်းမရှိပါ။

ဒါပေမဲ့ ဒုတိယတစ်ကြိမ် မုန်းတို့သားအမိ မေမေ ဆိုင်ကို ရောက်လာပြန်တဲ့ အခါမှာတော့ အိမ်မှာ ဆိုင်မှာ ဖြူနင်း ကြွေလည်းရောက်ကာ ရှိနေခဲ့သည်။ ကြွေအစ်မဝမ်းကွဲ မင်္ဂလာ ဆောင်ရှိ၍ ကြွေအဒေါ်၊ အစ်မဝမ်းကွဲ၊ ကြွေတို့ သုံးယောက် ပိုးချိတ်တွေ လာကြည့်နေဆဲ မုန်းတို့သားအမိ ရောက်လာတဲ့အခါ ကြွေနှင့် ဆုံစည်းသွားခဲ့ပါသည်။

မေမေရဲ့ ပျာပျာသလဲ အပြုအမူတွေအပြင် အမေ က ဖိအားပေးလို့ အတင်းအကျပ် စေခိုင်းလို့မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်စိတ် နဲ့ကိုယ့်သဘောနဲ့ မုန်းတို့သားအမိကို သွားနှုတ်ဆက်၊ စကားပြော၊ အနားသွားပြီး တရစ်သီသီလုပ်ကာ မျက်ဝန်းတွေပါ ရွှန်းလက် တောက်ဖြာနေတဲ့ ကြည်နူးမြတ်နိုးရိပ်တွေ ထင်ဟပ်နေခဲ့တဲ့ ဉာဏ် ကို ကြွေက ချက်ချင်းရိပ်မိခဲ့ပါသည်။

ဆိုင်ခန်းကျယ်ကြီးထဲ မုန်းတို့သားအမိက ဟိုဘက် ထောင့်၊ ကြွေတို့အုပ်စုက ဒီဘက်တောင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း။ ကော် ဇောပြင်ပေါ် ထိုင်ချကာ စိတ်တိုင်းကျ ကြည့်ရှုရွေးချယ်နေကြ တာ။ ကြွေတို့ဘက် ဉာဏ် ပြန်ရောက်လာလျှင် ဆီးကြိုအကဲခတ် တဲ့ ကြွေမျက်လုံးလေးထဲက စိုးရိမ်မကင်း အရိပ်အငွေ့ကို ဉာဏ် အဲတုန်းက မရိပ်မိနိုင်ပါ။

ရိပ်မိရလောက်အောင်လည်း ကြွေအကြောင်း မတွေ့
မိဘဲ ခေါင်းထဲမှာ မုန်းကို တွေ့ရတာကိုပဲ အပျော်လွန်နေခဲ့တာ။
ပါးစပ်ပင်ပိတ်မရဘဲ မျက်နှာကလည်း ရွှင်နေခဲ့သည်တဲ့။ (နောင်မှ
ကြွေ ပြန်ပြောင်းပြောပြတာတွေပါ။)

“ဉာဏ ... အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

“အဲဒါလား ... အသိပါဟာ”

“နင့်အမေကလည်း အရမ်းအရေးပေးနေပါလား”

ကြွေအသံက အားငယ်ဝမ်းနည်းသွားပုံ ပေါက်ပါ
သည်။

“အရေးပေးဆိုဟာ၊ အဲဒီကောင်မလေးက ငါ တစ်ခါမှလဲ
တုန်းက သူ့ကားနဲ့ ဆေးခန်းလိုက်ဖို့ပေး၊ စောင့်ပေးနဲ့
ငါ့ကို ကယ်ဆယ်ဖို့ ကူညီဖို့တယ်ပေါ့၊ ကျေးဇူးတင်ရမယ့်
သူမို့ပါ”

“ကျေးဇူးတင်တာထက်ကို ပိုနေပါတယ်”

“အဟင်း ... အဲဒါတော့ ငါလည်း မပြောတတ်ဘူးလေ ...
ဟင်း ဟင်း”

ဒီမှာစကားပြောရင်း မျက်လုံးနဲ့ အာရုံက ဟိုဘက်
ကိုချည်း ရောက်နေခဲ့တဲ့ ဉာဏကို ကြွေက မျက်စောင်းရွယ်ရင်း ...

“နင့်ကကော ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ငါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ရုပ်ကပြီတိတိနဲ့၊ မျက်လုံးလည်း ပြုတ်ကျ
ဦးမယ်၊ နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာလဲ ... နင် သူ့ကို
ကြိုက်နေတာလား”

ဉာဏက ကြွေကို မျက်လုံးပြူးပြောင်း ...

“နင် ... ဟိုအုပ်စုထဲမှာတော့ ပြန်အာမချောင်နဲ့နော်”

ရယ်ရွှင်မြူးထူးရိပ်နှင့် အလကားနေရင်း အူမြူးနေ
တဲ့ ဉာဏကို ကြွေက ရိပ်မိပုံရပါသည်။ ခပ်ငိုငိုဦးလေး အကဲ
ခတ်နေခဲ့ပြီး ...

“နင် ငါတို့ကိုလည်း တစ်ခါမှ မပြောပြဘူး”

“အာ ... နင်ကလည်း၊ အလကားနေရင်း ပြောနေဖို့လိုလို
လား”

“လိုတာပေါ့၊ ဒီကိစ္စက အလကားဖြစ်သွားမယ့်ပုံစံမှ မပေါက်
တာ၊ ငါတို့ အရင်းနှီးဆုံးအုပ်စုထဲတော့ တိုင်ပင်သင့်တာပေါ့”

“တိုင်ပင်ဖို့ရော လိုလိုလားဟာ၊ ဘာကိုတိုင်ပင်ရမှာလဲ၊
သူ့ကို ငါကြိုက်ရင် နင်တို့အားလုံး ခွင့်ပြု မပြုလား ...
အဟင်းဟင်း”

“ခွင့်ပြုချက် တောင်းရမယ်ဆိုတဲ့သဘော မဟုတ်ပါဘူး
ဉာဏရယ်၊ ကိစ္စအားလုံး ပြောဆိုတိုင်ပင်နေကျတွေဖြစ်တဲ့

သူတွေမို့ပါ။ အင်းလေ ... နင်က အစကတည်းက မြဲစိစိ
ပဲ။ နင်နဲ့ သူနဲ့ ခင်နေတာ ကြာပြီလား။”

“ဟင့်အင်း ... တစ်လကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်”

ကြွေက မုန်းအက်သို့ ခပ်ငေးငေး မျှော်ကြည့်ရင်း ...

“သူလည်း နင့်ကို ကြိုက်နေပါတယ်။ သူလည်း စိတ်လှုပ်
ရှားနေတာ သိသာတယ်။ နင်နဲ့ ငါနဲ့ စကားပြောနေတာ
ကိုလည်း မသိမသာ လှမ်းခိုးကြည့်နေတယ်”

ဉာဏက ကြွေစကားကြောင့် ကြွေနှင့် နည်းနည်း
ခွာရပ်လိုက်မိပါသေးသည်။ ကြွေက တစ်ချက်တစ်ချက်လှမ်းကြည့်
နေရင်း မပွင့်တပွင့်နှင့်ပင်။

“သူ့နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“မုန်းမမတဲ့”

“မုန်းမမ !!”

“အင်း ...”

“ဟွန်း ... နင်တို့တစ်တွေကလည်း ဟိုတစ်ယောက်က
လည်းမုန်း၊ ဒီတစ်ယောက်ကလည်း မုန်းမမ၊ တစ်ယောက်
တည်းလည်း ဖြစ်နေဦးမယ်”

“ဘယ်တစ်ယောက်လဲ”

“ရာဇာ အသည်းကျော်လေ”

“အဲဒါက မုန်းပဲလေ”

“ဟဲ့ ... ချစ်စနိုး အဖျားဆွတ်ခေါ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာ
ပဲ။ ငါတို့ကလည်း နာမည်ရင်း ဘယ်သူလဲလို့မှ မမေးမိပဲ
ဟာ၊ ဒီအသိုင်းအဝိုင်းတွေထဲကပဲ ဒီအသက်အရွယ်တွေပဲ
ဆိုတော့ ငါ တကယ်တောင် ထင်လာပြီ။ တစ်ယောက်
တည်း ဖြစ်နေရင် ရှုပ်နေဦးမယ်”

ကြွေစကားကြားမှ တစ်ခါမှ စိုးရိမ်မကင်း မဖြစ်
ဖူးခဲ့တဲ့ ဉာဏ ထင်ခနဲ ဖြစ်ရသည်။ ချက်ချင်းပဲ ဆိုင်ခန်းထဲက
ဖုန်းကို ကောက်နှိပ်ပြီး ...

“ဟေ့ကောင် ရာဇာ၊ မင်းရဲ့မုန်းက နာမည်က တစ်လုံး
တည်းလား။”

“မဟုတ်ဘူး ... အဲဒါ အဖျားဆွတ်ခေါ်တာ”

ဉာဏ စိတ်တွေလှုပ်ရှားသွားပြီး ...

“နာမည်အပြည့်အစုံက ဘာလဲ”

“မုန်းမမတဲ့”

“ဟာ”

“ဟေ့ကောင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အား ...၊ ဟား ဟား ... သေပြီကွာ”

“ဟေ့ကောင် ... ဘာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ပြောစမ်းပါ”

“ရှေ့ ... ဒီမှာ၊ ကြွေလည်းရှိတယ်၊ ကြွေပြောပြလိမ့်မယ်”

ဉာဏက ကြွေလက်ထဲ ဖုန်းထိုးထည့်ပြီး စိတ်တွေ ရှုပ်သွားရပါသည်။ ရယ်လည်း ရယ်ချင်သည်။ သို့သော် မရယ်နိုင်။ ရာဇာကိုလည်း အားနာမိတာက ရာဇာဟာ ‘မုန်း’ဆိုတဲ့သူကို အနှစ်နှစ် အလလကတည်းက စွဲလမ်းနေတာ။ ရာဇာအမေကဆိုလည်း ဒီမုန်းကိုပဲ ချွေးမလောင်းလျှာလေးလိုကို သဘောထားနေတာ။ ဉာဏက ခုမှတွေ့တာ တစ်လကျော်။

နောက်ဆုတ်ချင်းဆုတ် ကိုယ်ပဲဆုတ်သင့်တယ်ရယ်လို့ အဲဒီကတည်းက ဉာဏ ရင်ထဲမှာ တွေးမိတာ သစ္စာစကားပါ။ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း ရာဇာရဲ့အသည်းနှလုံးကိုတော့ ကိုယ်တိုင် ဖြတ်မယူရက်ပါဘူး။ မိန်းကလေးကိစ္စကြောင့်လည်း တစ်သက်လုံး ပေါင်းလာတဲ့ သူငယ်ချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းမကွဲလိုပါဘူး။ အဲဒါဟာ ဉာဏ စိတ်ရင်းမုန်ပဲ ဖြစ်သည်။

ကြွေက ရာဇာနှင့် ဖုန်းပြောနေရင်း ...

“ဟဲ့ ... ဉာဏ၊ သူ့အမေနာမည်ကကော ...”

“ဒေါ်ခင်လေးသွယ်တဲ့”

“ဒါဆို သေချာတာပေါ့၊ သူပဲဟဲ့ ရာဇာရဲ့”

ထို့နောက်တော့ ကြွေက မုန်းနှင့် ဉာဏ ဆုံစည်းပုံကို ရာဇာထံ ဖောက်သည်ချနေပါသည်။ ရေရေရာရာ ပြောပြပြီး လျှင်တော့ ...

“အဲဒါကြောင့် ငါ ခုပဲ ဉာဏကို ပြောနေတာ မယ်လို့၊ ကဲ ... ခုဟော့ ရှုပ်ကုန်ပြီ”

အဲဒီ ကြွေစကားကို ရာဇာ ဘယ်လိုတုံ့ပြန်လဲ ဉာဏ သိချင်ခဲ့သည်။ ပြီးမှ ဖုန်းကိုပြန်ယူရင်း ရာဇာနဲ့ ဉာဏ ပြန်ပြောဖြစ်တဲ့အခါ နှစ်ဦးစလုံးဟာ ရယ်ရွှန်းဖတ်ရွှန်းတွေနှင့် အီလည်လည်တော့ ဖြစ်နေကြတာပင်။

“ဘာရှုပ်စရာရှိလဲကွာ၊ မုန်းက တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ရွေးလို့ရမှာပဲလေ၊ ဘယ်သူ့ရွေးရွေးပါ၊ ဒါသူ့သဘောပေါ့၊ အရွေးမခံရတဲ့သူက နောက်ဆုတ်ရမှာပေါ့၊ အရင်တွေ့တာ နောက်တွေ့တာတွေက အရေးမှမကြီးတာ၊ အသည်းနှလုံးထဲက တကယ်ချစ်ဖို့ပဲလေ၊ ဟုတ်ဘူးလား ဉာဏ”

“ငါကလည်း ကောင်မလေးကိစ္စနဲ့တော့ မင်းနဲ့ပြဿနာ ဖြစ်မခံဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးသား၊ မင်းက နှစ်ချီစောင့်ကြိုက်လာတာ၊ ငါက ခုမှတွေ့တာပါ၊ နောက်ဆုတ်ချင်း ဆုတ်၊ ရှောင်ချင်းရှောင် ငါက ဆုတ်ရရှောင်ရမှာပါ”

“ဟာ ... မဆိုင်တာ ဉာဏရာ၊ မင်း စဉ်းစားကြည့်လေ၊ သူ့ရွေးမှဖြစ်တာ၊ သူ မချစ်တဲ့သူက အလိုလိုရှောင်ပြီးဘူး ဖြစ်ရမှာ၊ မင်း မျက်နှာပူမနေနဲ့ ဉာဏ၊ ငါကလည်းမိန်း

ကလေးကိစ္စအတွက် ဘယ်တော့မှ သူငယ်ချင်းနဲ့ ပြဿနာ မတက်ဘူး၊ အေးဆေးပါကွာ၊ အချိန်တန်တော့ အဖြေထွက် လာမှာပေါ့”

“ငါ လုံးဝမစဉ်းစားမိတာကွာ၊ နာမည်တူနေတာကိုလေ၊ အခုမှ ကြွေပြောမှ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားတာ”

“ဒိန်းခနဲလည်းမဖြစ်နဲ့ ဒိုင်ခနဲလည်းမဖြစ်နဲ့၊ အေးဆေး ပဲ ဟေ့ကောင်”

ဒါဟာ ရာဇာ ဟန်ဆောင်ပြောနေတာ မဟုတ်။ အမြင်ရှင်းရှင်းလေးနဲ့ စိတ်ထားကောင်းတာသာ။

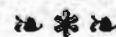
“ငါတို့နှစ်ယောက်တင် မကဘူး၊ တခြားလည်း သူ့ကို ကြိုက်တဲ့ကောင်တွေ အများကြီးရှိဦးမှာပဲလေ၊ သူများတွေ တောင် ကြိုက်နေကြသေးမှာပဲ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းကျမှ ငါကြိုက် နေလို့ ဝင်မကြိုက်ရဘူးဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်စရှိလိုက်တာ၊ အဓိကကျတာက မုန်း ဆုံးဖြတ်ချက်ပါ၊ ငါတို့က ဘယ်သူ နောက်ဆုတ် ဘယ်သူရှေ့တိုး လုပ်နေလို့ မရပါဘူးကွ”

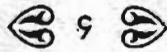
ရာဇာရဲ့သဘောကောင်းနိုင်ပုံကို ကြွေပုင် မကျေမနပ် ကြားထဲက စူပူ စူပူ ဖြစ်ရသေးသည်။ ကြွေကတော့ ဉာဏ် ဘယ် မိန်းကလေးကိုကြိုက်ကြိုက် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားမှာသာ။ ခုလိုကျ တော့ ပိုပြောအားရှိနေတာပင်။

“တွေ့လား မိကြွေ၊ ငါတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က အေးဆေးပါ၊ မုန်း ဘယ့်သူ့ကိုကြိုက်ကြိုက် သွေးကွဲစရာ အကြောင်းကို မရှိဘူး”

အားလုံး ဆုံကြတဲ့အခါ ဉာဏ်နှင့် ရာဇာ ပခုံးချင်း ဖက်ကာ ကြည်ကြည်လင်လင် ဖြောင့်ဖြောင့်ရှင်းရှင်း ပြောခဲ့ကြ ဖူးပါသည်။ သို့ပေမဲ့ ငါးလလောက်ပဲ ကြာလိုက်တဲ့ အချိန်ကာလ တစ်ခုမှာ မုန်းက ဉာဏ်ကို “ချစ်ပါတယ်” ဆိုတဲ့အဖြေ ပေးလိုက် တဲ့အခါ မိုးကို ဒူးနဲ့တိုက်လိုက်ချင်သလို အပျော်ကတစ်ဝက်၊ ရေခဲရေလှေ့ထဲ မျက်နှာနှစ်ထားလိုက်ချင်သလို ရာဇာကို အားနာ မျက်နှာပူရတာကတစ်ဝက်နှင့် ဉာဏ်မှာ ချိုတစ်ဝက် ချဉ်တစ်ဝက် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

မုန်းက သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ပရုတ်ဆီပုလင်းသေးသေးလေးကိုထုတ်ပြီး လက်ညှိုးလေးနှင့် နားထင်စပ် မျက်ခုံးပေါ်တို့ကို ပွတ်လိမ်းလိုက်ပါသည်။ တကယ်ပဲ ခေါင်းကိုက်လာပြီလေ။ စိတ်ရဲ့ကျဉ်းကျပ်ဖိစီးခြင်းဟာ ခေါင်းကို တစစ်စစ်ကိုက်ခဲစေလာခဲ့ပြီ။

“ခေါင်းကိုက်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“တစ်ခုခု စားပြီး ဆေးသောက်လိုက်ပါလား”

“ပေါင်မုန့်လေးတော့ နည်းနည်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မစားချင်ဘူး”

“ခေါက်ဆွဲပြုတ်၊ ကြာဆံပြုတ်၊ ကြေးအိုးပြုတ်တွေ စားချင်တာ မဟုတ်လား”

မုန်းက ဉာဏ်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး မပွင့်တပွင့်အပြုံးနှင့် ခေါင်းကို မညိတ်တညိတ် ညိတ်သည်။ ဉာဏ်ကလည်း လွှတ်ခနဲ မေးလိုက်ပြီးမှ “မင်းကြိုက်တာတွေ ကိုယ်သိပါတယ်” ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးကြီးများ ပေါက်သွားသလားလို့ နည်းနည်းရှိုးတိုးရှုန်းတန့် ဖြစ်သွားပါသည်။

သို့သော် အဲသလိုကြီး ရှုန်းနေတာက ပိုဆိုးသဖြင့် ချက်ချင်းလိုပင် ...

“ရှေ့မှာ ဝမ်းတွင်းကျ ကားရပ်ပြီး ထမင်းစားကြလိမ့်မယ်၊ ထမင်းဆိုင်ကျရင် ခေါက်ဆွဲပြုတ်က အလွယ်တကူ ရမှာပါ။ ဟိုတုန်းက ဆိုရင်တောင် ဒီအပြုတ်တွေက အလွယ်တကူ ဆိုင်တိုင်းရဖို့ သိပ်မလွယ်ဘူး၊ ခုတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တောင်မှ ခေါက်ဆွဲပြုတ် ဝယ်လို့ရတယ်၊ ခေါက်ဆွဲထုပ်ယဉ်ကျေးမှုတောင် ဖြစ်လာပြီ၊ အိမ်မှာလည်း အလွယ်တကူ အသင့်ပြုတ်စား၊ ညဘက် ဘောလုံးပွဲပြတဲ့ ဆိုင်တွေလည်း ခေါက်ဆွဲပြုတ်၊ ဂိမ်းမဆိုင်မှာ ကစားနေတဲ့ ကလေးတွေလည်း ခေါက်ဆွဲပြုတ်၊ လေဆားတုန်းကတောင် ခေါက်ဆွဲထုပ်တွေက အရမ်းခေတ်စားတာ၊ ဒီလောက် ခေတ်မစားခင်ကတည်းက ခေါက်ဆွဲပြုတ်ကို မက်မက်မောမော ကြိုက်တဲ့ မုန်းကို ခေတ်ရှေ့အများကြီး ပြေးခဲ့တယ်လို့ ပြောလို့ရတယ်”

မုန်းက ပြုံးရင်း ...

“ဗိုက်မဆာပါဘူး”

“မုန့် ဘာစားခဲ့သေးလဲ”

“ကော်ဖီနဲ့ မုန့်”

“အဲဒါက ဒီလောက် အစာကျေလွယ်တာ၊ အစာမရှိဘဲ ဗိုက်ထဲက ဟာလာလို့ ရှိရင်လည်း ခေါင်းမှူးတတ် ခေါင်း ကိုက်တတ်တယ်”

မုန်းက ခေါင်းလေးသာ ညှိတ်လိုက်ပါသည်။ ဉာဏ် ဟာ အရင်ကထက် စကားတွေ ပိုပြောလာပါလား။ ကြွေက စကားများများ ပြောလေ့ရှိသလား မသိပါ။ ပြောလိမ့်မယ် ထင် သည်။ ကြွေပုံက သာလိကာမလေးလို တိတိတာတာနှင့် စကား တတ် စကားကြွယ်တဲ့ ပုံကလေးပဲလေ။

မုန်းကလည်း (ဉာဏ်လောက် မဟုတ်ပေမယ့်)စကား မများတတ်။ စကားနည်းတဲ့ဘက်ပဲ ပိုတာ။ ခပ်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ကိုယ် လုပ်ချင်တာကို တိတိတိတိဆိတ်ဆိတ် လုပ်နေတတ်တဲ့ စရိုက် မျိုး။ ဉာဏ်ကတော့ နဂိုက စကားနည်းတာမှာ တစ်ဖက်သားကို သည်းခံတတ်၊ ပြန်မငြင်းတတ်တော့ တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကိုစကားပြောနေလည်း ဒီစကားကို နားစိုက်ထောင်နေပေးတာ ပဲ များသည်။

“ဪ”

“အင်းပေါ့ ... ဟုတ်တာပေါ့”

“ဟုတ်လား”

“မသိဘူးဗျ”

ဒီလိုစကားလုံးတွေပဲ သူ့ဘက်က ထွက်နေတတ် တာ။ မုန်းနဲ့ဆိုလည်း တစ်ခါတစ်ရံ မုန်းက မကျေနပ်တာတွေ ဘာလစ်ဘာလစ် ပြောမိတာမျိုးရှိသည်။ ဒါကို သူ စောဒကတော့ တက်ချင်သော်လည်း ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့်ပဲ နှုတ်ခမ်းစေ့ပြီးပြီး ဘာမှ မခုခံမချေပဲ ရှိတတ်သည်။ အဲဒါကို မုန်းက အသည်း ယားပါသည်။

“ကြွေက စကားများများ ပြောတတ်လား ! ”

“ဟင်”

“ကြွေက စကားများများ ပြောတတ်သလားလို့ပါ”

ဉာဏ်က ပထမတစ်ခွန်းကတည်းက မကြားလို့ မဟုတ်ဘဲ မေးခွန်းကို အံ့အားသင့်သံသာဖြစ်သည်။

“ဪ ... ဉာဏ် စကားတွေ ပိုပြောလာလို့ပါ”

“ဟုတ်လား ... အဟင်းဟင်း၊ ကြွေကတော့ စကားပြော တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ အသေးအဖွဲ့လေးကအစ အကြီးချဲ့ပြီး ဖွဲ့ဖွဲ့နဲ့နဲ့ ပြောတတ်တယ်”

“အဲဒါမှ ဆက်ကာကျမှာ၊ နို့မို့ရင် ပျင်းခြောက်ခြောက်ကြီး ဖြစ်နေရမှာ၊ ကြွေက သွက်လက်တယ်၊ ပွင့်လင်းတယ်၊ တက်ကြွတယ်၊ ကြွေကို သဘောကျမိတယ်”

“ကြွေကို သဘောကျတယ် ဟုတ်လား !”

မုန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချင်း သူ့ကိုကြည့်နေတဲ့ ဉာဏရဲ့ မယုံသင်္ကာမျက်ဝန်းများကို စိတ်ပျက်တဲ့ မျက်စောင် တစ်ချက် ထိုးလိုက်မိပါသည်။

“ကြွေကို မုန်းက သဘောကျပါတယ် ဆိုတာကို ဘာဖြစ်လို့ တစ်သက်လုံး တောက်လျှောက် တစ်သမတ် မယုံနိုင်ရတာလဲ၊ မတွေးတတ်ဘူး”

ဉာဏက ပန်းတစ်ချက် တွန့်လိုက်ကာ ...

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ် ဘာလို့ မယုံနိုင်တာလဲ၊ ကိုယ်လည်း မတွေးတတ်ဘူး”

မုန်းက စိတ်တိုချင်လာကာ မပွင့်တပွင့်နှင့် ...

“အဲဒါ မာန်တက်နေတာလေ၊ မာန်တက်တာ”

“ဘာမာန်တက်တာလဲ”

ဉာဏက ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွားရင်း မေးပါသည်။

“ဘာမာန်တက်ရမလဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်တွေကြီးတာလေ၊ ရှင့်စိတ်ထဲမှာ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်စလုံးက

ငါ့ကို ချစ်နေကြတယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်စိတ်ကြီးနဲ့ ဘဝတွေ မြင့်ပြီး မာန်တက်တာ၊ ဒီမိန်းကလေးနှစ်ယောက်တော့ တစ်သက်လုံး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရန်စောင်နေမှာ၊ ဒီလို ရှင်ထင်နေတာလေ၊ အဲဒါ မာန်တက်တာပဲပေါ့”

ဉာဏက မုန်းရဲ့ ငယ်ဟန်မူရာပါလာတဲ့ ဘလစ် ဘလစ် အပြောမှာ ပန်းတသိမ့်သိမ့် တွန့်နေအောင် ကျိတ်ရယ်နေပြီးမှ ...

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုယ်ထင်သလို ဖြစ်ကြမှာက သဘာဝပဲလေ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မို့ အထင်ကြီးပြီးပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဖြစ်အပျက်က အဲသလိုပဲ ဖြစ်ခဲ့တယ်လေ”

ကြွေက သူ့ကို ငယ်ငယ်ကတည်းက အရိပ်တကြည့် ကြည့် ချစ်ခဲ့တဲ့သူ။ မုန်းက ဉာဏနှင့် နောက်မှတွေ့ကြတာမှန်ပေမယ့် မြင်မြင်ချင်း တွေ့တွေ့ချင်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အပြန်အလှန် အရူးအမူး ချစ်ခဲ့ကြတဲ့ ချစ်သူ။ ဒီနှစ်ယောက်လုံးဟာ ခပ်ထက်ထက်တွေ။

ကြွေအမြင်မှာ မုန်းဟာ နောက်မှပေါ်တဲ့ ရွှေကြာပင်၊ နောက်မှ မွေးပြီး မောင်ဦး မုည့်ချင်တဲ့သူ၊ ကြားဖြတ်တဲ့သူ၊ အတင်းလှတဲ့သူ။

မုန်း အမြင်မှာတော့ ကြွေက သူ့ကိုမချစ်တဲ့လူ တစ်ယောက်ကို ရလိုစောနဲ့ တမောမော မျှော်လင့်စောင့်စားရင်း ဒီလူကို ဟိုလူနဲ့မကြည်ဖြူ၊ ဒီလူနဲ့မကြည်ဖြူ ဘေးထိုင်ဘုပြော နေတဲ့သူ။ သူ့ချစ်သူရဲ့အချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်သွားတဲ့ မိန်းကလေးကို အစိမ်းလိုက်သတ်ကာ ဖဲ့စားချင်တဲ့သူ။

“ရှင် ယုံချင်မှ ယုံပေါ့”

“ဘာကိုလဲ”

“ကြွေကို မုန်းက လုံးဝအမြင်မကပ်ပါဘူး”

ဉာဏက တကယ်တမ်းတော့ ဒီကိစ္စတွေကို ရေနူး၊ ဆွေးနွေးမနေချင်သော်လည်း မုန်း စကားကိုတော့ ဒီတစ်ခါငြိမ် ပြီး နှုတ်ပိတ်အလျော့မပေးလိုက်လို၍ ...

“ဒါတော့ မုန်း ညာပြောတာ ဖြစ်ပါလို့မယ်”

“ဘာလို့ညာရမှာလဲ”

“မုန်းကိုယ်တိုင် ကြွေဟာ ဘာဖြစ်တယ် ညာဖြစ်တယ် တွေ ပြောခဲ့တာပဲ”

“ပြောခဲ့တယ်လေ၊ သူများချစ်သူကြား ဝင်ပါလိုပါ။ ရှင့် ကို မုန်းက ပြစ်တင်ဝေဖန်မိရင်တောင် သူက မဆီမဆိုင် ဝင်ပါပြီး ကာကွယ်ရ ကန့်ကွက်ရ၊ သူ ကြားဝင်ရမယ့် နေရာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ အမြဲဝင်ပါတာတွေက သူ့အမှားပဲ။

ဒါပေမဲ့ သူ့ကို မုန်းက မမုန်းဘူး၊ သနားတာပါ။ သူလုပ် တာတွေက ကိုယ့်ကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လို့ စိတ်ရှုပ်ထွေးရ ပေမယ့် သူ့ကိုအချိန်တိုင်း ကိုယ်ချင်းစာပြီး သနားခဲ့တယ်...

ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ ဉာဏရေ၊ ယောက်ျားတစ် ယောက်ကို ဟိုးငယ်ငယ်ကနေ တစ်သမတ်တည်း တောက် လျှောက် မပြောင်းမလဲ မယိမ်းမယိုင် ချစ်နိုင်လွန်းအား ကြီးတာကို သဘောကျမိတယ်၊ ချီးလည်းချီးမွမ်းမိတယ် တကယ်ပါ။ ရှင့်ကို သူ လက်ထပ်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာတော့ မုန်း သူ့ကို အရမ်းကျေးဇူးတင်ပြီး ချစ်လည်းချစ်ခင်မိ တယ် ဉာဏ ...

သူက မုန်းကို မချစ်မခင်ပေမယ့် မုန်း သူ့ကို ချစ် ပါ ခင်ပါတယ်၊ ရှင့်ကို သူ လက်ထပ်ချိန်မှာ သူ့ကိုသွား တောင်တွေ့ချင်တာ၊ တယ်ပဲ၊ ရူးရာကျပါတယ်လေဆိုပြီး မသွားခဲ့ပေမယ့် မုန်း သူ့ကို ကျေးဇူးတင်စကား ချီးမွမ်း စကား ပြောခွင့်ရချင်တာ ခုထိပဲ”

ဉာဏကတော့ ဘာပြောရမှန်း မသိသလိုဖြစ်တိုင်း လုပ်နေကျ ခေါင်းကိုသာ တဆတ်ဆတ်။ သူ့ရဲ့ဒီအပြုအမူဟာ ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံခြင်း မဟုတ်ဘဲ အခြေအနေတစ်ခုမှာ လိုက် လျောညီထွေ ပြေပြစ်စေတဲ့သဘောပဲ ဖြစ်သည့်။

“ဒါပေမဲ့ ဒါ မုန်းဘက်ကပါ။ သူကတော့ မုန်းကို မုန်းပါတယ်။ မုန်း သိတယ်။ မုန်းတဲ့အတွက်လည်း မုန်း အပြစ်မတင်ပါဘူး။ မုန်းမှာပေါ့။ သူ သိပ်ချစ်တဲ့သူရဲ့ အချစ်ကိုလည်း မုန်းက ပိုင်ဆိုင်ရာသွား ...”

မုန်းက ပြောလက်စနင့် ဉာဏကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း ...

“ဉာဏ ... ဒီညအဖို့က မုန်းတို့နှစ်ယောက် အတွဲလိုက်ကြီးထိုင်ပြီး ရန်ကုန်ရောက်တဲ့အထိ မဖြစ်မနေ အတူတကွ ရှိသွားကြရတော့မှာ၊ ဒီတော့ ပါးစပ်ကြီးတွေပိတ်ပြီး သက်သောင့်သက်သာ မရှိဘဲ မနေချင်ရင် အိပ်ပျော်နေကြမှဖြစ်မှာလို့ မုန်း စိတ်ကူးကြည့်ပြီးပြီ”

ဉာဏက နှစ်နှစ်ကာကာ ပြုံးရင်း ...

“သိပ်မုန်တာပေါ့။ ကိုယ်လည်း ခုန ဒါကိုပဲ တွေးနေတာ၊ ဒီတော့ ခရီးသွားရင် ကားစီးရင် ပိုပြီးတော့တောင် မအိပ်တတ်တဲ့ ကိုယ်နဲ့ မုန်းနဲ့ အလာပသလ္လာပ ပြောသွားဖို့က လွဲရင် တခြားမရှိဘူးလို့ သဘောပေါက်ပြီးသားပါ”

“မုန်းလည်း စာဖတ်သွားဖို့ ကြိုးစားလေမယ့် ကားသွားနေရင်း ခုန စာဖတ်လိုက်လို့လည်းပါတယ် ခေါင်းကိုက်လာတာ၊ ဒီတော့ စကားပြောကြမယ် ဆိုရင်လည်း အကြောင်း

အရာကို ရွေးချယ်စိစစ်ရှောင်ရှားနေရရင် စိတ်ပေါ့ပါးမှာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အနေရကျဉ်းကျပ်စရာလည်းဖြစ်မယ်။ ဒီတော့ မုန်းကတော့ ပြောချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့စကားကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောမယ်”

မုန်းသည် သူ့ရဲ့တစ်သမတ် ထုံးစံအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ဟုဆိုကာ သူ့ဘက်က ခပ်သူကံသူကံ ချမှတ်လိုက်ပါပြီ။ ဉာဏအဖို့ ကျေနပ်လည်း မျှောနေလို့ကံ၊ မကျေနပ်လည်း မျှောနေလိုက်နှင့် မုန်းရဲ့သဘောတွင် လိုက်ပါရတာများခဲ့သော်လည်း အခုတော့ ဉာဏရဲ့သဘောထားက မုန်းရဲ့သဘောထားနဲ့ ထပ်တူပင်။

“အိုကေ ... ကောင်းတယ်၊ ကိုယ် လက်ခံတယ်”

“ဒီည ပြောသမျှစကားတွေဟာ စိတ်ထဲမှာ ဘာအငြိအစွန်းကြောင့်မှ မဟုတ်ဘဲ ရိုးရိုးသားသား ပြောကြတာလို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည်ရမယ်”

“ဒါမှန်တာပေါ့၊ ဒါမှ စိတ်လွတ်လပ်မယ်၊ အဲသလိုမဟုတ်ရင် Tension ကြီးတစ်ခုနဲ့ ညလုံးပေါက် ထိုင်နေရမှာ၊ Stress တွေ ဖိစီးလာလိမ့်မယ်”

ဉာဏက ဒီတစ်ကြိမ် အသန့်စင် အပေါ့ပါးဆုံး ပြုံးကာ လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ကိုယ်တို့ နောင်လည်း မတော်တဆ ဆုံကြ ကြုံကြဦး မှာပါ။ အရင်က မတော်တဆ ကြုံခဲ့ ဆုံခဲ့သလိုပဲ ပတ်ဝန်း ကျင်နဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ အခြေအနေနဲ့အပေါ် မူတည်ပြီး ‘နေကောင်းလား’ ‘အင်း’ ဆိုတာနဲ့ပဲ ဖြတ်ကျော်သွားခဲ့ကြ ရတာ။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အများအမြင်မှာ မရိုးမသား ဖြစ်လေးဆိုတဲ့ ခိုးရိမ်မကင်းတဲ့ စိတ်ကြောင့် ပဲ ...

တကယ်တမ်း ကိုယ်တို့ရင်ထဲမှာ အခုရှိတဲ့ ကိုယ့် အခြေအနေအပေါ် ကိုယ်တန်ဖိုးထားနေကြတယ်။ သစ္စာရှိ နေကြတယ် ဆိုတာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်လည်း နားလည်နေတာပဲ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောနိုင်ခွင့် က အခု ဒီကားပေါ်က ခရီးစဉ်ပေါ်မှာပဲ ခဏတဖြုတ် ရလိုက်ပြီးရင် ရန်ကုန်ရောက်တာနဲ့ ပြီးဆုံးသွားမှာလေ”

“ဟုတ်တယ် ဉာဏ၊ ရာဇဟာ ရှင့်ကို သိပ်ချစ်ခင်တယ်။ ရှင့်အပေါ် အမြင်ကြည်လင်တယ်။ ရှင့်ကို အမြဲ သူ့ရဲ့ Best friend နေရာမှာ ထားတယ်ဆိုပေမယ့်၊ ခုလိုခရီးစဉ် မှာ မုန်း နေမကောင်းလို့ ကြည့်လိုက်ပါကွာလို့ ဉာဏကို လှမ်းအပ်နိုင်တဲ့အထိ သထောထား ကြီးမားတယ်ဆိုပေမယ့် ဘယ်လောက်ပဲ သဘောထားကြီးကြီး မုန်းရယ် ဉာဏရယ်

တစ်နေရာမှာ အတူထိုင်ပြီး ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ် အလာပ သလ္လာပတွေကို ရိုးရိုးသားသား စိတ်ထားနဲ့ပဲ ပြောဆို စကား လက်ဆုံကျနေမှာကိုတော့ ခဏတဖြုတ်ကနေပိုပြီး ဘယ်လက်သင့်ခံနိုင်မလဲ”

“ဟုတ်တယ်”

“ကြွေလည်းတူတူပဲရှိမယ်၊ ကြွေက ရာဇာထက်တောင်ပိုပြီး မကြည်ဖြူမှာ”

“မုန်တယ် ... မုန်း၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်ကားပေါ် မတက်ခင် ကလေးတင် ရန်ကုန်ကို ကြွေဆီ မုန်းဆက်လိုက်သေးတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ကားတစ်စီးတည်း မုန်းနဲ့အတူတူ ပြန်လာနေရတယ်လို့၊ ဒါတောင် မုန်းနဲ့ ထိုင်ခုံလက်မှတ်ပါ ကပ်နေတာ မသိ သေးလို့ မပြောပြလိုက်ရဘူး”

“ကြွေဘာပြောလဲဟင်”

“အဟင်းဟင်း”

ဉာဏက ရယ်မောနေ၍ မုန်းက ပိုအသည်းယား သာကာ ...

“ပြောပြပါ ဉာဏရဲ့”

“အဟင်းဟင်း ... ဒီလိုတွေပါပဲ”

မုန်းမှာ မရိုးမရွ ဖြစ်လာရပါသည်။

“ဘယ်လိုတွေလဲ၊ ပြောပြပါ ဆိုနေမှ”

မုန်း ပုံစံလေးက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဗိုလ်ကျကျပုံပေါက် သွားသဘောရှိသဖြင့် မုန်းက ကိုယ့်ဟာကိုယ် အရှိန်လျှော့ ဘရိတ်အုပ်ရကာ ...

“မုန်း သိချင်လို့ပါ”

ဉာဏက သူ့ပုံစံအတိုင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ရယ်သံစွက်စွက်နှင့်ပင် ...

“အဟင်း ဟင်း ... မုန်း ပိန်နေလား၊ ဝ၊နေလား၊ ဘာ ဝတ်ထားလဲ၊ အခုလှနေလားတဲ့၊ ကြီးရင့်လာသလား၊ နုပျို နေလားတဲ့”

မုန်း ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးသော ခံစားချက်နှင့် ပြော မပြတတ်တဲ့ ဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားရကာ ဉာဏအဖြေကို သိချင်လှပေမယ့် နှုတ်ဆိတ်သွားရပါသည်။ ဉာဏကလည်း တော် တော်လေး တိတ်နေပြီးမှ ...

“ကိုယ်က တစ်ခွန်းပဲ ခြုံငုံပြီး ဖြေလိုက်တယ်၊ အရင်လိုပဲလို့”

မုန်းက မုန်ပြတင်းဘက် မျက်နှာကိုလှည့်လိုက်ပါ သည်။ တိုးဆွတ်တဲ့ ဉာဏရဲ့ “အရင်လိုပဲ”ဆိုတဲ့ စကားလေး လေးလုံးက လူကို ခြေကုန်လက်ပန်း ကျစေသည်။ ဘာကြောင့်ပါ

လိမ့်။ ဝမ်းနည်းဖို့ ကောင်းလိုက်တာ။ မုန်းရဲ့ဝမ်းနည်းမှုမှာ မကောင်းသော အပြစ်ရှိသော သစ္စာဖောက်မှု လုံးလုံးမှပေါပေ။ ရိုးသားစွာ ဝမ်းနည်းတာ။

ရှင်းရှင်းပြောမယ်လေ။ မုန်းတို့ သိပ်ချစ်ခဲ့ကြဖူးတာ လေ။ မြင်မြင်ချင်း ကာလတိုလောက်မှာပဲ အခွေးအမူး ချစ်ကြတာ လေ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အသက်ပျောက်မလိုကို ချစ် ခဲ့ဖူးတာလေ။ လောလောဆယ် သမီးကလေးတစ်ယောက်နှင့် ရာဇာနှင့် အိမ်ထောင်ရေးဘဝကို ဘယ်လိုနည်း ဘယ်လိုအကြောင်း နှင့်မှ ဖြိုခွဲဖောက်ထွက်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူးလို့ စကားခံပြီးမှ ရှင်း ရှင်းထပ်ပြောရရင် ရာဇာကို ဉာဏကို ချစ်သလိုမှ မချစ်ခဲ့ဖူးပဲ။

ကိုယ့်အသည်းနှလုံးကို ကိုယ်မသိဘဲ နေပါ့မလား။ မုန်းလို့ လမ်းခွဲခဲ့ရတာလည်း မဟုတ်ဘဲ ချစ်ချစ်နဲ့ပဲ လမ်းခွဲခဲ့ တာ။ ဒါတွေ ကိုယ်ထက်ပိုပြီး ဘယ်သူမှ ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ။ ဉာဏတောင် ကောင်းကောင်းမသိနိုင်ပါ။ အဲဒီ “အရင်လိုပဲ” ဆိုတဲ့ ချီးစင်းလှတဲ့ စကားလေးတစ်လုံးက ရင်ထဲမှာ မွေနေပါသည်။

သူ့ဟာသူပြောပြီး သူ့ဟာသူ ခံစားချက်တစ်မျိုးနှင့် အဆုံးသတ် အသံတိမ်သွားတဲ့ ဉာဏသည် သူ့ရဲ့ “အရင်လိုပဲ” ကို သူ့ဘာသာ ပြန်အတွေးကျယ်နေမိသည်။ ဘယ်လို အရင်လို လဲ။ အရင်လို နုနေတုန်းလား။ အရင်လိုပဲ လှတယ်လား။ အရင်

လိုပဲ မြင်မြင်ချင်း လူကိုဆောင်ဆွဲခံလိုက်ရသလို ဆွဲဆောင်ညှို့
ငင်အား ကြီးမားဆဲလို့လား။ အဟား ဟား ... ဟင့်အင်း ...
ဒါကိုတော့ မရည်ရွယ်ပါ။

သို့သော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရိုးရိုးသားသား သေချာ
ထားသည်မှာ သူဟာ ခုချိန်ထိ တစ်သက်တာမှာ “မုန်းမမ”ဆိုတဲ့
မိန်းမတစ်ယောက်ကိုပဲ ဖျပ်ဖျပ်လူးလူး အသည်းနှင့်ချစ်ခဲ့တာ။
ကြွေ့ကိုတော့ လေးစားမြတ်နိုးမှုရယ်၊ သနားကရုဏာရယ်နှင့်
သူ လက်ထပ်ခဲ့တာပါ။ သူနဲ့ ကြွေ့ လက်ထပ်ကြတာ လေးနှစ်
ရှိပြီလေ။ ခုလောလောဆယ် ကြွေ့ထံမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့
ပထမဦးဆုံးကိုယ်ဝန် ရင်သွေးကို လွယ်ထားပါသည်။

မိုက်ကြီးပူကော့ကော့နှင့် မျက်သလူးဆန်ပျာ အရူး
မီးဝိုင်းသလို ဖြစ်နေမည့် ကြွေ့ပုံစံကို ဒီကနေ မြင်နေရတဲ့အတိုင်း
ကို မြင်ယောင်မိကာ သူ ကရုဏာပိုနေပါသေးသည်။ ဒါပေမဲ့
အဲဒါကြောင့်ပဲ သူက ညာပြောရမလား။

“မုန်းက မလှတော့ဘူးကွ၊ အိုနေပြီ ရွဲနေပြီ ဝနေပြီ”
လို့။ ဟုတ်မှမဟုတ်တာ။ လမ်းခွဲခဲ့တဲ့ ခုနစ်နှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်တာ
ကာလဟာ လူတစ်ယောက်ကို ခုနစ်နှစ်စာတော့ ပိုပြီးကြီးရင့်သွား
စေတာပဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သိသိသာသာ ပြောင်းလဲသွားတာမျိုးတော့
တကယ်မရှိတာပဲလေ။

“ဘာအရင်လိုလဲ ဉာဉာဏ်နော်၊ နင် သူ့ကို နှုတ်ဆက်သေး
လား။”

“နှုတ်ဆက်ရတာပေါ့၊ မိန်းမရယ်၊ တည်တည်ကြီးတွေ့နေ
တာကို မသိချင်ယောင် ဆောင်နေရအောင် ဘယ်သူ့မှာ
ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

“သူ့မှာ အပြစ်ရှိတယ်လေ၊ နင်ကို ပခံသွားတဲ့အပြစ်”

“ဪ ... ကြွေ့ရယ်၊ ဒါတွေက ပြီးသွားပြီလေ”

“အေးပါ၊ နင် သူ့ကို ထာဝရခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုတာ ငါသိ
ပြီးသားပါ၊ နင်ကို အကြောင်းမဲ့ ကန်ထုတ်လိုက်တဲ့
မိန်းမတစ်ယောက်ကို နင် အောက်ကျနောက်ကျ အမြဲခွင့်
လွှတ်နိုင်တာ ငါ သိပါတယ် ဉာဉာရဲ့။”

“ကြွေ့ ... စိတ်အေးအေးထားပါ မိန်းမရယ်၊ သူ့မှာလည်း
အခု အိမ်ထောင်နဲ့ ငါ့မှာလည်း နင်နဲ့ပါဟာ”

“ဒါကို နင် ဝမ်းနည်းနေသေးလား။”

“ကျွတ် ...၊ ကြွေ့ ... အေးဆေးကွာ”

“ဒါကို ရာဇာ သိပါဦးမလား၊ ငါ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်ဦး
မယ်၊ နင်တို့နှစ်ယောက် တစ်ကားတည်းစီးပြန်လာကြတယ်
လို့”

“ရာဇာက နှင့်ထက်အရင် သိပြီးပြီ၊ မုန်းဆီ မုန်းဆက်လို့ မုန်းက ပြောပြလိုက်ပြီးပြီ၊ ငါနဲ့တောင် မုန်းပြောလိုက်ရ သေးတယ်၊ နင် ဘာမှသွားဆက်မနေနဲ့တော့ ကြွ”

“သု.မုန်းကိုယူပြီး နင် ပြောတာပေါ့”

“အင်းပေါ့”

“နင်တို့ စကားတွေ အများကြီး ပြန်ပြောနေကြတာပေါ့ နော်”

“အစကတည်းက မခေါ်မပြော နေခဲ့တာမှ မဟုတ်ပဲ ကြွရယ်၊ အရင်ကလည်း ဆုံရင် ပြောဖြစ်တာပဲ”

“ဒါက ခုနစ်နှစ်အတွင်း သုံးလေးခါထက် မပိုပါဘူး ဉာဏ်ရယ်၊ ပြီး မေးထူးခေါ်ပြောလေးပါ၊ ခုဟာကတော့ အများကြီး ပြောဖြစ်တော့မှာလေ”

“ကြွ ... ပြောဖြစ်တော့လည်း ဘာထူးလို့လဲ၊ နင်ဘာဖြစ် လို့ အလကား ဦးနှောက်ခြောက်ခံနေရတာလဲ၊ ရာဇာက ဖြင့် အေးဆေးပဲ၊ သဘောထားကြီးသလား မမေးနဲ့၊ ငါ့ကိုတောင်မှ အပ်နေသေးတယ်၊ မုန်း နေမကောင်းဖြစ် နေလို့ ကားပေါ်မှာ နည်းနည်းကြည့်လိုက်ပါ ဆိုတာ”

“အဲဒီရာဇာနဲ့ ငါ့ကို လာမနှိုင်းနဲ့ ဉာဏ်၊ သူက မုန်းမမနဲ့ မယူဖြစ်ရင် ဘုန်းကြီးဝတ်ဖြစ်တော့မယ့် လူစားမျိုး၊ လူ

တကာအပေါ် သည်းခံခွင့်လွှတ် အကောင်းမြင်နေတာ၊ သူတော်စင်တစ်ပိုင်း ဖြစ်နေတာ၊ ငါကဖြင့် သင်းကို “Saint ရာဇာ”လို့ ခေါ်ပစ်ချင်တာ၊ ငါက သူ့လောက် လည်း သဘောမကောင်းဘူး၊ ရာဇာ မုန်းမမကို စိတ်ချ သလောက်လည်း ငါက နင်ကို စိတ်မချဘူး ရှင်းရှင်းပဲ”

ဉာဏ်က တိုးတိုးသက်သာ ရယ်နေခဲ့ရသည်။

“ဉာဏ် ... နင် ကားပြောင်းဦးလို့ မရတော့ဘူးလား ဟင်”

“ကြွရယ် ... မရဘူးလို့တော့ ဘယ်ရှိမလဲ၊ ကိုယ့်လက် မှတ်ကိုယ် အဆုံးခံပြီး တခြားလက်မှတ်ဝယ်မယ့်ဟာ မရ ဘူး ရှိပါ့မလား၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ၊ ငါ အောက်တာပေါ့၊ ငါပဲ ရုတ်စရာကြီး ဖြစ်တာပေါ့၊ သူတောင် မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ခပ်အေးအေး ဣန္ဒြေရရ၊ ငါကယောက်ျား လေးဖြစ်ပြီး အသည်းမမာသလို အဖြစ်မရှိသလို ဖြစ်နေ မှာပေါ့ ...

ပြီးတော့ ရာဇာက ဘာမှမကန့်ကွက်ပဲ နင်ကပဲ ကန့်ကွက်တယ်ဆိုတာ ပေါ်လွင်သွားရင်လည်း နင်ပါသိကွာ ကျတယ်၊ အဓိကက ငါ ရင်မဆိုင်ရဘဲ သူရဲဘောကြောင် ရာ ကျတယ်ဟ”

“ဟိုက နင့်ကိုပစ်သွားတာ၊ နင်က ချစ်ရက်နဲ့ကျန်ခဲ့ရတာ၊ ဒီမှာ ဉာဏ၊ နင်မမေ့နဲ့နော်၊ မုန်းမမဟာ နင့်အချစ်ကို လုံးဝတန်ဖိုးမထားတဲ့သူ၊ နင့်ကို အပြစ်မရှိအပြစ်ရှာပြီး သူ ပစ်သွားတာလေ”

“အင်းပါ ... အင်းပါ ကြွေရယ်၊ စိတ်အေးအေးထားစမ်းပါဟာ၊ နင် စိုးရိမ်လောက်စရာ ဘာအခြေအနေမှ မရှိပါဘူး”

“ဉာဏ”

“ကဲ ... ဒါပဲ၊ ငါ ကားပေါ်တက်တော့မယ်”

“တစ်ခုတည်း မေးတော့မှာပါ”

“မေး”

“နင့်ကို သူ ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်”

“ဉာဏလို့ပဲ ခေါ်တာပေါ့ ကြွေရယ်”

“ဒါဆို ပြီးရော”

“အရင်လိုပဲ” တစ်လုံးနှင့် အတွေးနယ်ကျယ်ကာ တိတ်သွားကြသည့် ဉာဏနှင့် မုန်းမမသည် သူတို့လိုက်ပါလာတဲ့ ကားကြီး အရှိန်လျှော့ကာ တစ်နေရာကို ခေါင်းတည်ဆင်းချသွားတဲ့ အခါကျမှ ရှိရင်းစွဲ အခြေအနေ၌ ပြန်လည်ဝင်စားမိကာ ...

“ဒါ ထမင်းဆိုင်လား ဉာဏ”

“ဟုတ်တယ်၊ ထမင်းဆိုင်ကိုဝင်တာ၊ ကိုယ် ဒီမှာစားဖူးတယ်၊ ဒီကားကို နှစ်ခါ သုံးခါ စီးဖူးတော့ သူ ရပ်လေ့ရှိတဲ့ဆိုင်တွေ စားဖူးနေကျ ဖြစ်နေတာပေါ့၊ လာလေ ... ဆင်းရအောင်”

“မုန်း မစားတော့ဘူးလားလို့၊ ခေါင်းကလည်း ကိုက်တယ်”

“ခေါင်းကိုက်ရင် ဆေးသောက်လို့ရအောင် တစ်ခုခု စားကိုစားရမှာပေါ့၊ လာပါ၊ ခေါက်ဆွဲပြုတ် ရမှာပါ၊ ဒီတိုင်း ထိုင်နေရင် အရမ်းညောင်းမှာပေါ့၊ အောက်ဆင်းပြီး နည်းနည်း ဟိုနား ဒီနားလျှောက်၊ အိမ်သာဝင်၊ ကိုယ်ခေါက်ဆွဲပြုတ် မှာထားပေးမယ်”

“ဉာဏ ထမင်းစားမှာလား”

“စားမှာ ... ကိုယ်က ဒီဆိုင်ရပ်မှာ သိထားတော့ ညနေလေးနာရီလောက်က မုန့်တီတစ်ပွဲစားပြီး ကော်ဖီတစ်ခွက် သောက်ထားတာပဲ ဗိုက်ထဲရှိတယ်၊ ထမင်းဆာပြီ”

မုန်းက ထ၊ရပ်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဉာဏ ... ရှင်နဲ့ မုန်းနဲ့ ခုလို တစ်စားပွဲတည်း ထမင်းအတူစားခဲ့တယ်ဆိုရင် ရှင် အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ရှင်မိန်းမနဲ့ ဖိုက်တင်ချရလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဉာဏက သက်ပြင်းတစ်ရှိုက်နှင့် မျက်ခုံးပင့်ကာ
မုန်းကို နှစ်သိမ့်ပြီး ပြုံးပြရင်း ...

“အရာခပ်သိမ်း အသေးစိတ်တော့လည်း ပြန်ပြောဖို့ မလို
ပါဘူး မုန်းရာ”

ကြွေကို မုန်း ပထမဆုံးအကြိမ် စကားပြောဖူးတုန်း
က အဖြစ်အပျက်ကလေးတွေက အာရုံထဲ ပျတ်ခနဲ ပေါ်လာပါ
သည်။

“ဉာဏသုဇယံချင်းအုပ်စု အားလုံးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေး”

ဒါကို မုန်းက စတောင်းဆိုခဲ့တာ။ ဉာဏက
စပြီး ခေါ်သွားတာမဟုတ်။ ဉာဏက ငြင်းတောင် ငြင်းလိုဟန်ပြု
သေးသည်။

“ကောင်းပါ့မလား မုန်း၊ ရာဇာကို အားနာစရာကြီး ဖြစ်
နေမယ် ထင်တယ်”

“ရာဇာကို မုန်း ပြောပြပြီးပါပြီ”

“ကိုယ်လည်း ပြောပါတယ်၊ ငါ့ကို မုန်း အဖြေပေးလိုက်
ပြီလို့၊ ရာဇာက Congratulate တောင် လုပ်ပါသေးတယ်၊
ဒါပေမဲ့ သိတာက သိတာလေ၊ ကိုယ်ကမဏ္ဍပ်တိုင်သွား
တက်ပြသလိုများ ဖြစ်နေမလားလို့ စိုးရိမ်လို့ပါ”

“ရာဇာက ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ နားလည်တတ်ပါတယ်”

မုန်းအဖို့ရာက ဉာဏတို့အုပ်စုနှင့် မိတ်ဆက်ကို
ဆက်ရမှ ဖြစ်နေတာပါ။ ဉာဏနှင့် မပတ်သက် မသိကျွမ်းခင်
ကတည်းက ရာဇာနှင့် မုန်း ဖုန်းတွေ ဘာတွေ ပြောဖြစ်ကြတဲ့
အထဲ အမြဲသိနေ ကြားနေခဲ့ရသည်မှာ သူတို့အုပ်စုထဲက ကောင်
မလေးတစ်ယောက်ဟာ သူတို့အုပ်စုထဲကပဲ ကောင်လေးတစ်
ယောက်ကို တစ်ဖက်သတ် သိပ်ချစ်လှတဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးပင်။

ရာဇာကလည်း ဖုန်းဆက်ရင်း တခြားပြောစရာမရှိ
ရင် (အချစ်နဲ့မကင်းတဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုဖြစ်တဲ့) ဒီအကြောင်း
ကိုပဲ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး မရှိရအောင် ပြောပြနေတာ။ ရိုးစရာ
လည်း အကြောင်းမရှိ။ နေ့စဉ် ဆုံတွေ့ဖြစ်ပျက်ပြီး ကိုယ်တိုင်
မြင်နေတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေမို့ အသစ်အသစ်တွေ အမောကြီး။

မုန်းကလည်း မုန်းသုဇယံချင်းတွေအကြောင်း ပြန်
ပြောပြတတ်တယ် ဆိုပေမယ့် သတ်သတ်မှတ်မှတ် ခေါင်းစဉ်မရှိ

ပါ။ အဲဒီတုန်းကတော့ မုန်းဟာ အသည်းနှလုံးမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ နေရာပေးထားခြင်း မရှိသေးတဲ့သူပီပီ မေမေသူငယ်ချင်းရဲ့သားလည်းဖြစ်၊ သူ့ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်မျှော်သူလည်းဖြစ်တဲ့ ရာဇာကို လေ့လာစောင့်ကြည့် အကဲခတ်နေတဲ့ သဘောတော့ ရှိပါသည်။

ဟော ... နောက်တော့၊ မုန်းက ဉာဏနှင့်ဆုံတွေ့ ကျွမ်းဝင် ချက်ချင်းပင် ရူးရူးမှူးမှူး ဖြစ်ကြတော့ ရာဇာ စကားထဲက ဇာတ်လမ်းပမာလေးတွေက ကောင်ကလေးဟာ ဉာဏ ဆိုတာ ချက်ချင်းသိလာရလျက် ကောင်မလေးကတော့ ကြွေဆိုတဲ့ မုန်းမမြင်ဘူးတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်မုန်း သိခွင့်ရတော့သည်။

ဟိုးတုန်းက ဆယ်ယောက်၊ အခု ငါးယောက်သော သူငယ်ချင်းတို့ဟာ နေ့တိုင်းတွေ့မြင်မခွဲ တာတွေတဲ့။ အဲဒီအုပ်စုထဲက (အဓိက) ကြွေထဲမှောက်ကို ဉာဏရဲ့ချစ်သူအဖြစ် မုန်းက ဗွဲထုတ်ခံရချင်ပါသည်။ ကိုယ့်ချစ်သူကို ကိုယ့်လိုပဲ အသည်းအသန် ချစ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ရှိတယ်ဆိုတာကို မကျေချမ်းနိုင်ပါ။

ဉာဏသာ စိတ်ပါချင်လျှင် သူတို့ချင်း ချစ်ကြိုက်ကြတာ ကြာပြီပေါ့၊ မချစ်လို့သာ ဉာဏနှင့် သူငယ်ချင်းပဲ ဖြစ်နေတာပေါ့လို့ အမှန်အတိုင်းကို ရှင်းရှင်းတွေးနိုင် မြင်နိုင်ကာ

ဉာဏကို မယုံကြည်တာ စိတ်မချတာ မရှိခဲ့ပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ “ကြွေ” ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကိုတော့ ဉာဏဟာ မုန်းပိုင်တဲ့ပစ္စည်းဆိုတာ မဏ္ဍပ်တိုင် တက်ပြချင်သေးသည်။

သူတို့အုပ်စုထဲကို မုန်းကို ခေါ်လာမည့်အကြောင်း ဉာဏက ကြိုတင်ပြီး အုပ်စုထဲမှာ တင်ပြတော့ ပတ်သက်စပ်ဆိုင်မှုရှိတဲ့ သူတွေလို့ ဆိုနိုင်တဲ့ ရာဇာနှင့် ကြွေက ဘာမှသိပ်မပြောပေမယ့် သိဟနှင့် သိတာက ပူညံ့ပူညံ့ ထလုပ်ပါသေးသည်။

“ဟဲ့ ... နင့်ဟာနင် အပြင်မှာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တွဲနေပေါ့ ဉာဏရ၊ ငါတို့ဆီ ဘာကိစ္စနဲ့ ခေါ်လာရမှာလဲ၊ မလိုပါဘူး”

“အေးလေကွာ၊ တွေ့ရင်လည်း မရင်းမနီးနဲ့ ဘာပြောလို့ ပြောရမယ်မုန်း မသိပါဘူး”

သိတာကတော့ မိန်းကလေးချင်းဖြစ်တဲ့ ကြွေဘက်က စိတ်နာကာ ဉာဏ ကြွေကို မရွေးချယ်ဖြစ်တော့ဖို့ သေချာသွားခြင်းဟာ မုန်းကြောင့်ပဲဆိုပြီး မုန်းကို မမြင်ချင် ဖြစ်နေပါသည်။ သိဟကတော့ ဒီအုပ်စုရဲ့ယောက်ျားလေးနစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ရာဇာနှင့် ဉာဏ အကြားမှာ (အရှုပ်အရှင်တော့ မဟုတ်ပေမယ့်) စိတ်ရှုပ်စရာဖြစ်စေခဲ့တဲ့ မုန်းကို သိပ်မကြည်မလင်နိုင် ဖြစ်နေပါသည်။

သိတာနှင့် သီဟရဲ့ အင်တင်တင် ကန့်ကွက်စကားကို ဇာဇာနှင့် ကြွေက ဝင်နှစ်သိမ့်ကာ ပြေလည်အောင် ကူပြောသောတော့ ကျွန်ုပ်တို့သောက်က အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်တာမျိုး လုပ်တော့တာပါ။ ဒီအခြေအနေတွေကို အသေးစိတ် ရေရေရာရာ ဆော့ သိသိမယ် ဉာဏ ရက်ဆွဲနေတာရယ်။ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာက ဖတ်ရှုတာရယ်နှင့် အရိပ်အမြွက်တော့ မုန်းကလည်း ခိုပိမိသည်။

သူတို့အုပ်စုဟာ အားလပ်ရက်တွေမှာ တစ်ယောက်ဆောက်ရဲ့အိမ်မှာ စုချိန်းကာ ဆုံနေကျ။ လူစုံဆုံပြီးမှ ဟိုသွားမယ် ဒီလာမယ် ဆုံးဖြတ်ကာ အပြင်ထွက်တဲ့အခါ ထွက်သည်။ အဲဒီအိမ်မှာပဲ တစ်ခုခု လုပ်စားတဲ့အခါလည်းစားသည်။ မုန်းပါလာတဲ့နေ့ကတော့ သီဟ အိမ်မှာ ဆုံကြတဲ့နေ့ဖြစ်သည်။ မုန်းပါလာမှာဖြစ်တဲ့အတွက် အဲဒီအပတ်က တမင်တကာပင် ရာဇာအိမ်နှင့် ကြွေအိမ်မှာ ဆုံဖို့ရှောင်တာ။

ရာဇာမိခင်သည် သူ့သား မုန်းမမကို ဘယ်လောက် အဆူအလဲ စွဲလမ်းနေသလဲ အစင်းသိသူ ဖြစ်သလို ကြွေမိခင်ဟာလည်း သူ့သမီးဖြစ်သူ ဉာဏအပေါ် အထူးတလည် သံယောဇဉ်ပြုကာ သည်းသည်းလှုပ်တတ်တာကို အမေပီပီ ကောင်းကောင်းကြိုသိသည်။ ထို့ကြောင့် ဉာဏ မုန်းကို ခေါ်လာခြင်းဟာ ထိုလူကြီးသူမကိုပါ သိပ်အရေးမစိုက်လှရာ ရောက်သွားနိုင်သည်။

ဉာဏ ကိုယ်တိုင်ရဲ့အိမ်မှာ ဆုံလို့ရမေမယ့် အဲဒီကျပြန်ရင်လည်း ဉာဏ အမေက လောလောဆယ်မှာပင် မုန်းကို အလွန်မျက်စိကျ ဖူးဖူးမှတ်နေတာ ဖြစ်လေရာ ရာဇာနှင့် ကြွေစိတ်ကို ထိခိုက်စရာ ဖြစ်နိုင်တာသိတဲ့ ဉာဏက သူ့အိမ်ကိုလည်း ရှောင်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း ကျန်တဲ့ သိတာနှင့် သီဟ အိမ်တွေထဲက သီဟ အိမ်ကိုပဲ ရွေးချယ်လိုက်ကြတာ။ သီဟတို့အိမ်မှာ အဲဒီနေ့က မုန်းဟင်းခါး ချက်ထားပါသည်။ ဉာဏလက်ကိုတွဲကာ မုန်း လိုက်ပါလာလျှင် ရာဇာက အပြုံးမပျက် မုန်းကို အာလာပသလ္လာပ ပြောဆိုနှုတ်ဆက်နိုင်ပြီး ကြွေကတော့ လယ်ယူထားရတဲ့ အပြုံးတစ်ခုနှင့် မျက်နှာမကောင်းလှ။

“မုန်း ... ရာဇာနဲ့တော့ မိတ်မဆက်တော့ဘူးနော်၊ ဒါက သီဟ၊ ဒီအိမ်ရှင်ပေါ့၊ ဒီနေ့က သူက ကိုယ်တို့ကို မုန်းဟင်းခါးကျွေးလိမ့်မယ်၊ ဒီဘက်က မိုးသီတာတဲ့၊ သူ့အစ်မ မကြည်ပြာ သီတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီဇိုင်နာလေး နာမည်ကြီးတယ်”

“ဪ ... ဒီဇိုင်နာ မကြည်ပြာ ညီမလား”

မိုးသီတာက မျက်ခုံးလေးပင့် နှုတ်ခမ်းလေးခေါ်ပြီး ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်ပါသည်။

“ဒါက ဖြူနင်းကြွေ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဉာဉာဏေ၊ ရာဇာဓိရာ အမြဲပြောပါတယ်”

“ရာဇာဓိရာ ပြောပါတယ်၊ ငါတို့အုပ်စုအကြောင်းတွေ မုန်းမမကို အမြဲ ပြောပြောပြတယ်တဲ့၊ လူချင်းမဆုံးပေမယ့် မုန်းမမကလည်း အားလုံးကို သိနေပြီတဲ့၊ ဉာဉာဏေတော့ တို့အကြောင်း ပြောဖူးတယ်လို့ ပြန်မပြောပါဘူး၊ ဉာဉာဏေ ဘာတွေများ ပြောပါလိမ့်”

မုန်းက အဖြိုးတွင် အားတင်းမှုတစ်မျိုးနှင့် ဖြေသိမ့်မှုတစ်မျိုး ရောယှက်နေသော ကြွေကို မျက်ခုံးလေးပင့်ကာ ...

“ကြွေကလည်း သူ့ကို ဉာဉာဉာလို့ပဲ ခေါ်တယ်လား”

မုန်းစကားကြောင့် ကြွေက အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားတဲ့ မျက်ဝန်းများနှင့် ...

“တို့က ဟိုးငယ်ငယ်လေးတည်းက သူ့ကို ဉာဉာလို့ခေါ်ခဲ့တာပဲ၊ သာမန်အချိန်နဲ့ စိတ်မှာနှစ်လိုရွှင်ပျူမှုရှိရင် ဉာဉာလို့ ခေါ်တယ်၊ စိတ်တိုရင်တော့ ဉာဏပဲ ခေါ်တယ်၊ သိပ်အမြင်ကတ်လွန်းအားကြီးရင်တော့ ဉာဏညိုပေါ့”

ပြောရင်းက ဉာဏဘက်သို့ ကြွေက အခြောက်တိုက်နေရင်းထိုင်ရင်း မျက်စောင်းတစ်ချက် လှမ်းထိုးလိုက်ပါသည်။

“ဉာဉာက သူ့အပေါ် ကြွေက အမြဲသည်းခံခွင့်လွှတ်တယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ သူ့ မှားခဲ့ရင် အပြစ်ရှိရင်တောင် ကြွေက သူ့ဘက်ကတဲ့”

“သူက အဲဒါကို တို့ရဲ့အားနည်းချက်တစ်ခုလို သိနေတော့တို့အပေါ် အပြစ်ကျူးလွန်ဖို့ အမှားကျူးလွန်ဖို့ ဝန်မလေးဘူးပေါ့”

“ဉာဉာက တစ်ဖက်သားအပေါ် အပြစ်ကျူးလွန်တတ်တဲ့သူ မို့လို့လား”

“အပြစ်မကျူးလွန်တတ်တဲ့သူ၊ အပြစ်မကျူးလွန်ဖူးတဲ့သူဆိုတာ လောကမှာ ရှိမှမရှိတာ၊ တမင်တကာ တကူးတကသတိထား ဆင်ခြင်နေရင်တော့ ဘယ်ကျူးလွန်မိမလဲ၊ တစ်ခါတလေကျတော့ သိပ်ရင်းနှီးလွန်းအားကြီးတော့ ဘာကိုမှ တကူးတက မဆင်ခြင်နေမိတော့ မသိလိုက် မသိဘာသာနဲ့ ကျူးလွန်မိတဲ့ အပြစ်တွေ အများကြီးပေါ့”

အဲဒီနောက်တော့ မုန့်ဟင်းခါးစားဖို့ ပြင်ကြဆင်ကြရင်း မိန်းကလေးတွေက သီဟအမေကို ဝင်ကူကာ နောက်ဖေးဘက် ထမင်းစားခန်းမှာ။ ယောက်ျားလေးတွေက ရှေ့ဘက်မှာ လူစုကွဲနေသည်။ အိမ်ရှင်တွေ လူကြီးတွေက စောစောကြီးကတည်းက စားနှင့်ပြီးပြီမို့ သီဟအမေက နည်းနည်းပါးပါး ပြသပေးပြီးသည်နှင့် အပေါ်ထပ် တက်သွားပါသည်။

အမြဲဝင်ထွက်ကာ ကိုယ်စီ ကိုယ်စီရဲ့ အိမ်တိုင်းမှာ ကျွမ်းဝင်ပြီး ဖြစ်နေကြတဲ့ ကြွေနှင့် သီတာတို့က ပန်းကန်ဘယ်နားမှာ၊ ငံပြာရည်ပန်းကန် အသေးလေးက ဘယ်မှာ၊ နံနံပင်ညှပ်ဖို့ ကတ်ကြေးက အံ့ဆွဲထဲမှာ စသဖြင့် အစစအရာရာကို သိနေကြသော်လည်း စိမ်းနေတဲ့ မုန်းက ယောင်အအရှိနေပါသည်။

ထို့ကြောင့် မုန်းက ဟိုထ၊ ဒီထ၊ သယ်ပိုးယူငင်မနေဘဲ စားပွဲမှာပဲထိုင်ကာ ပန်းကန်အသီးသီးထဲ မုန့်ဖတ်ကို ညှပ်နှင့်ယူကာ ပြင်ထည့်နေလိုက်ပါသည်။ ပန်းကန်ခြောက်ခုလုံး မုန့်ဖတ်ထည့်ပြီးတော့ အကြော်တွေထည့်၊ နံနံပင်လေးတွေဖြူ၊ ငရုတ်သီးမှုန့်လေး နည်းနည်းကို မုန့်နှင့် ဉာဏပန်းကန်ထဲထည့်ပြီး နေရာချ ပြင်ထားလိုက်စဉ် ယောက်ျားလေးတွေကလည်း ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

မုန်းနှင့် ဉာဏက စားပွဲရဲ့ဘေးဘက် တစ်ခြမ်းမှာ ယှဉ်ရက်၊ ရာဇာနှင့် သီဟက ထိပ်တစ်ဖက်စီ ဝင်ထိုင်လိုက်ချိန်မှာ မုန်းက ဟင်းရည်အုပ်ထဲကနေ ဉာဏပန်းကန်ထဲ ဟင်းရည် ခပ်ထည့်ပေးဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်လျှင် ...

“နေဦး”

ပါးစပ်ကလည်းပြော၊ လက်ကလည်း ဉာဏရှေ့က ပန်းကန်ကို လှစ်ခနဲ ဆွဲယူသွား၍ မုန်းက ယောက်ချိုဖွန်းငယ်ကို

ကိုင်ကာ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ကြီး ကျန်ရစ်ရင်း ကြွေကိုလှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

ကြွေက ဉာဏ ပန်းကန်ထဲက ပဲကြော် အစအနတွေကို တစ်ခုချင်း တဆတ်ဆတ် ကောက်ဖယ်ပစ်လိုက်ရင်း ထမင်းစားပွဲဘေးက နံရံကပ်ရှိုးကောင် ကြောင်အိမ်တစ်ကွေ့ကြီးပေါ်မှာ အုပ်ဆောင်းငယ်လေးနှင့် အုပ်ထားတဲ့ တစ်စုံတစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်လျှင် အောက်က အိကြာကွေးနှစ်ချောင်း ဆါလာပါသည်။

ကြွေက အိကြာကွေးတစ်ချောင်းကိုယူကာ ကတ်ကြေးနှင့်ညှပ်၍ မုန့်ပန်းကန်ထဲထည့်ရင်း -

“ဒီမှာ အိကြာကွေးနဲ့ စားတာ ဉာဏရယ်၊ သီဟအဖေရယ် နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် သူတို့ဖို့ အနံ့တိက ဒီမှာ ဖယ်ထားပေးတယ်”

အိကြာကွေးတွေနှင့် မောက်သွားတဲ့ ပန်းကန်ကို ထမင်းစားပွဲပေါ် ပြန်ယူလာကာ သံပရာသီးစိတ် ကြီးကြီးတစ်စိတ်ယူ၍ လက်နှင့် ခပ်ရွဲရွဲ ပယ်ပယ်နယ်နယ် ညှစ်ချလိုက်ပြီးတဲ့ခါ ဉာဏရှေ့ ချလိုက်ပြီး မုန်းကို ...

“ဟင်းရည်ထည့်လို့ ရပြီ”

မုန်းသည် ကြောင်တက်တက်နှင့် ခုထိကိုင်ထားသော ယောက်ချိုကို ဟင်းရည်ပန်းကန်ထဲ ပြန်မွှေခပ်ကာ ဉာဏပန်း

ကန်နှင့် မုန်းပန်းကန်နှစ်ခုသို့ ခပ်ထည့်ပြီး ဇွန်းကို ပြန်ချထားလိုက်သည်။ ကိုယ့်မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်ကိုမွှေကာ ခပ်ဆိတ်ဆိတ်ပဲ နေလိုက်သော်လည်း ...

“ဉာဉာနဲ့ မုန့်ဟင်းခါး အတူတူ မစားဖူးသေးဘူးထင်တယ်”

မုန်းက ကြွေကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်လျှင် ကြွေက ခပ်အေးအေး ပြီးနေလျက် သူများပန်းကန်တွေကို ဟင်းရည်ထည့်ပေးနေသည်။ မုန်းက ကြွေရင်ထဲထိ မြင်ရအောင် အကဲခတ်နေရင်း ...

“မုန်းတို့အိမ်မှာ သူ မုန့်ဟင်းခါး စားဖူးပါတယ်”

“နင်တို့တွဲတာ သိပ်မကြာသေးပါဘူး” ဆိုတဲ့ သဘောမျိုး ရည်ရွယ်သက်ရောက် ပြောဆိုတာကို မုန်း နားလည်သည်။ တကယ်လည်း အပြင်တွေ ဘာတွေ သိပ်တွဲသွားတွဲလာ မရှိသေးတာမို့ မုန့်ဟင်းခါးတင်မက ဘာကိုမှ အပြင်မှာ အတူတကွ မစားဖူးသေးပါ။

“ဉာဉာက မုန်း ပြင်ပေးတဲ့အတိုင်း ဘာမှမပြောဘဲ စားသွားတော့ သူ ဘယ်လိုမှစားတာ ဆိုတာမျိုး ရှိမှန်းမသိခဲ့တာပါ”

ကြွေကို ဉာဏက ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်ရင်း ...

“ဒါကတော့ ငါ့အကြိုက် ဟုတ်တယ်လေဟာ၊ နင်တို့ကတော့ သိတာပေါ့၊ မုန်းက ဒီလိုတွေ ဘယ်သိဦးမလဲ၊ ဒီတော့ ကောင်းနိုးရာရာ သူ ထင်သလိုပဲ ပြင်ဆင်ပေးခဲ့တာပေါ့”

“နင်က နင် အကြာကွေးနဲ့မှ သံပရာနည်ညှစ်မှ စားတာလို့ မပြောဘူးလား”

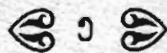
“ဟား ဟား၊ ကြွေကလည်းဟာ၊ မုန်းက ကောင်းမယ်ထင်သလို စေတနာအလျောက် ပြင်ဆင်ကျွေးတာကို ငါက ဟိုလိုမှ ဒီလိုမှ သွားငြင်းနေလို့ ကောင်းမလားဟ၊ ငြီးတော့ အမြဲ အကြာကွေးနဲ့ စားနေကျ အရသာပဲ ပါးစပ်ကသိနေရာက အဲသလို တစ်မျိုးအပြောင်းအလဲ စားလိုက်တော့လည်း တစ်မျိုးကောင်းတယ်ဆိုတာ သိရတာပဲဟ”

ကြွေမျက်နှာက ပျက်နေကာ ...

“ဒါဖြင့် နင် ခုန မုန်း ပြင်ပေးသလိုပဲ ပြန်စားပေါ့”

“နောက်တစ်ပန်းကန်ပေါ့ဟာ”

✻ ✻ ✻

မုန်းနှင့် ဉာဏ် ထိုင်စားနေတဲ့စားပွဲရဲ့ တစ်ဖက်စားပွဲမှာ အသက်ကြီးကြီး နှံ့တဲ့တစ်တွဲ ထိုင်နေပါသည်။ ဒီလောက်သာ သတိထားမိပြီး သေသေချာချာတော့ အာရုံစိုက်ပြီး မကြည့်ဖြစ်ခဲ့။

ဉာဏ်က ထမင်းနှင့် ငါးမြင်းဟင်း၊ မုန်းက ခေါက်ဆွဲပြုတ် မှာသောက်ပြီးတဲ့နောက် ဉာဏ်က ရေနွေးကြမ်းငဲ့ကာ ပန်းကန်လုံးကို မုန်းရှေ့ချပေးရင်း ...

“ဆေးသောက်လိုက်”

မုန်းက နာခံစွာပဲ ဆေးသောက်လိုက်ပါသည်။ ရှစ်နာရီခွဲလောက်မို့ လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် မှောင်နေပြီ။ အိမ်မှာဆိုရင် ရာဇာတို့သားအဖ ထမင်းစားပြီးကာ သားအဖနှစ်ယောက်သား တိဗီရှေ့ပဲ ရှိနေမလား။ ရာဇာစိတ်ထဲမှာ မုန်းနဲ့ ဉာဏ်

ဏားတစ်စီးတည်းနှင့် လာနေကြတဲ့အကြောင်း အချိန်ပြည့်မဟုတ်တောင် ကြိုကြား ကြိုကြားတော့ တွေးနေမှာပဲ။

သူ့ရင်ထဲမှာ အနည်းဆုံး စိုးရိမ်မကင်းလေး တထင့်ထင့်လေးတော့ ပူပင်မှာပင်။ ဒီအချိန်မှာ မုန်းနဲ့ ဉာဏ် ဘယ်လိုအနေအထား ရှိနေမလဲ၊ စကားလက်ဆုံတွေ ကျနေမလား။ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ပြောနေမလား ဆိုတာမျိုးကို ရာဇာသာမက ကြွေပါ ဒီအချိန်မှာ စဉ်းစားနေမှာပေါ့။

ကြွေက ပိုပြီးတော့တောင် စိတ်ဆေးစားမီး ပူလောင်နေဦးမည်။ ဒီညအဖို့တော့ အိပ်တောင်ပျော်မည်မထင်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ကြွေ ဉာဏ်ကိုချစ်တဲ့ အချစ်ဟာ မုန်း ဉာဏ်အပေါ်ချစ်ခဲ့တဲ့ အချစ်ထက်တောင် ပိုသလားလို့ မုန်းက အားအားလျှားလျား အတွေးနယ် ကျယ်မိတတ်သည်။ တွေးမိပြီးတိုင်းလည်း မုန်း ဉာဏ်အပေါ် ချစ်မိတဲ့ တမ်းတမွတ်သိပ် လေးနှင့်ရူးသွပ်လှစွာသော အချစ်ကို ဘယ်မိန်းမကမျှား မိအောင်ချစ်နိုင်မှာလဲလို့ နောက်ဆက်တွဲတွေးကာ ရှေ့အတွေးကို ကိုယ့်ဘာသာကန့်ကွက်ဆန့်ကျင်လိုက်မိမြဲပင်။

ဉာဏ်၊ ရာဇာ၊ မုန်း၊ ကြွေတို့ရဲ့ လေးပွင့်ဆိုင်အချစ်ဇာတ်လမ်းဟာ ပတ်ဝန်းကျင်က ဟင်ခနဲ ဟာခနဲ ဖြစ်တောင်အံ့အားသင့်စရာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသေးတာ။ ဆွေမျိုးတွေထဲကတောင်

အစအဆုံး နားလည်ခွင့်ရသူ ခပ်ရှားရှား။ ဇေဇေဝါ မျက်စိရှုပ်
ခေါင်းရှုပ် ဖြစ်သွားတတ်ကြတာဖြစ်သည်။

“တစ်ခုလောက် မေးလို့ရမလား ဉာဏ”

ဉာဏက မျက်ခုံးပင့်ကာ မုန်းကိုစေ့စေ့ကြည့်ရင်း ...

“မေးလေ”

“ဟိုလေ ... ဉာဏနဲ့ ကြွေ လက်ထပ်ကြမယ်ဆိုတော့
ကြွေမိဘတွေဘက်က ဘယ်လိုရှိခဲ့သလဲလို့ပါ။ အေးအေး
ဆေးဆေး ရှောရှောရှူရှူလား၊ ကြွေက သူ့မိသားစုအသိုင်း
အဝိုင်းမှာ ဉာဏအတွက် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတာ ရှိသေးလား”

“ရှိတာပေါ့၊ ကြွေက သနားဖို့ကောင်းပါတယ်၊ ဘယ်တုန်း
ကမှ မိဘ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေရှေ့မှာ မျက်နှာမငယ်
ခဲ့ဖူးတဲ့ ကြွေ၊ မျက်နှာငယ်ခဲ့ရတာ အမှန်ပဲ၊ အဲဒီ အကြွေ
တွေ ကြွေအပေါ် ကိုယ် တစ်သက်လုံး ဆပ်ပေးရမယ်လို့
ကိုယ် ခံယူထားတယ်”

မုန်းက ဉာဏကို ခပ်ငေးငေး ကြည့်နေရင်း ...

“ရှင် သူ့ကို လက်ထပ်ခွင့် တောင်းလိုက်တာပေါ့နော်”

ဉာဏက မဲပြုံးဆန်ဆန် မချီတရီ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ဒါပေါ့၊ ဘာလဲ ... ကြွေကစပြီး ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ခွင့်
တောင်းမယ်လို့များ မုန်းက ထင်လို့လား”

“အဲဒီလိုထင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကြွေကို ရှင်
လက်ထပ်ခွင့်တောင်းရတော့ အားမနာဘူးလားဟင် ဉာဏ”

“အဲဒီတုန်းက ကြွေကို လက်ထပ်ခွင့် မတောင်းမိရင် ပို
အားနာစရာ ကောင်းနေတာ၊ ကြွေက သိပ်စိတ်ထိခိုက်
နေတာ၊ မင်းကြောင့် ကိုယ့်ဘဝ ပျက်သွားလိမ့်မယ်လို့ သူ
ထင်နေတယ်၊ တကယ်က ကိုယ့်ကို သူ စောင့်ရှောက်ခွင့်
မရဘူးဆိုရင် သူ့ဘဝသာ ပျက်သွားမှာ၊ ကြွေအမေနဲ့
အဖေကလည်း အဲဒါကို ကောင်းကောင်းနားလည်ကြလို့
နောက်ဆုံးမှာ မကန့်ကွက်တော့တာပဲ”

မုန်းက ဉာဏကို ငိုငိုကြည့်နေမိသည်။

အဲဒီတုန်းက ဉာဏကို အားလုံးဝိုင်း၍ စိတ်ပူကြ
သည်။ မုန်းကိုတော့ အားလုံးဝိုင်း၍ မုန်းတီးအော့ကြောလန်ကြပါ
သည်။ ဉာဏက သူ့အစ်မရဲ့ယောက်ျား ခဲအို တာဝန်ကျရာ
မြစ်ကြီးနားက တပ်ရှိရာကို ထွက်ပြေးသွားပြီး အဲဒီမှာပဲ နှစ်နဲ့ချီ
အောင်နေကာ ကြက်မွေးမြူရေးလုပ်လိုက်၊ ဂစ်တာလေးတီးလိုက်
နှင့် ရန်ကုန်မြို့ပြကအတိတ်ကို မေ့ပျောက်အဖတ်ဆည်နေခဲ့ပါသည်။

မုန်း ကိုယ်တိုင်လည်း အိမ်ထဲကအိမ်ပြင် မထွက်ဘဲ
အိမ်ထဲမှာ ကျိတ်၍ချုံးချုံးကျနေကာ တော်ရုံတန်ရုံ မိတ်ဆွေ
အပေါင်းအသင်းနဲ့လည်း မတွေ့ဖြစ်။ တွေ့ခွင့်မရလည်း လက်

မလျှော့ဘဲ တစ်ရက်ခြားကစ်ခါ မှန်မှန်လာနေတဲ့ ရာဇာ တစ်
ယောက်ကိုသာ နှစ်လလောက်နေတော့ မုန်းက အတွေ့ခံခဲ့ပါသည်။

ရာဇာနှင့် ပထမဆုံးအကြိမ် အတွေ့ခံခဲ့ချင်း ရာဇာ
ပြောခဲ့တဲ့ ပထမဆုံးစကားက ...

“မုန်း ... ဉာဏနဲ့ ကြွေနဲ့ ဘာမှမဟုတ်ဘူးနော်၊ မုန်း
အထင်မှားတာပါ။ ကိုယ် သေချာသိပါတယ်၊ ဉာဏ မုန်း
အပေါ် သစ္စာမဟောက်ပါဘူး”

ဆိုတဲ့ စကားပင်။

အဲဒီစကားကြောင့်ပင် ရာဇာ ဆိုသူဟာ ဘဝမှာ
အားကိုးလောက်တဲ့ မိတ်ဆွေစစ် မိတ်ဆွေကောင်းလို့ မုန်း စိတ်
ခုံးခုံးချ ယုံကြည်နိုင်ခဲ့သည်။ အများထင်သလို ရာဇာဟာ ပွဲလန်
တုန်း ဖျာခင်းခဲ့သူ မဟုတ်ခဲ့။ သူ့ဖျာလိပ်ကြီးကိုကိုင်ကာ မဖြန့်ရဲ
မခင်းရဲ သတ္တိနည်းခဲ့သူပဲ ဖြစ်ပါသည်။

အဲဒီအချိန်မှာ မုန်း ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ဓာတ်တွေ
ကျဆင်းနေကာ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ရိုက်ခတ်မှုတွေကို လှိုင့်ပိမ့်ခံနေ
ရချိန်။ ဉာဏရဲ့အမေကဆို ဖုန်းလှမ်းလှမ်းဆက်ကာ ...

“ငါ့သားလေးရဲ့ဘဝကို ဘာအငြိုးနဲ့များ ညည်း ဖျက်ဆီး
လိုက်တာလဲဟင် ... မုန်းမမရယ်၊ ငါ့သားလေးမှာ ဘာ
အပြစ်ရှိလို့လဲ၊ အပြစ်ရှိရင် ငါ့ကို ထောက်ပြခမ်းပါ၊ ငါ

ဆုံးမမှာပါအေ၊ ညည်းအသည်းက မာပြီး ရက်စက်နိုင်လှ
ချည်လားဟင်”

ဒီလိုစကားတွေနှင့် ထိုးနှက်နေလေရာ မုန်းမှာမျက်
ရည်နှင့် မျက်ခွက်ပင်။ အပြင်ထွက်လျှင် ဉာဏရဲ့ဆွေမျိုး အသိုင်း
အဝိုင်း၊ သူငယ်ချင်း အသိုင်းအဝိုင်းတို့နှင့် ဆုံမှာစိုး၍ ဘယ်မှ
မထွက်ရဲ။ ရာဇာမှလွဲလျှင် ဉာဏရဲ့အဆင်းအသင်းများက မုန်း
ကို အမြင်မကြည်နိုင်ပါ။

ရာဇာကိုတောင် မုန်းထဲ ဝင်ထွက်ဆက်ဆံရကောင်း
လားလို့ ကြွေက ခါးခါးသီးသီး ရှုတ်ချခဲ့ပါသေးသည်။

“သူ့မှာလည်း သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ရှိမှာပေါ့ဟာ”

ရာဇာကတော့ အားလုံးကို ဒီလိုပဲ ပြောပြစ်စွာတုံ့ပြန်
သည်။ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အဖြစ်အပျက် အခြေအနေတို့ အပေါ်မှာ
စိုးရိမ်မကင်း ရှိကြတဲ့ မုန်းရဲ့အမေနှင့် ရာဇာရဲ့အမေ သူငယ်ချင်း
နှစ်ယောက်တို့ ခေါင်းချင်းရိုက် တိုင်ပင်ရာက မုန်းနဲ့ရာဇာ လက်
ထပ်ဖြစ်ကြဖို့အထိ ဖန်ခဲ့တာ။

ရာဇာအမေဟာ မုန်းကို တစ်လျှောက်လုံး ချွေးမ
ချွေးမနှင့် နှုတ်ကမချ ချစ်ခင်ခဲ့သူပါ။ သူ မျှော်မှန်းသလို မုန်း
က သူ့ချွေးမ ဖြစ်မလာတော့ဘူးလို့ သိရချိန်မှာ ရာဇာ့ဖခင်လည်း
ကွယ်လွန်တဲ့အချိန်။ အခြေအနေ အဆင့်အတန်းတို့ အရင်ကထက်

တစ်ထစ်နီမ့် လျှောသွားတဲ့ လောကဓံကြောင့် စိတ်ဓာတ်ခပ်ကျကျ နှင့် ပုတီးလေး တကိုင်ကိုင် ဖြစ်နေရတဲ့သူပါ။

မုန်းအပေါ် မပျယ်သောမေတ္တာနှင့် သူ့သားက တန်းတန်းစွဲဆဲ ဆိုတာလည်း သိနေရတော့ နောက်ဆုံးမှာ အမေ နှစ်ဦး တိုင်ပင်ကာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို နေရာချထား စီစဉ်ပေး ဖို့ နားချလာကြပါသည်။ ရာဇာကတော့ ဘတ်ခနဲ အဆောတလျင် ခေါင်းကိုညိတ်ချလိုက်တော့တာပင်။ မုန်းကိုသာ တကယ်ပြတ်မ ပြတ် သေချာပါစေဦးရယ်လို့ သူက ငဲ့ညှာခဲ့သည်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် မပြင်ချင်တတ်တဲ့ မုန်းက ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့တဲ့ အခြေအနေတစ်ရပ်ကို ပိုခိုင်မာအောင်။ သေချာအောင်။ အင်း... ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခုတည်းအတွက် ရာဇာကို အသုံးချခဲ့တာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရာဇာရဲ့ ခိုင်မာတည်တံ့တဲ့ မေတ္တာသစ္စာတို့ကို အသိအမှတ်ပြု တန်ဖိုးထားတာလည်းပါပါသည်။

တစ်ချိန်တုန်းက မျှော်လင့်ချက် မဲ့သွားခဲ့တဲ့ ရာဇာ ရဲ့အိပ်မက်တို့ကို တစ်လှည့် အခွင့်အရေးပေးလိုက်ပါတော့မယ် လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာမျိုးပါ။

“ရာဇာကတော့ ကိုယ့်ကိုပြောခဲ့တယ်၊ အမေနှစ်ယောက် စီစဉ်လိုက်ကြတာပါတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အဖို့ကတော့ ဝမ်းသာ ကြည်နူးခဲ့ရတာတဲ့”

“ဟုတ်တယ် ဉာဏ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရာဇာကို ကျေးဇူးလည်းတင်တယ်၊ ပိုပြီး တော့လည်း ခင်မင်ရင်းချာသွားတာ အမှန်ပဲ”

“မုန်း ... ကြွေ့ကို ကျေးဇူးတင်သလိုမျိုးပဲပေါ့”

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျှန်နာ တစ်ယောက် ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ကြပါသည်။ ထို့နောက် စားပွဲမှထကာ ကား ပေါ်ပြန်တက်ကြတော့မည်ပြင်စဉ် နံဘေးသို့ ရောက်လာသော တစ်ဖက်စားပွဲမှ လူကြီးစုံတွဲက ...

“သမီး ... မုန်းမလား”

“ရှင် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်လ်”

မုန်းက လူကြီးစုံတွဲကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“အန်ကယ်တို့ကို မှတ်မိလား”

“ဟုတ် ... သမီး မြင်တော့ မြင်ဖူးနေပါတယ် အန်ကယ်၊ မျက်နှာကို သိနေပါတယ်၊ သမီး နာမည်တော့ မေနေပါ တယ် အန်ကယ် ... ဆောရီးပါ”

“ရပါတယ်၊ နာမည်တွေ ဘာတွေ ဘယ်သေချာမှတ်မိပါ မလဲ၊ အန်ကယ်တို့ မတွေ့ကြတာ ကြာလှပြီပဲ၊ ကြာဆို သမီးအဖေ ကိုမြတ်အောင် ဆုံးပြီးနောက် တစ်နှစ်ကျော် နှစ်နှစ်လောက် အထိပဲ ရောက်တော့တာထင်တယ်၊ နေ့ ... အေးရေ၊ ဟုတ်ရဲ့လား”

ဘေးမှ အမျိုးသမီးကြီးက ...
 “ဟုတ်တယ်၊ ကိုမြတ်အောင် ဆုံးပြီး နှစ်နှစ်နေတော့ အန်တီတို့က သြစတြေးလျကို သားဆီ လိုက်သွားနေလိုက် သေးတာနဲ့ ဝေးသွားကြတာ သမီးရေ၊ အခု မသွယ်ရော နေကောင်းရဲ့လား။”

မုန်း မျက်နှာလေးက အိုသွားပြီး ...
 “ဗေဗေဆုံးသွားပါပြီ အန်တီ၊ တစ်နေ့ကမှရက်လည်တာပါ”
 “ဟင် ... ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ၊ တစ်နေ့ကမှ ရက်လည်တယ် ဆိုတော့ သမီးက ဒီဘက်ရောက်နေတော့ မန္တလေးမှာဆုံး လို့လား။”

“ဟုတ်ပါတယ်”
 “ကြည့်စမ်း၊ အန်ကယ်တို့က ပြင်ဦးလွင်မှာ ရှိနေကြရက် နဲ့ သတင်းစာ သေချာမဖတ်ရတော့ နာရေးလည်း မတွေ့ လိုက်ဘူး၊ သမီးတို့ကို ခုနကတည်းက ကြည့်နေတာ၊ သမီးက ကိုမြတ်အောင်နဲ့ အတော်ဆင်တော့ ဒါ ကိုမြတ် အောင် သမီးလေးထင်တယ်လို့ ကြည့်နေတာ၊ မုန်းမမ ဆိုတဲ့ နာမည်ဆန်းဆန်းလေးကိုလည်း မှတ်မိနေတယ် ...
 သမီးတို့ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက ဖိတ်စာလေးတောင် မသွယ်က ပို့လိုက်သေးတယ်၊ အရင် အန်ကယ်တို့နေတဲ့

အိမ်မှာ အန်ကယ်ညီမိသားစုက နေနေတော့ ရောက်လာတဲ့ ဖိတ်စာကို အန်ကယ်တို့ရှိတဲ့ သြစတြေးလျအထိ လှမ်းပို့ ပေးတယ်၊ မင်္ဂလာပွဲ မရောက်လိုက်ရပေမယ့် ဖိတ်စာလေး တော့ မြင်လိုက်ရတာပေါ့၊ လက်ဖွဲ့လေးကတော့ နည်း နည်းနောက်ကျပြီးမှ Lace pillow case လေးတွေ လေးခု လှမ်းပို့ဖြစ်လိုက်သေးတယ်”

အန်ကယ်ကြီးက ဉာဏ်ဘက်ပါ တဖြိုးဖြိုး ခေါင်း တညိတ်ညိတ်နှင့် မိတ်ဖွဲ့ဖော်ရွေတဲ့ ရင်းနှီးမှုနှင့် လှမ်းပြောနေပါ သည်။ မုန်းက ခေါင်းကလေးကို ငဲ့ချစ်ရင်း ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ် အန်ကယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”
 “သမီးကို မြင်ရတာ ကိုမြတ်အောင်ကို သတိရလိုက်တာ၊ ကံဆိုးရှာတယ်၊ အင်းလေ ... သူ့ကံသက်က ဒီလောက်ပဲ ပါတာကိုး၊ မသွယ်က တော်ရှာပါတယ်၊ ပြုစုပါတယ်၊ ဇနီးကောင်းတစ်ယောက်ပါ”

မုန်းက ခေါင်းကိုငုံပြီး ငြိမ်၍တိတ်နေမိပါသည်။
 ဖေဖေ။ စိတ်ထဲကလည်း တီးတိုးလေး တမ်းတခေါ်ငင်လိုက်မိပါ သည်။ ဖေဖေ ဆုံးတော့ မုန်း၊ ခြောက်တန်းကျောင်းသူအရွယ်ပဲ ရှိသေးသည်။ ခြောက်တန်းဆိုတာလည်း အတော်တော့ နားလည် သိတတ်နေပါပြီ။

“အခု ရန်ကုန်ပြန်ကြမယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး ... အေး၊ ကားတစ်စီးတည်း တူတူလာဆုံရတယ်၊
တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ၊ အန်ကယ်တို့ လိပ်စာကတ်ယူထား

ဦး ... ရော”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်”

“ကလေးရော ရှိကြပြီလား”

ထိုအန်ကယ်ကြီးက မုန်းကိုကော ဉာဏ်ကိုပါ ငဲ့ကြည့်
ကာ မြှင့်ပြီး မေးနေခြင်းပါ။ မုန်းက ဉာဏ်ကို တစ်ချက်စွေကြည့်
ကာ ဘာမှခွဲခြားဖြေရှင်းနေခြင်း မပြုတော့ဘဲ ...

“သမီးလေးတစ်ယောက် ရှိပါတယ်၊ တစ်တန်းပါ အန်
ကယ်လ်”

“ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်၊ ငမ်းသာတယ်၊ ကဲ ...
ကားပေါ်တက်ကြစို့၊ ရန်ကုန်ရောက်ရင် မိသားစု လာလည်
ကြဦး”

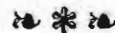
“ဟုတ်ကဲ့ ... အန်ကယ်တို့ ထီးပါရဲ့လား၊ ပို့ပေးမယ်လေ
အန်ကယ်”

“ပါတယ် ... ပါတယ်၊ ထီးလေးတစ်ချောင်း နှစ်ယောက်
တွဲဆောင်းပေါ့ကွာ၊ ဟား ဟား ဟား”

ထိုစုံတွဲကို အရင် ကားပေါ်တက်စေပြီး မုန်းနှင့်
ဉာဏ်က နောက်ချန်ကာ လူရှင်းအောင် ကုန်အောင် စောင့်နေပါ
သေးသည်။ ထိုအန်ကယ်လ်လင်မယားကတော့ ဉာဏ်နှင့် မုန်းကို
လင်မယားလို့ ထင်သွားမှာပင်။ တမင်တကာ စကားတွေ ရှုပ်
ထွေးအောင် ဖြေရှင်းမနေတော့တာပါ။ ဒါက ကျွန်မ ခင်ပွန်း
မဟုတ်ပါဘူး (ဒါမှမဟုတ်) ဒါက ခိတ်ဆွေပါလို့ ပြောမယ်ဆို
ရင် ဖြစ်ပေမယ့် မင်္ဂလာပွဲဖိတ်စာလေးတစ်စောင် ရခဲ့ဖူးတဲ့ ဒီ
အန်ကယ်လ်ကြီးတို့က “ဪ ... ဒါဖြင့် ဒီသုငယ်နာမည်က
ဘယ်သူလဲ” လို့များ ဆယ်ရေးတစ်ရေး မေးခဲ့သည်ရှိသော် ရှင်းပြ
နိုင်ဖို့ အချိန်များစွာယူကာ ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်နေရဦးမည်။
နောင်ကိုလည်း တွေ့ဖို့ရှိချင်မှ ရှိတော့မှာပါ။

“မုန်းအဖေ့ရဲ့သူငယ်ချင်းပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ခင်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်း
အရင်းပါ”

ဖေဖေနှင့် ပတ်သက်ကာ ပြန်ပြောင်းစဉ်းစားမိလျှင်
အာရုံထဲ ဖျတ်ခနဲ အရင်ဆုံးမြင်ယောင်လာတတ်တာက မုန်း
နုနုနှစ်သမီးအရွယ် နှစ်တန်းတုန်းက အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခုပင်။

မုန်းတို့ကျောင်းက ဆုပေးပွဲနေမှာ မုန်းက ဆုလည်း
ယူရမယ့်အပြင် ဆုပေးပွဲမှာ ကြားညှပ်ဖျော်ဖြေမယ့် ကပွဲအစီအစဉ်
ဘေးထဲက ခရေပန်းကောက်အကမှာလည်း တောသူမလေးလို
ဝတ်ဆင်၍ ယိမ်းအက ကရမှာ။ အဲဒါကြောင့်လည်း မုန်းက အဲဒီ
မုန်းမှာ ကျောင်းဆုပေးပွဲကို ဖေဖေကို လိုက်ပါစေချင်ခဲ့ပါသည်။

❖ ❖ ❖

“ဖေဖေကို ဇွတ်မခေါ်ပါနဲ့လို့ ပြောနေတာ မုန်းမမရယ်၊
ညည်းအဖေ မအားပါဘူး”

မေမေက ပြောနေပေမယ့် ကိုယ်ဆုရတာရော ကိုယ်
ရှားရှားပါးပါး ထူးထူးခြားခြား ယိမ်းကရမှာကိုရော အဖေကိုမြင်
စေချင်လှတဲ့ မုန်းက မျက်နှာလေးမဲ့ကာ မျက်ရည်တောက်
တောက် ကျနေတော့ပြီဖြစ်၍ ...

“ကဲ ... ငါ့သမီး ဒီလောက် လိုက်စေချင်တာကွာ၊ ငါ
လိုက်ပါမယ်”

ဖေဖေကို ကျောင်းခေါ်သွားခဲ့မိတဲ့ အဲဒီနေ့မှာ မုန်း
ဝမ်းနည်းခဲ့ရပါသည်။ အပေါ်မှာ မုန်းက နေတာကို ကြည့်နေက
တည်းက ပီတိဖြစ်စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေတဲ့ ဖေဖေဟာ မုန်း ဆု

ယူတဲ့အချိန်မှာတော့ မဟန်နိုင်တော့ပြီ။ ဟိုကုတ် ဒီကုတ် နှုတ်ခမ်း
ကိုလျှာနှင့်လျက်၊ လက်တွေချိုး၊ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်လာသည်။ စိတ်
လှုပ်ရှားလွန်းရင် စိတ်ကျဉ်းကျပ်ရင် စိတ်ဖိစီးရင် ဖေဖေ ဒီလိုပဲ
ဖြစ်တတ်တယ်ဆိုတာ မုန်းသိပါသည်။ မုန်း မလန့်အောင်
မေမေက နားလည်အောင် ရှင်းပြထားဖူးသည်။

ဖေဖေ အဲသလိုဖြစ်တာကိုလည်း မုန်း မကြုံဖူးတာ
တော့ မဟုတ်ပါ။ အိမ်မှာ မြင်တွေ့ဖူးပါသည်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်မှာ
ဆိုတော့ မေမေက ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ဖေးမနိုင်သည်။ ချက်
ချင်း ပြုစုဆေးတိုက်တတ်သည်။ အဲဒီတုန်းက ကျောင်းမှာလူပုံ
အလယ်မှာ ဖေဖေသည် သူ့ကိုယ်သူတော့ ထိန်းပါသည်။

သို့ပေမယ့် ထိန်းမရခဲ့။ မုန်း ဆုယူနေရင်းတန်းလန်း
လက်ခုပ်တီးနေရင်းက ဖေဖေ လဲပြီသွားခဲ့ပါသည်။ အဲဒီနောက်
ဆော့ ဖြစ်နေကျအတိုင်း တက်ပြီး သတိလစ်ကာ ဧကန်ကျခဲ့၍
ဆေးရိုးကခိုင်ကာ ခြေလက်ကုပ်ကွေး၊ ပါးစပ်စွန်းက သရောကျ၊
ခန်းမထဲက ဧည့်ပရိသတ်တွေ ပိုင်းအုံကာ အံ့အားတသင့် အလန့်
တကြားဖြစ်ကြသည်။

လူတွေ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားတော့ ဆုယူအပြီး
မုန်း စင်ပေါ်ကတောင် မဆင်းရသေး။ စင်ပေါ်ကနေ ဆင်းရသလို
ဆင်းလှေကားအတိုင်း အစီအစဉ်တကျ မဆင်းမိပဲ Stage ပေါ်က

ရှေ့တည့်တည့်မှ ဝုန်းခနဲ ခုန်ချကာ “ဖေဖေ” လို့ အော်ကာပြေး
မိသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ လူများလို့ မူးသွားလို့ပါ၊ ကျန်းမာရေး
မကောင်းလို့ပါ”

မေမေက ဖြေရှင်းစကားဆိုရင်း ပါလာတဲ့ ဒရိုင်ဘာ
ကို ပြေးခေါ်ကာ ဖေဖေကို ထမ်းထုတ်ခဲ့ရတာပါ။ မုန်း စိတ်ထဲ
မှာ ဖေဖေ ခုလို ကောက်ကွေးကာ တက်သွားတာ၊ အမြှုပ်တစ်စီး
လိုဖြစ်တာ၊ ဆီးမထိန်းနိုင် ထွက်ကျစိုရွာကုန်တတ်တာ၊ ရံဖန်ရံခါ
ပုဆိုးမခိုင် ပဝါမခိုင် ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက်တောင် ဖြစ်ရတာအပေါ်
ရှက်စိတ်တော့ မရှိမဟုတ် ရှိသည်။ သို့ပေမဲ့ ဖေဖေကို သနားတာ
က ပိုပါသည်။

“မုန်းအဖေက ဘာရောဂါရှိတာလဲ”

ဇနောင်နေကျောင်းမှာ ဆရာမတွေက မေးတဲ့အခါ

“သမီး မသိဘူး”

မေမေ သင်ထားတဲ့အတိုင်းပဲပေါ့။

ပထမပိုင်းတုန်းကတော့ ဖေဖေကို ပွဲလမ်းတို့
ကိုယ်နှင့်အတူ အပါခေါ်ချင်ပေမယ့် နောင်တဖြည်းဖြည်းမှာတော့
ဖေဖေပါလာပြီး အခြေအနေ ဆိုးခဲ့ရင် ထိန်းပြုမရ လူပိုင်းအကြံ
တာ ခံရတဲ့ ခံစားချက်ကို သိမ်ငယ်လာခဲ့ပါသည်။

အဆိုးဝါးဆုံး အကြိမ်တွေမှာ ပုဆိုးအကျွတ်ကျွတ်နှင့်
ဆီးထွက်ကျကာ ဝေဒနာကြောင့် ဘေးဝန်းကျင်ကို ဆွဲမိဆွဲရာ
ဆွဲလွဲရင်း ဘေးလူတွေမှာပါ အကျိ်တွေ ကြယ်သီးပြုတ်၊ ဆံပင်
ပြေကျ စသဖြင့် အို ... ဝမ်းနည်းစိတ်ဒုက္ခရောက်ဖို့ ကောင်းလှ
တဲ့ အတွေ့အကြုံတွေပါ။

ဒီရောဂါကြောင့် ဖေဖေသည် လုပ်ငန်းခွင်မှာ အထစ်
အငေါ့တွေ ရှိရသည်။ အစည်းအဝေး ပွဲလမ်းတွေမှာ ရုပ်ပျက်မည်
စိုး၍ ဖယ်ထုတ်ထားခြင်း ခံရသည်။ ရာထူးအဆင့်အတန်းလည်း
ကိုယ်နှင့်တန်းတူချင်းယှဉ်သော် အောက်မှာပဲ နေရသည်။ ရာထူး
မတက် နေရာပေးမခံရ၊ ချောင်ထိုးပဲ ခံရကာ အလုပ်ခွင်တွင်
စိတ်ဆင်းရဲစရာ ကြုံရသကဲ့သို့ လူမှုအသိုင်းအဝိုင်း၌လည်း ထို့
အတူပင်။

“ဒီလူက Epileptic ဗျ”

ဒီစကားတစ်ခွန်းက ဖေဖေနောက်ကျောဘက်မှာ
တီးတိုးလွင့်ပျံ့နေတတ်သည်။ ဒီလိုရောဂါရှင်ဟာ အချိန်မရွေး
နေရာမရွေး စိတ်တင်းကျပ် ဖိစီးလာရင် ရောဂါထကာ ဖောက်ပြန်
မည်ဖြစ်၍ ဖေဖေကို ဘယ်သူကမှ ကျက်သရေမင်္ဂလာရှိတဲ့လမ်း
မျိုးတွေကို မဖိတ်ချင်။ ကိုယ့်ပွဲလမ်းမှာ ဒီလိုရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်
ရုတ်ရုတ်သံသံ မဖြစ်လိုကြတာဟာလည်း သဘာဝတော့အတိုင်းပါ။

အိမ်ထောင်ရေးမှာကျတော့ရော ...။

မေမေက သူဌေးသမီး။ သူဌေးမျိုးရိုး။ တက္ကသိုလ် မှာသာမန်လူတန်းစား ဖေဖေနှင့် တွေ့ဆုံမေတ္တာမျှခဲ့ကြတာပင်။ မေမေဘက်က သဘောတူလှတယ်တော့ မဟုတ်။ သို့သော် ရိုးအေးပြီး အကျင့်စာရိတ္တကောင်းတယ်ဆိုသည့် ရိုးဂုဏ်နှင့်ဖေဖေ ကို မကန့်ကွက်ခဲ့ကြတာပါ။ အဲဒီကျောင်းသားဘဝလောက်တုန်းက လည်း လူတစ်ယောက်မှာ ဖိစီးကျဉ်းကျပ်လှတဲ့ Stress ဆိုတာ များများမရှိသေးလေရာ မေမေရှေ့မှောက်မှာ ဖေဖေ ဒီလိုတစ်ကြိမ် မှ မဖြစ်ဖူးခဲ့။ သူ့ဟာသူ အပြင်မှာပဲ ဖြစ်ဖူးတာ။ အကြိမ်အရေ အတွက်လည်း စိပ်စိပ်ကြီးမဟုတ်။

ဖြစ်လောက်တဲ့ အကြောင်းရှိနိုင်မယ် ထင်ရင်လည်း ဖေဖေက ရှောင်ခဲ့တာပင်။ ဆေးကုဆေးသောက်လည်း လုပ်နေ၍ သူ့ကိုယ်သူလဲ တစ်နေ့မှာ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ရောဂါကြီးလာမယ်မ ထင်တာ။ ဖေဖေနှင့် မေမေ မင်္ဂလာဆောင်အခန်းအနားမှာ သတို့ သမီး သတို့သားကို အခါတော်ပေး ပွဲထုတ်ကာ မင်္ဂလာလျှောက် လမ်းမှာ လျှောက်လှမ်းလာကြစဉ် သတို့သားတစ်ယောက်ရဲ့ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ဝတ်စားဆင်ယင်ထားရမှုကို ရော၊ ကိုယ့်ကို အာရုံဝိုင်းစိုက်နေတဲ့ ဧည့်ပရိသတ်ကို ရှိန်တဲ့စိတ် ရော၊ စိတ်လှုပ်ရှား စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှုများနှင့် ဖေဖေက လဲပြိုကျ ကာ သတိလစ် တက်ချက်သွားခဲ့တာဖြစ်သည်။

ပြန်တွေးကြည့်လေ မေမေနှင့် မေမေမိဘတွေ အဲဒီ အခိုက်အတန့်မှာ ဘယ်လိုခံစားလိုက်ရမလဲဆိုတာ မတွေးရက်လေ။ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲလည်း ပျက်ခဲ့ရသည်။ မေမေလည်း ငိုကြွေးချက်မ နှင့် အလန့်တကြား ဖေဖေအကြောင်းကို သိခွင့်ရလိုက်ပါသည်။

... ဧည့်ခန်းမထဲမှာ ...

“ဟာ ... သတို့သားက ဝက်ရူးပြန်နေတာဟေ့”

“ဟေ့ .. ဟေ့ ... အဲဒါ ဝက်ရူးပြန်တာဟ”

မှန်ပါသည်။ မြန်မာလိုတော့ ဒီရောဂါကို ဘယ်သူက ဒီနာမည် ကောက်တပ်လိုက်သည် မသိကာ ဒီအမည်ကြီးပဲ အရိုး စွဲနေကြပါသည်။ ဝက်ရူးပြန်ရောဂါဟူသည် ခွေးရူးပြန်ရောဂါလို လည်း ခွေးကြောင့် ရတဲ့ရောဂါပိုးမှ ဖြစ်ရသော ရောဂါလည်းမ ဟုတ်။ ခွေးရူးပြန်ဆိုတာက တကယ်ပဲ ခွေးနှင့်ပတ်သက်သည်။ ဝက်ရူးပြန် ဆိုရအောင်က ဝက်နှင့်လဲ ဘာမှမပတ်သက်။

သို့ပေမယ့် ဤရောဂါရှိပြီဆိုလျှင် ထိုသူသည် အချိန် အခါ ကာလဒေသမရွေးဘဲ ရုတ်တရက် ကောက်ကာ ငင်ကာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် အလန့်တကြားနိုင်စွာ ကုပ်ကွေးတွန့်လိန်ပြီး တက်ချက် သွားတတ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တံတွေးမြှုပ်တစ်စီ၊ တစ်ခါတစ်ရံလည်း သွားရေမထိန်းနိုင်ရုံ ကျတာမျိုး။ ထဘီမနိုင် ပုဆိုးမနိုင် အရှက်တကွ အကျိုးနည်းလည်း ဖြစ်ရသည်။ ဘေးလူ တွေပါ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်ရသည်။

လူတွေကလည်း ရွံ့ကြ ကြောက်ကြသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ဒုက္ခမပေး။ အန္တရာယ်မပြနိုင်သော်လည်း လူတွေက ဝက်ရူးပြန်ရောဂါဆိုလျှင် ရွံ့ကြောက်ဖြစ်ကြသည်မှာ ထုံးစံကြီးဖြစ်ကာနေသည်။ လူမှုရေး အသိုင်းအဝိုင်း အလုပ်ခွင်အသိုင်းအဝိုင်း၌ နေရာမရ။ အရင်က ဒီလောက်မဆိုးခဲ့ဘဲ ဖေဖေဟာ အိမ်ထောင်ကျပြီးကာမှ စိန်ဆိုင်ဖွင့်ထားတဲ့ ဇနီးသူဌေးမနှင့် ဝင်ငွေချင်းမယှဉ်သာတဲ့အတွက် ကိုယ့်ဘက်က ရာထူးအဆင့်လေး မြင့်သလားဆိုတော့လည်း တိုးတက်မရရှိ။

အဲဒီဖိစီးမှု ပိုလာလေ ရောဂါက တိုးလေ ဆိုးလေ။ ဆိုးလာတဲ့အတွက် လင်စုံမယားဖက် တက်ရမည်ပွဲတွေဆိုလည်း ဖေဖေက သူ ရောဂါဖောက်ပြန်မှာ ရှက်၍ရှောင်သည်။ မေမေကလည်း “လိုက်ခဲ့ပါ”လို့ မရမက တကူးတက ခေါ်မနေ။ လင်မယား တွဲသွားတဲ့လာမရှိ။ ဖေဖေဟာ အလုပ်ခွင်မှာရော၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှာရော၊ မိတ်ဆွေအသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာရော အိမ်မှာပါ ချောင်ထဲချည်း ရောက်နေခဲ့သည်။ ဒီအဖြစ်တွေကို မေမေ ကိုယ်တိုင်လည်း ရင်နာနာနှင့် အားစင်းရင်ဆိုင်ရတာပါ။

“မင်း ငါ့ကို မင်္ဂလာဆောင်ကြီး တန်းလန်းကျင်းပလက်စ မို့သာ ပြန်မကွဲချင်လို့သာ ဟန်မပျက်ဆက်ပေါင်းလိုက်ရတယ်၊ ငါ့အပေါ် စိတ်ပျက် စိတ်ကုန်နေတယ်ဆိုတာ ငါ သိပါတယ်”

ဖေဖေက မေမေကို ရင်ကွဲပက်လက် စကားနာထိုးတတ်သည်။ အဲဒီအခါ မေမေက ဒေါသပုန် ထ၊လေ့ရှိသည်။

“ရှင်အပေါ် ကျွန်မ မေတ္တာထားခဲ့ စေတနာထားခဲ့တာတွေကို ရှင် နည်းနည်းကလေးမှ အကောင်းမမြင်ဘူး၊ ရှင် ရောဂါဝေဒနာအတွက် ကျွန်မ ဆောင့်ရှောက်သမျှကိုလည်း ရှင် မမြင်ဘူး၊ စိတ်ပျက် စိတ်ကုန်နေတာ ကျွန်မ မဟုတ်ပါဘူး ရှင်ပါ၊ ရှင်သာ ရှင်ဘဝကိုရှင် စိတ်ပျက်နေတာ၊ ဖြစ်လာပြီပဲ ကိုမြတ်အောင်၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မပြေလည်မှုတွေ ကျဆုံးမှုတွေ ဘာတွေပဲရှိရှိ စိတ်ကိုလျှော့ပြီး အကောင်းမြင်နဲ့ နေလိုက်ပါ”

“မကောင်းတာတွေကို ငါက ဘယ်လို အကောင်းမြင်ရမလဲ”

“ဒါတွေက ဘယ်သူ့မှ ရှင်အပေါ် တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ကုသိုလ်နဲ့ရှင် ပေးလာတဲ့ဘဝရဲ့ ရလဒ်တွေပါ၊ ဘုရားတရားလေး စိတ်နှစ်ပြီး စိတ်ကိုချမ်းသာအောင် တည်ငြိမ်အောင်မွေးမှ ရှင်ရောဂါလည်း တစ်ဝက်သက်သာမှာ၊ ရှင်ကိုယ်တိုင်ကိုက ကိုယ့်စိတ်ကိုကိုယ် ဖိစီးအောင် လုပ်နေတာ၊ မကျေမနပ်ဖြစ်နေလေ ရှင်စိတ်ဖိစီးမှု ပိုလေရောဂါလည်းတိုးလေ ဖြစ်နေမှာပဲ”

“မိန်းမ ... မင်း ငါ့ကို ယူလိုက်ရတဲ့အတွက် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရပ်ပျက်ဆင်းပျက် အဖြစ်တွေ အတော်ကြုံခဲ့ရတယ်၊ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ”

“ရောဂါတစ်ခုဟာ ရှင်ဖြစ်ချင်လို့ လုပ်ယူထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားဘူး”

“မင်း ငါ့ကို မဖြစ်လို့သာ ဆက်ပေါင်းနေတာ မဟုတ်လား၊ ဝန်ခံစမ်းပါ အသွယ်”

“ရှင် ဘာလို့ ရန်စကားပြောနေတာလဲ ကိုမြတ်အောင်၊ မပေါင်းချင် ကွာလိုက်ရုံပဲ၊ မကွာချင်လို့ ပေါင်းနေတာပေါ့”

“မင်း ငါ့ကို မပေါင်းချင်ပါဘူး၊ ဒီရောဂါကြောင့် ကွာပစ်တယ်ဆိုရင် ပတ်ဝန်းကျင်က မေးငေါမှာ မခံချင်လို့ ပေါင်းနေတာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲသလို လိုက်စွပ်စွဲနေတာလဲ”

“မင်း မင်္ဂလာဆောင်နေ့က ငိုတယ်လေ၊ ငိုကြီးချက်မမှ မတိတ်နိုင်လောက်အောင် ငိုတာ”

“ငိုတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ ငိုမှာပေါ့၊ ရှင် ဖြစ်သွားပုံကိုကြည့်ဦးလေ၊ ပွဲပျက်တာကို ခမ်းနည်းတာတစ်ဖက်၊ ရှင်ကိုစိတ်ပူတာတစ်ဖက်၊ နဂိုကမှ မိဘကို တောင်းပန်ပူဆာပြီးပြီတဲ့ အိမ်ထောင်၊ ရှေ့ရေး ဘယ်လို ဖြစ်လာတော့မလဲ

ပူလောင်ရတာကတစ်ဖက်၊ အစကတည်းက ကိုယ့်အခြေအနေ ကိုယ့်ရောဂါကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်မပြောဘဲ၊ နှုတ်ပိတ်ဖုံးကွယ်ပြီး လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ ရှင်ကို အံ့သြနာကျင်တာ တစ်ဖက် ...

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်ကို ကျွန်မ မေတ္တာမပျက်ခဲ့ဘူး၊ သနားတောင် သနားခဲ့သေးလို့ အားလုံးကို ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုပြီး ဆက်ပေါင်းခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား ကိုမြတ်အောင်၊ ရှင်မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းဆွေကတောင် ကျွန်မကို ချီးကျူးနိုင်ရက်နဲ့ ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ဒါဆွေကို အသိအမှတ် မပြုရတာလဲ”

မေမေက မျက်ရည်တတွေတွေကျကာ ဖေဖေကို ရန်တွေ့သည်။

“အေး ... အဲသလို အနစ်နာခံပြီး ပေါင်းပေးရပါတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပေါက်စေတာကိုက ငါ့ရင်ကို နာစေတယ်မသွယ်၊ စိတ်ပျက်တာကိုအောင်ပြီး မတတ်သာလို့ ပေါင်းရတယ်ဆိုတဲ့ သဘောကိုက ငါ့ကိုနာကျင်စေတယ်၊ ရောဂါတိုးစေတယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း ရှင် ဘာကြောင့် စကားနာဆိုင်ထိုးနေလဲ၊ ကျွန်မကို ဆက်မပေါင်းပဲ ထွက်သွားပေါ့”

“အေး ... မင်း ဒါကိုလိုချင်နေတာ မဟုတ်လား၊ ငါ မသွားနိုင်တာက မင်းကို ဒုက္ခပေးဖို့ မဟုတ်ရပါဘူးကွာ၊ မင်းကိုရော ဟောဒီ ငါ့သမီးလေးကိုရော မခွဲနိုင်လို့ပါကွ၊ ငါ မခွဲနိုင်လို့ပါ”

ဖေဖေလည်းငို၊ မေမေလည်းငို။ ဒီအဖြစ်မျိုးဟာ အိမ်မှာ မုန်း အမြဲကြုံတွေ့ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အဖြစ်တွေပင်။ မုန်း သည်လည်း မျက်နှာငယ်လေးနှင့် မျက်ရည်လေးလည်တည်တည် နှင့်။ မုန်း ဖေဖေကိုလည်း သနားသည်။ မေမေကိုလည်း သနား သည်။ ဖေဖေဟာ လောကကြီးကို အဆိုးမြင်၍ အသိုင်းအဝိုင်း ကို မုန်းတီးစက်ဆုပ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။ တကယ်တော့ ဖေဖေဟာ မေမေနှင့် မုန်းကို အသည်းနှင့်အောင်ချစ်၍ မေမေသည် လည်း ဖေဖေကိုရော မုန်းကိုပါ ချစ်မြတ်နိုးတတ်လွန်းသူပါ။

“ရှင် ခုလို မကြာ မကြာ အပြစ်ရှာပြီး ပြဿနာလုပ်နေ တာကိုပဲ ကျွန်မ စိတ်ပျက်တာ၊ စိတ်ဓာတ်တွေကျပြီး ကျွန်မကိုချည်း မဲမရမ်းပါနဲ့ ကိုမြတ်အောင်ရယ်၊ ရှင်ကို ချစ်မိလို့ ယူခဲ့မှတော့ ရှင်နဲ့ပါလာတဲ့ ဆိုးမွေကောင်းမွေ ကို လက်ခံရမှာပါ၊ လက်လည်းခံနေတယ်၊ ကျွန်မမှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘဲ အဲဒီစကားနာတွေ လာလာမထိုးစမ်း ပါနဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မင်းမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး၊ အပြစ်ရှိတာက ငါ မင်းကို အဖြစ်မှန် ဖွင့်မပြောဘဲ ဖုံးထားပြီး ညာယူခဲ့ သလို ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ တကယ်တော့ ငါ ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် မင်း ရွံ့ကြောက်ဖြစ်ပြီး ငါ့ကို မချစ်တော့မှာ လက်မထပ်တော့ မှာစိုးလွန်းလို့ပါကွာ”

ဖေဖေဟာ ပြောရင်း ငိုရင်းက ကုပ်ကွေးတက်သွား တတ်ပြန်ပါသည်။ ဤရောဂါဟာ ဦးနှောက်ပိုင်းဆိုင်ရာ ချွတ်ယွင်း သော ရောဂါဖြစ်၍ ခေါင်းအေးအေး စိတ်ကြည်ကြည် ထားနိုင်ပါ မှ အထိုက်အလျှောက် သက်သောင့်သက်သာမှုရှိမှာ။

အိမ်ထောင်ကျပြီးတဲ့နောက် ဘာတစ်လျှောက်မှာ ဖေဖေဟာ စိတ်သက်သောင့်သက်သာနှင့် နေမသွားနိုင်ရှာပါ။ နီးသည်က ရုပ်ချော၊ ချမ်းသာ၊ စီးပွားရှာကောင်းပြီး အပြစ်ဆို စရာမရှိ မြင့်မားနေချိန်မှာ ဖေဖေကတော့ ကျန်းမာရေးကြောင့် လူဝင်မဆန့်၊ ရာထူးမတိုး၊ ငွေမရှာနိုင်၊ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကျေ မကျန်းမာလေ ရုပ်ရည်အဆင်းလည်း ချို့ယွင်းလေ။ တစ်ခါတစ်ရံ မှာ သတိမေ့လျော့၊ တစ်ခါတလေတော့ ရုံးအသွား အင်္ကျီကြယ်သီး ကို တရွဲတစောင်း တပ်သွားတတ်တာမျိုး၊ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်လာလျှင် ပါးကိုကုတ်နေတာ၊ နှုတ်ကမ်းကို လျှာနှင့်လျက်နေတာ၊ လက် ချောင်းတွေချိုးကာ ပါးစပ်က တတွတ်တွတ် ပြောဆိုနေတတ်တာ

တတ်တာတွေကြောင့် လူတစ်ယောက်ရဲ့ Personality ဟာ အလွန်အမင်း ချို့ယွင်းနိုင်ကျခဲ့ပါသည်။

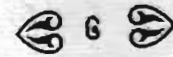
ဒီရောဂါကြီး ဖေဖေဆီမှာ မရှိပါစေနဲ့၊ ပျောက်ကွယ် သွားပါစေလို့ မုန်း ဘုရားရှိခိုးတိုင်း ဆုတောင်းခဲ့ဖူးသည်။

ဖေဖေ ကွယ်လွန်ရတာကလည်း ရင်နာစရာကောင်း ပါသည်။ ဖေဖေက အိမ်ကားကို တော်ရုံတန်ရုံ မသုံးဘဲ ရုံးတက် လျှင် ရုံးဖယ်ရီနှင့် ဖြစ်သည်။ အဲဒီနေ့က ဖယ်ရီဖျက်၍ ရုံးအပြန် တွင် ဖေဖေက ဘတ်စ်ကားနှင့် ပြန်လာသည်။ ရုံးဆင်းချိန် ဘတ်စ်ကားကလည်းကျပ်၍ ဖေဖေက အဝမှာ ခိုတွယ်စီးလာခဲ့ သည်တဲ့။

ရုတ်တရက် ရောဂါဖောက်ပြန်လာပြီး ကားသွားနေ ရင်း တက်ချက်ကုပ်ကွေးကာ ကားပေါ်က ပြုတ်ကျရင်းက ဖေဖေ မစူမလှ ကွယ်လွန်ခဲ့ရတာပင်။ မုန်းသည် ဒီအဖြစ်အပျက် တွေကို ရင်နာဝမ်းနည်းလွန်း၍ ပြန်လှန်၍တောင် မတွေးလို၍ နောင်မှပေါင်းသော သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေအသစ်တွေကို ပြောကို မပြဖူးခဲ့။

ဖေဖေကို လွမ်းဆွတ်မိတိုင်း ဖေဖေအပေါ် သနား ခြင်းကြီးစွာနှင့် ရင်၌ဒဏ်ရာမကျက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

~*~

“မအိပ်ချင်လည်း နည်းနည်းမှေးနေလိုက်ပါလား မုန်း”
မုန်းက ခေါင်းကလေး ဖျတ်ခနဲယမ်းကာ ဉာဏကို

ကြည့်ရင်း ...

“ဉာဏ အိပ်ချင်လို့လား၊ အိပ်ချင်ရင် အိပ်လေ”

“ဟင့်အင်း ... မအိပ်ချင်ပါဘူး၊ ကိုယ် ကားစီးရင်း ရထား စီးရင်း လေယာဉ်စီးရင်း မအိပ်တတ်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ခရီးဆုံးရောက်ရင် ချက်ချင်းနားရမှာ၊ ခရီးပန်းတတ်တယ်”

“မုန်းလည်း မအိပ်ချင်ဘူး”

“ခေါင်းကိုက်တာ သက်သာလား”

“သက်သာတယ်”

တကယ်ပဲ သက်သာသွားတာပါ။ အစားစားပြီး ဆေးသောက်လိုက်တာလည်း တစ်ကြောင်းပါမည်ဖြစ်သလို ဉာဏ်ကို စ,တွေ့,ဘုန်းကလောက်လည်း တုန်လှုပ်တဲ့ Tension မရှိတော့ပါ။ ခိတ်ထဲမှာ အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ သက်သောင့်သက်သာရှိလာကာ နေသာထိုင်သာ ဖြစ်လာတဲ့အတွက် ဖိစီးမှုလျော့ပြီး ခေါင်းကိုက်သက်သာသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

“အဖျားရော ရှိသေးလား”

မုန်းက ကိုယ့်နဖူးကိုယ်စမ်းကာ ...

“သိပ်မရှိတော့ဘူး ထင်တာပဲ”

“ရှိနေရင်ကော၊ ကိုယ့်လက်က အပူနဲ့ ကိုယ့်နဖူးကအပူကို ပြန်စမ်းနေလို့ ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ”

ဒါဖြင့် ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ရှင်ကတော့ မုန်း နဖူးကို စမ်းကြည့်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိပါတယ်။ နေ့ လိုအပ်လျှင် ရာဇာက ကြွေ နဖူးကို စမ်းကြည့်တာမျိုး ပြုမူလို့ ဘာမှမဖြစ်။ သူတို့ချင်းက တကယ်မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းအစစ်။ မုန်းနဲ့ ဉာဏ်က သူငယ်ချင်းဟောင်း မိတ်ဆွေဟောင်းပါလို့ ဘယ်လောက်ကြီးပဲ အော်ဟစ်ခုခံ ငြင်းဆန်နေနေ အသံသာကုန်သွားမည်။

ဤသို့သော အပြုအမူမျိုး ပြုမူခွင့် ရှိကြသူတွေမှ မဟုတ်ဘဲ။

“မုန်းရဲ့လက်ဖဝါးကို အနွေးထည်ထဲသွင်းပြီး လက်မောင်းသားကို ကိုင်ကြည့်။ လက်မောင်းဆိုတာက အေးတတ်တော့ လက်ဖဝါးတွေ ပူနေရင် ချက်ချင်းသိသာလိမ့်မယ်”

မုန်းက ဉာဏ် ပြောစကားကို ကလေးသဖွယ် နာခံစွာ လက်ဖဝါးတစ်ဖက်ကို အနွေးထည်ထဲ လျှိုဝင်ပြီး လက်မောင်းကို စမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ”

“လက်ဖဝါးက တအားပူနေတယ်”

“အင်း ... အဲဒါ ဘယ်အဖျားကျမလဲ၊ အဖျားမရှိဘူး လုပ်မနေနဲ့၊ သာမန်လူ မဟုတ်ဘဲ ဖျားနေတဲ့လူက ခရီးပိုပန်းတာပေါ့၊ ခဏပဲဖြစ်ဖြစ် မေးနေလိုက်ပါ”

“မုန်းမှ မအိပ်ချင်တာ”

“ခေါင်းကလည်း မာငိုက်တာ၊ ပြီးရော၊ မအိပ်နဲ့”

မုန်းက ကားရဲ့ပြတင်းပေါက်ဘက်ကို လှည့်ပြီး တစ်ယောက်တည်းကျိတ်၍ ရယ်မိပါသည်။ ဉာဏ်ရဲ့ စိတ်တိုသော်လည်း ရဲရဲတော့ လေသံမမာဝံ့တဲ့ ဟိုမရောက် ဒီမရောက်လေသံက ရယ်စရာ ကောင်းသည်။ နည်းနည်းကလေးတောင် မငိုက်မြည်းပဲ စိတ်က ကြည်လင်လန်းဆန်းနေကာ စကားတပြောပြောအဖြစ် အပေါ်မှာ ကိုယ်ဟာ (ရိုးရိုးကလေး အပျင်းပြေ ကြည်နေတာမှ

ဟုတ်ရဲ့လား။)သာယာစိတ်တစ်ဝက်နှင့် မရိုးမသား ကြည့်နဲ့မိတာ လားလို့ တွေးမိလျှင်တော့ သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက် ကျိတ်ချမိရ ပြန်သည်။

ဝန်ခံပါမယ်။ ဒီအပြန်ခရီးမှာ မေမေ့ကိုလည်းအမှတ် ရ၊ နေလည်းမကောင်း၊ စိတ်ကြည်ကြည်လင်လင်လည်း မရှိနှင့် တပင်တပန်း တစ်ညလုံး ဒုက္ခရောက်ရမှာပဲလို့ ကြိုတင်တွေးထား မိတာပါ။ ခုတော့ တပင်တပန်း မရှိဘဲ လူဟာ သက်သောင့် သက်သာ ကြည်လင်နေခဲ့သည်။

ဒုက္ခပါပဲ။ ဒါဟာ ရာဇာအပေါ် သစ္စာမဲ့မိတာတော့ မဟုတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ တခြား ဘာစိတ်မှမှမရှိတာ။ ကိုယ်ဖြစ်ချင် တိုင်း ဆုံးဖြတ်ပြီး တစ်ဖက်သားကို ဘာမှ မညှိနှိုင်း မဆွေးနွေးပဲ ကောက်ကာငင်ကာ ပြတ်စဲချခဲ့တာအပေါ် တစာတရရနှင့် ...

“ကိုယ်ဘာလုပ်လို့လဲ၊ ကိုယ် ဘာမှားလို့လဲ မုန်း”

“မုန်း အထင်လွဲနေတာ၊ မုန်း ဘာမှမပြောပေမယ့် မုန်း ကိုယ့်ကို ကြွနဲ့အထင်တွေတာ၊ အဲဒါ လုံးဝမဟုတ်ဘူးကွာ”

“မရဘူးကွာ မုန်း၊ မင်း တစ်သဘောတည်း လျှောက်လုပ် လို့ ရမလား”

“ခုသွန်ချင်သွန် ခုသောက်ချင်သောက်နဲ့ ငါ မင်းလက် ခုပ်ထဲကရေ မဟုတ်ဘူးကွာ”

“ပြီးရောကွာ၊ မင်းပြတ် ငါပြတ်ပေါ့၊ မင်းကတောင် ပြတ် နိုင်ရင် ငါက ဘာလို့မပြတ်နိုင်ရမှာလဲ”

စကားတွေက တောင်းပန်ရာက နည်းနည်းတင်း လာ။ တင်းလာရာက ကျွဲမြီးတိုလာ။ ကျွဲမြီးတိုရာက ဒေါသတကြီး ဖြစ်လာ။ ဒေါသကြီးရာက တန်ပြန်ဆက်ကွဲလာတဲ့အထိ တစ်ဆင့် တစ်ဆင့် တက်ခဲ့တဲ့အတွင်း ဉာဏ် မမှားရဲ့ရဲ့တိတိရက်လမ်း ခွဲမှုကြောင့် ရှိက်ကြီးတင်တောင် ငိုခဲ့တာပါ။

မုန်း လွန်တာပါ။

မုန်းအတွက် မုန်းကြည့်တာတွေနဲ့ အတ္တကြီးမားခဲ့ တာပါ။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့ကို အမြဲတမ်း အားနာသနားခဲ့ရ တာပေါ့။ မုန်းတို့ရဲ့ လမ်းခွဲရတဲ့ ပြဿနာကို ရာဇာ ကိုယ်တိုင် လည်းမသိ။ မုန်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောခဲ့ပေမယ့် မုန်း ဉာဏ်ကို မုန်းတီးလို့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ ရာဇာက ရိပ်မိသေချာနေ ခဲ့ပါသည်။

“ဉာဏ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မုန်းရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်တော့ ဘူး သေချာရင်တော့ ကိုယ့်မေမေနဲ့ မုန်းမေမေ စီစဉ်တဲ့ ကိစ္စကို ကိုယ် လက်သင့်ခံချင်ပါတယ်”

ရာဇာဟာလည်း တစ်မျိုးသနားဖို့ကောင်းတဲ့သူပဲ။ တစ်ဇာတ်ထုပ်လုံးမှာ ဗီလိန်ကတော့ မုန်းမမပါပဲရယ်လို့ မုန်း

ရင်နာနာနှင့် တွေးမိသည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုလည်း ခိုင်မာချင်၊
 နောက်ပြန်လှည့်လို့ မရတော့အောင် ကြိုးတစ်ချောင်းနဲ့ အတုပ်ခံ
 ထားလိုက်ရတဲ့ အဖြစ်မျိုးကိုလည်း ရောက်ချင်၊ ရာဇာကိုလည်း
 ခင်မင်လေးစား အားကိုးယုံကြည်ရင်းစွဲကလည်းရှိ၊ မေမေရဲ့ မုန်း
 ဘဝလေး မတည်ငြိမ်မှာကို ပူပန် သောကရောက်နေရတဲ့ စိုးရိမ်
 စိတ်တို့ကိုလည်း ဖြေလျော့ပေးချင်။

အဲသလို အချက်ချက် အကြောင်းကြောင်းတွေ
 ပေါင်းစုံပြီးတဲ့အခါ ခြောက်လတာလောက်မျှသာခြားပြီး ရာဇာနှင့်
 ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ကာ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ လူ
 ဒည့်သည်မဗိတ်ဘဲ ဘုန်းကြီးတွေချည်း ဆွမ်းကျွေးလိုက်ခြင်းအား
 ဖြင့် လျှင်လျင်မြန်မြန် ယောက်ျားကောက်ယူလိုက်တဲ့ မုန်းကို
 ဉာဏရဲ့အမေ၊ ကြွေ၊ သီတာ၊ သီဟ အပါအဝင် အရင်းဆုံးသော
 ဉာဏရဲ့ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းတို့က “ဟာ” ခနဲ “ဟင်” ခနဲ ရင်
 ဘတ်စည်တီးနှင့် တံတွေးနှင့် မထွေးရုံတစ်မယ်တည်း။

“အိပ်နေလား”

အတန်ကြာ တိတ်နေကြပြီးချိန်မှာ ဉာဏရဲ့ခပ်တိုး
 တိုး စူးစမ်းသံက ထွက်ပေါ်လာသည်။ လေသံဖွဖွလေး။ အိပ်နေ
 တယ်ဆိုလျှင် မနိုးသွားအောင်။

“မအိပ်သေးပါဘူးလို့ ပြောသားပဲ”

မုန်းက ခေါင်းမိုမှာ တစ်ဖက်လှည့် မှီနေရာက
 မလှုပ်မယှက် ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။

“မအိပ်တာ တကယ်ဆိုရင်တော့ စကားပြောရအောင်၊ ပျင်းတယ်”

“ပြော”

ဉာဏ လေသံက ဟိုတုန်းက လူငယ်သံမျိုးပေါက်
 လာတာကို သတိပြုမိရင်း မုန်းက ဒီဘက်လှည့်လိုက်ပါသည်။

“အလေးအနက် ဆုံးမစကားလေး တစ်ခွန်းလောက် ပြောချင်
 တယ်၊ ရန်ကုန်မှာဆိုရင်တော့ ပြောဖြစ်တော့မှာမဟုတ်လို့”

မုန်းက ဉာဏ မျက်ဝန်းများထဲ စိုက်ကြည့်ရင်း -

“ရပါတယ်၊ ဆုံးမပါ၊ ရှင်က သုံးလကြီးတာပဲ”

“ရာဇာဟာ လူတော်လူကောင်း တစ်ယောက်ပါ၊ ဒီအိမ်
 ထောင်ရေးမှာ ဘာကိစ္စကိုမဆို အဆောတလျှင် ခေါင်းမာ
 မာကြီး မဆုံးဖြတ်လိုက်ပါနဲ့လို့ပါ”

မုန်းက သူ့ကို စိုက်ပဲကြည့်နေလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ
 ဆာ နည်းနည်းဝမ်းနည်းထိခိုက်သည်။

“ကိုယ့်မှာလည်း သမီးကလေးတစ်ယောက် ရှိနေပြီမဟုတ်
 လား၊ ဟိုးအရင်တွေတုန်းက ဆုံးဖြတ်ချက် မြန်ခဲ့တာတွေ
 အတွက် မုန်းဘက်မှာ မှားသွားတယ်ဆိုတဲ့ နောင်တမျိုး

ရစရာ မဖြစ်ခဲ့တော့ နောင်ကိုလည်း မှားသွားမှာ မကြောက်
ပဲ မြန်မြန်ကြီးတွေ ဆုံးဖြတ်နေဦးမှာ စိုးတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဉာဏ”

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် မုန်း အတွက် ကြည့်ရင်သာ မမှားဘူး
လို့ မုန်းယူဆနိုင်မှာ ဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ့်ဘက် ကိုယ့်အတွက်
ကြည့်ရင်တော့ မုန်း ကိုယ့်အပေါ်မှာ ကျူးလွန်တာပဲ”

“အဲသလို ဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ မုန်း သိပါတယ် ဉာဏ
ရယ်၊ ခုချိန်မှာ ရှင်းရှင်းပြောရရင် မုန်း ဉာဏအပေါ်လွန်
တယ်လို့ ခံစားရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက နောင်တရတာ
တော့ မဟုတ်ဘူး”

“နောင်တ မရဘူးဆိုပြီး ထပ်ကာ ထပ်ကာ ဆုံးဖြတ်ချက်
တွေ မြန်ဆန်အစွန်းရောက်တာမျိုး မဖြစ်ပါနဲ့တော့လို့
ပြောနေတာပါ”

“မုန်း မှတ်ထားပါ့မယ်”

ဉာဏက နူးညံ့နေတဲ့ မုန်းရဲ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်
နေရာမှ မျက်နှာလွှဲလိုက်ရင်း ...

“နောက်တစ်ခု ရှင်းရှင်းပြောရရင် ခုချိန်ထိ ကိုယ့်အပြစ်
က ဘာလဲ ကိုယ်မသိခဲ့ဘူး”

မုန်း ရင်ထဲ အမှတ်မထင် ဆိုနှင့်သွားပါသည်။

“အဲဒီတုန်းကတော့ ကိုယ်နဲ့ ကြွေနဲ့ကို မုန်း အထင်လွဲတာ
လို့ ထင်ခဲ့တာ၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နှစ်တွေချီမှ အဲဒါမဖြစ်
နိုင်ဘူးလို့ သိလာသလိုပဲ၊ ကြွေကတော့ ပြောတယ်၊
အကြောင်းရင်းကို သူ သိတယ်တဲ့”

မုန်းက ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရင်း ...

“သူက ဘာကိုသိတာလဲ”

“မုန်း ကိုယ့်ကို လမ်းခွဲတဲ့ အကြောင်းရင်းလေ”

“အင်းလေ၊ သူ သိတာ ဘာလဲ”

ဉာဏက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ပြီး မချီမချဉ်ပြီးလိုက်
ကာ ...

“မုန်းက ဟိုးအစောကြီးကတည်းက ရာဇာကိုပဲ တကယ်
ချစ်တာတဲ့၊ ကြွေနဲ့ မုန်းနဲ့ ပထမဦးဆုံး စ၊တွေ့ဖူးတာ
မေမေပိုးဆိုင်မှာလေ၊ အဲဒီနေ့က ကိုယ်မသိလိုက်ပဲ မုန်းနဲ့
ကြွေနဲ့ မျက်လုံးချင်း ရင်ဆိုင်အားပြိုင်နေခဲ့တယ်တဲ့၊ ကြွေ
မျက်လုံးထဲမှာ မကြည်လင်တဲ့ မကျေမချမ်း အရိပ်အငွေ့
တွေလည်း ပါနေတယ်တဲ့ ...

ကိုယ့်မေမေရဲ့ အာရုံကို ကိုယ့်ရဲ့အာရုံကို သိမ်းကျ
ပြီး သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ မုန်းကို ကြွေက သူ လုံးဝမနားလို့
မရှုစိမ့်အောင် ဖြစ်ခဲ့တာလည်း ဝန်ခံတယ်၊ ကြွေ မျက်လုံး
ထဲမှာ ‘နင် ငါတို့ကြားထဲ လာဝင်မရှုပ်ခမ်းနဲ့’ ဆိုတဲ့

စကားလုံးတွေ ပါနေသလို မုန်း မျက်လုံးထဲမှာလည်း
'နှင့်ကို ဉာဏက စိတ်မဝင်စားဘူးဟဲ့' ဆိုတဲ့ အရိပ်အယောင်
တွေ ပါနေခဲ့တယ်တဲ့"

"အဟင်း ဟင်း"

မုန်းက ခပ်တိုးတိုး ရယ်မိသည်။ အသေးစိတ်မှတ်
ထားတဲ့ ကြွေရဲ့အစွဲလမ်းကြီးမှုကိုလည်း အံ့သြနေမိပါသည်။

"မုန်းက ကိုယ့်အချစ်ကို ရအောင်ယူနိုင်တယ်ဆိုတာ ပြဖို့
သက်သက် ကိုယ့်ကို လက်ခံလိုက်တာလို့ ကြွေကပြော
တယ်"

"ဒါကို ဉာဏက ယုံနိုင်လား"

"ဘယ်လိုလုပ် ယုံနိုင်မလဲ မုန်း၊ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ
ဒီလူတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကို ရအောင်ယူပြနိုင်တယ်ဆို
တာကိုပြဖို့ ဘဝနဲ့ရင်းပါမလား၊ ဒါလေးတစ်ခုကို ဘဝနဲ့
ရင်းပြီး သက်သေပြဖို့ လိုလား၊ ကိုယ်တူကယ်ချစ်တဲ့သူ
လည်း တစ်ဖက်မှာ ရှိရက်နဲ့လေ"

တော်ပါသေးရဲ့။

ဉာဏက အမှန်တိုင်း တွေးနိုင်ခဲ့တယ်။ ရည်းစား
လေးမဖြစ် သဘောထားပြလိုက်တာ ဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့။
ဘယ်မိန်းမကမှတော့ အပြိုင်အဆိုင်သဘောမျိုးလောက်နဲ့ ယောက်ျား
တစ်ယောက် ကောက်မယူပါဘူးလေ။

"ကိုယ် ပြောပါရစေ၊ ဘာသဘောနဲ့မှ မဟုတ်ပါဘူး၊
ခုချိန်မှာ မပြောအပ်တဲ့စကားဖြစ်သွားရင်လည်း တစ်လောက
လုံးကို ဆောရီးပဲ၊ ဒီမှာ မုန်း"

မုန်းက ကိုယ်ကို ဒီဘက်လှည့်ထိုင်ကာ စူးစူးစေ့စေ့
ကြည့်လိုက်တဲ့ ဉာဏ မျက်လုံးများကို အငိုက်မိလျက် ခပ်စူးစူး
ပြန်ကြည့်နေမိသည်။

"ကိုယ့်ကို မုန်း တကယ်ချစ်ခဲ့တာ၊ ကိုယ်သိတယ်၊ လုံးဝ
သေချာတယ်၊ ဘာအတွက်မှ မဟုတ်ဘူး၊ မုန်း ကိုယ့်ကို
ချစ်ကိုချစ်လို့ သိပ်ချစ်ခဲ့တာပါ၊ အဲဒီအချစ်ကို အဲဒီတုန်း
က ကိုယ် ခံစားရတယ်၊ ကိုယ်လုံခြုံခဲ့ရတယ်၊ ကိုယ်ဂုဏ်
ယူခဲ့ရတယ်"

မုန်းက မျက်နှာလွှဲပြီး ခေါင်းကို ငုံ့ချလိုက်ပါသည်။
သိပ်မှန်တာပေါ့ ဉာဏရယ်။ ရှင်ရော ကျွန်မရောဟာ မြင်မြင်ချင်း
သိသိချင်း အဦးအစကာလမှာပဲ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
စူးစူးမူးမူး လိုလိုအပ်အပ် ချစ်ခဲ့ကြတာပါ။

"မုန်း ကိုယ့်ကို လမ်းခွဲတာ အကြောင်းတစ်ခုကြောင့်၊
အဲဒီ အကြောင်းက ဘာလဲဆိုတာ ဒီနေ့ထိ တွေးမရပေမယ့်
အဲဒီအကြောင်းက မှားနေတယ်"

"ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြောနိုင်ရတာလဲ ဉာဏ"

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲသလိုပဲ ခံစားရလို့”

“လမ်းခွဲတဲ့အထိ ဖြစ်ပါတယ် ဆိုမှတော့ အကြောင်းရှိလို့ ပေါ့၊ ဉာဏ်ရယ်၊ ဒါ မှန်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအကြောင်း က မှားနေတယ်လို့တော့ ရှင် ပြောလို့မရဘူး”

“ရတယ်”

“ဘာလို့ ပြောလို့ရမှာလဲ”

“ကိုယ့်မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိလို့ပဲ”

မုန်းက ခေါင်းယမ်းလိုက်ပါသည်။

“ရှင်မှာ အပြစ်ရှိတယ်လို့ မုန်း တစ်ခါမှ မထင်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ၊ အပြစ်မရှိဘဲနဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို လုံးဝလက်မတွဲနိုင်တော့ပါဘူးလို့ ဇွတ် ခေါင်းမာမာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတဲ့ အကြောင်းက ဘာလဲ၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို မင်းမှာ မကြာခင် သေမယ့်ရောဂါဆိုး ကြီး ရှိနေလို့ အနစ်နာခံ စတေးပြီး ဒုက္ခမပေးချင်တာ ဘာညာ ... ကျွတ် ... ဒါလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မင်းလည်း ခုထိ အကောင်းကြီး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မုန်းကလည်း အဲသလောက် အနစ်နာခံ နိုင်တဲ့ မိန်းမမြတ် မဟုတ်ပါဘူး ဉာဏ”

“ဒါဖြင့် အဖြေက ဘာလဲ”

မုန်းက ဖြည်းဖြည်း ခေါင်းယမ်းလိုက်ပါသည်။

“အဲဒီတုန်းကတောင် မပြောခဲ့တာ၊ ခုလည်း မပြောတော့ ပါဘူး”

“အဲဒီတုန်းကကော ဘာလို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မပြောနိုင် ခဲ့တာလဲ၊ ဘာမို့လို့လဲ၊ အဓိပ္ပာယ်သိပ်မဲတယ် မုန်း၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ခံလိုက်ရတာ၊ ထားပါ ... ထားပါ ... ဘာ အကြောင်းကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီအကြောင်းက မှားကိုမှား တယ်၊ သေချာတယ်”

“အဲဒီအကြောင်းကတော့ မမှားပါဘူး”

“ဘာလဲ ... အဲဒါ”

“မုန်း မပြောဘူး ဉာဏ”

“ကျွတ် ... ကိုယ့်မှာ မင်းလမ်းခွဲချင်စရာ၊ မင်းအပြစ်မြင် စရာ၊ မင်း စိတ်နာစရာ၊ မင်းကို ထိခိုက်နာကျင်စေစရာ ဘာဆိုတာမှ မရှိဘူး မုန်း၊ လုံးဝမရှိဘူးဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် အသိဆုံး၊ မင်း တစ်ခုခုတော့ မှားခဲ့တယ်”

“ထားလိုက်ပါတော့ ဉာဏရယ်”

“နောက်တစ်မျိုး တွေးမိသေးတာက မေမေ၊ မေမေကြောင့် တစ်ခုခုများလားလို့”

ဉာဏရဲ့ “မေမေ” ဆိုတာဟာ မုန်းရဲ့မေမေကို ရည်

ညွှန်းပြောတာပင်။

“ကိုယ် ရိပ်မိခဲ့တာ ရှိတယ်၊ အစက ကိုယ့်ကို ချစ်ခင် ရင်းနှီးတဲ့ မုန်းမေမေက ကိုယ့်အပေါ် အင်တင်တင်ဖြစ်ခဲ့ သေးတယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ကိုယ် သိတယ်၊ ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ကြတော့မယ်လို့ ဖွင့်ပြောလိုက်တဲ့အချိန် မှာလေ”

မုန်းက ဘာမှမဖြေဘဲ လက်မလက်သည်းလေးကို ကိုက်ရင်း တစ်ဖက်လှည့်နေမိသည်။ မိုးသည်းထဲကို ငေးကြည့်နေ ခဲ့မိသည်။

“မေမေ သဘောမတူတာ မဟုတ်ဘူး သမီး၊ သမီးကို စဉ်းစားစေချင်တာ၊ ပြန်စဉ်းစားစေချင်တာ၊ အချိန်ထပ်ယူ ပြီး စောင့်ကြည့် လေ့လာစေချင်တာ”

“ဉာဏက မေမေထင်သလို လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်”

“မေမေ ထင်နေတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟုတ်နေမှာကို စိုးရိမ်နေတဲ့ အဆင့်ပါပဲ၊ သံသယစိတ်နဲ့ ထင်နေတာပေါ့၊ ဒီကလေးကို မေမေ ချစ်ပါတယ်၊ သဘောလည်းကျပါ တယ်၊ မေမေအပေါ် သားအရင်းတစ်ယောက်လို ရင်းနှီး ခင်မင်မှုမျိုးကို သူ ပေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ...”

မုန်းတို့ သားအမိအကြား အငြင်းပွားစရာ ဖြစ်နေ ခဲ့တာကို ဉာဏက အလွယ်တကူ ရိပ်မိနိုင်ပါသည်။ ဉာဏဘက်က မိဘတွေ စကားလာပြောတော့မယ်၊ ကြောင်းလမ်းမယ်လို့ ဆိုချိန် မှာ မေမေက ရက်ချိန်းမပေး၊ မျက်နှာကလည်း ပူတော့ ဟိုနေ့ ရွှေ၊ ဒီနေ့ရွှေ။

မေမေဟာ နှလုံးအားနည်းတဲ့ ရောဂါကလည်း ဟိုးတုန်းကတည်းက ရှိခဲ့၍ ဒီရောဂါလေးအကြောင်းပြကာ မကျန်း မမာပဲ ဖြစ်နေသလိုလို၊ ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနှင့် အချိန်ဆွဲလာခဲ့သည်။ ဒီတော့ ဉာဏ ရိပ်မိပြီပေါ့။

“မုန်း ... မုန်းအမေ ကိုယ့်အပေါ်မှာ မကျေနပ်တာတစ်ခုခု ရှိနေလား”

“ဘာမှမကျေနပ်တာ မရှိပါဘူး ဉာဉာရယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ အင်တင်တင် ဖြစ်နေတာလဲ”

“တကယ်တမ်း နီးကပ်လာတော့ မေမေက ဒီသမီးလေး တစ်ယောက်တည်းကို နှမြောနေတာနဲ့ တူပါရဲ့ ဉာဉာရယ်၊ ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့၊ ဉာဉာကို မုန်း မခွဲနိုင်ပါဘူး၊ မေမေကို မုန်း ရအောင်ပြောမှာပါ၊ ခဏပဲစောင့်ပါ၊ ဉာဉာအဖေနဲ့ အမေကိုသာ ကြည့်ကောင်းအောင် ခဏဆိုင်းပြီး ပြောသား ပါ”

မေမေ စိုးရိမ်စိတ်ထင်တဲ့ အကြောင်းကို ဉာဏကို မုန်း ဖွင့်မပြောဖြစ်ခဲ့တာကတော့ ပြန်တွေးကြည့်လိုက်ရင် မုန်း ကိုယ်တိုင်သည်လည်းပဲ စိတ်ထင်စိုးရိမ်နေခဲ့လို့ပဲလားလို့ ထင်စရာ ဖြစ်ပါသည်။ မုန်းရဲ့မသိစိတ်မှာတစ်ဝက်၊ သိစိတ်မှာတစ်ဝက်။ မဖြစ်နိုင်ဘူးလည်း ထင်နေ၊ ဖြစ်နေခဲ့ရင်လည်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ လည်း စိုးရိမ်နေ။

မေမေ စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်နေသည်ကား အိမ်ထောင် သက်တမ်းတစ်လျှောက် မသာယာ မပျော်ရွှင်နိုင်အောင် မေမေ စိတ်ဒုက္ခခံစားခဲ့ရတဲ့ ဖေဖေရဲ့ရောဂါမျိုး Epilepsy ။ ဝက်ဂျူးပြန် ရောဂါ။

“မေမေ အစိုးရိမ်ကြီးနေတာပါ။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မေမေရယ်”

ဉာဏဟာ ရည်းစားဘဝမှာပင် သုံးကြိမ်လောက် မုန်း ရှေ့မှောက်၌ မူးလဲဖူးသည်။ ပထမဆုံး ဆုံစည်းကြတဲ့အကြိမ်။ နောက်တစ်ကြိမ်က သူ့သူငယ်ချင်းအုပ်စုနှင့်အတူ မုန်းပါ အပါ ပျော်ပွဲစားထွက်ကြတဲ့ လှော်ကားဥယျာဉ်မှာ။ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် က မေမေ့ဆွေမျိုးမိသားစု နိုင်ငံခြားကနေ သုံးပတ် လာသည်သည့် အခိုက် တည်းတော့လည်း မုန်းတို့အိမ်မှာမို့ သူတို့ကို ဘုရားပို့ ဈေးပို့ ဟိုပို့ဒီပို့ ဉာဏက ကူညီလိုက်ပို့ပေးရင်း ရွှေတိဂုံဘုရားရဲ့ အဆင်း လှေကားထစ်များမှာ။

မေမေဟာ ရုတ်တရက် ပျော့ချွတ်ကျသွားတဲ့ ဉာဏကို ကြက်သေ၊သေပြီး ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ရှေးရှေး တုန်းက “ဉာဏက ပရက်ရာ အရမ်းကျတတ်တယ်၊ သွေးထဲက Blood Sugar ကျသွားရင် မူးလဲတတ်တယ်” ဆိုတဲ့ မုန်းအပြော ကိုသာ ကြားဖူးတာ။ ခုတော့ မျက်ခြင်း မေမေ အတော်လန့် သွားပါသည်။ စိုးထင် ပူပန်ခြင်းလည်း အမြစ်တွယ်သွားပါ သည်။

“ဉာဏက မူးလဲတာပါ မေမေရယ်၊ ဆေးလို့ သတိလစ် တက်ချက်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

“သူ့လည်း သတိလစ်သွားတာပဲ သမီး”

“ဖေဖေလိုမှ ပါးစပ်က အမြှုပ်ထွက်တာ၊ တံတွေးထွက်တာ၊ ခြေလက်တွေ ကုပ်ကပ်ကုန်တာမှ မရှိပဲ မေမေရယ်”

“မေမေ နီးစပ်သလောက် မေးမြန်းကြည့်သေးတယ်၊ ဝက်ဂျူး ပြန်သူတိုင်းက ပါးစပ်ကအမြှုပ်ထွက်တာ ခြေလက်ကုပ် ကွေးတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ရိုးရိုးပြုတ်ကျ သတိလစ်တာလည်း ရှိတာပဲ၊ တက်နေတာလည်း မသိသာဘူးပေါ့၊ ပုံသဏ္ဌာန် က တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ဘယ်တူပါ့မလဲ”

“ဉာဏကို မုန်း မေးကြည့်ပါတယ် မေမေ၊ သူ့လည်း ဆရာဝန်ပြနေတာပဲ၊ သူက သွေးထဲက Blood Sugar ကျ

တာပါ။ တစ်ခါတလေလည်း သတိမလစ်ပဲ ခေါင်းမထူနိုင်
မလှုပ်နိုင် ဖြစ်နေတာ။ အချိန်မီ အချို့ရည်လေး တိုက်ချလိုက်
ရင် ချက်ချင်း ကောင်းသွားတာတဲ့”

“ဒါက သူ့အပြောလေ သမီး”

“သမီးသိတဲ့ ပထမဆုံးအကြိမ်တုန်းက ဆရာဝန်ဆီ သမီး
ပဲ ပို့ပေးပေမယ့် အခန်းထဲ မဝင်တော့ ဆရာဝန် ဘာပြော
လဲ မသိဘူး။ ဟိုးတလောက လှော်ကားမှာ ဖြစ်တော့
ဆရာဝန်က ပရက်ရှာကျတယ်ပဲ ပြောတာပါ မေမေ”

“သူ့ရာဇဝင် သိမထားရင် ဘယ်ဆရာဝန်က တန်းပြီး
ဝက်ရှူးပြန်ပါတယ် ပြောရဲမှာလဲ၊ ဒီလို ပြောနိုင်ဖို့ သေချာ
ဖို့က ဦးနှောက်ကို ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်ရသေးတာ။ မူးလဲလို့
ဆေးခန်းနီးရာပို့လို့ တွေ့တဲ့ဆရာဝန်ကတော့ အပေါ်ယံ
သုံးသပ်လို့ ရသလောက်ပဲ ပြောမှာပေါ့”

“မေမေ ထင်သလိုဆိုရင် ဉာဏာက မုန်းကို ပြောမှာပေါ့
မေမေရယ်”

“ညည်းအဖေတုန်းက မေမေ့ကို ပြောခဲ့လို့လား၊ ငါ့သမီး
အသိဆုံးပဲ မဟုတ်လား။ ဒီရောဂါရှိတဲ့သူ အားလုံးနီးပါး
ဟာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဒီရောဂါရှိမှန်း လူသိရှင်ကြား
မကြေညာကြပါဘူး။ တတ်နိုင်သလောက် လူမသိအောင်

ဖုံးထားကြတာချည်းပဲ၊ ဒီရောဂါကို လူတွေက ရှက်စရာ
ကောင်းတဲ့ ရောဂါလို့ အမြင်လွဲနေကြတယ်”

မေမေ မုန်းကို ဘယ်လိုမှ ဖျောင်းဖျားနားချလိုမရခဲ့။

မုန်းက ဉာဏ်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်မေးဖို့ကိုတောင် ငြင်းပယ်
တာ။ တကယ်တော့ အဲဒီတုန်းကတည်းက (မေမေ့ကိုသာ နှုတ်
စာ ငြင်းနေပေမယ့်) မုန်းကိုယ်တိုင်လည်း စိုးရိမ်သံသယဝင်ခဲ့
တာပဲ မဟုတ်လား။ မသေချာဘူးဆိုတော့ မဟုတ်ဘူးလို့လည်း
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှည့်စားလို့ရသည်။ သေချာမှာတောင် ကြောက်ရွံ့
နေတာ။

“အိမ်ထောင်ရေးလည်း မသာယာခဲ့ဘူး၊ ကာယကံရှင်မှာ
လည်း ဒီပရက်ရှင်ဝင်တယ်၊ အိမ်ထောင်ဖက်မှာလည်း
တာဝန်မစီးတယ်၊ ဒီရောဂါရှင်တွေကို ကိုယ်ချင်းစာ ကြင်နာ
သနားပေမယ့် ကိုယ့်အိမ်ထောင်ဖက် အဖြစ်တော့ လုံးဝ
မရွေးချယ်စေချင်ဘူး”

“မေမေ ... မုန်း ဉာဏ်ကို ချစ်တယ် မေမေ”

“ငါလည်း ညည်းအဖေ့ကို ချစ်ခဲ့တာပါပဲ မုန်းရယ်၊
ဒါပေမဲ့ အမှန်တိုင်း ဝန်ခံရရင် စိတ်မချမ်းသာခဲ့ဘူး၊
ပွဲလမ်းအလှူရှိလို့မှ ကိုယ့်ခင်ပွန်းလက် ကိုယ်တွဲပြီး မသွား
ဝံ့ဘူး၊ သူနဲ့သွားရတဲ့ လမ်းမှန်သရွေ့ ဘယ်အချိန် ဘယ်လို

ထောက်သွားမလဲ၊ ဘယ်နှားမှာ အရှက်ကွဲသွားဦးမလဲနဲ့ တထင့်ထင့် စိတ်ညစ် စိတ်ဆင်းရဲနေတယ်၊ သူ့ကိုတဲ့မသွား ချင် ခေါ်မသွားချင်တာ အမှန်ပဲ၊ ဒါဟာ သူ့အတွက်ရော ကိုယ့်အတွက်ရောပဲ ...

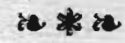
တစ်ကြိမ်ကြိုပြီးဆိုရင် ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ အံ့ဩထိတ် လန့်တဲ့ တုံ့ပြန်မှုကို တစ်ကြိမ်ရှက်ရွံ့ ဝမ်းနည်းရတယ်၊ သူ့ကိုချစ်တာ ကရုဏာသက်တာကတခြား ရှက်ရွံ့ပြီး စိတ်မလုံခြုံမိတာကလည်းတခြားပါပဲ သမီး။

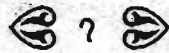
မုန်းက မေမေ ဖျက်လို့ မပျက်ခဲ့။ မေမေကလည်း ဖျက်တယ်ဆိုတာထက် နောက်ဆုတ်ဖို့ စောင့်ကြည့်ဖို့ အချိန်ယူ ဖို့သာ အကြံပေးခဲ့တာ။ ဇွတ်တရွတ် ခေါင်းမာတဲ့ မုန်းဟာ ချစ် ဇောမွန်နေတဲ့ အချိန်လည်းဖြစ်တော့ ရှေ့ကိုသာတိုးပြီးရင်း မရပ် မနား တိုးနေခဲ့ပါသည်။

ချစ်ရလွန်းတဲ့သူနဲ့ မပေါင်းရမှာ စိုးလွန်းအားကြီး လွန်းလို့ပင် လူကြီးချင်း စကားပြောဆို ကြောင်းလမ်းပြီးတဲ့နောက် များများကြီး အချိန်ဆွဲမနေတော့ပဲ မင်္ဂလာပွဲကို နီးနီးကပ်ကပ်ပဲ စီစဉ်ခဲ့သည်။ မင်္ဂလာကိစ္စ လိုက်လံစီစဉ်ဆောင်ရွက်နေဆဲလည်း ပင်ပန်းပြီး စိတ်ဖိစီးရတဲ့အတွက် ဉာဏက တစ်ကြိမ်ထပ်ပြီး မူးလဲသတိလစ်ပါသေးသည်။

မင်္ဂလာပွဲခံပွဲကိုပင် မေမေက အကျဉ်းချုံ့ချင်ခဲ့ သေးသော်လည်း မုန်းက လက်သင့်မခံခဲ့ပါ။ ပွဲထွက်မည့် ကော်ဇော ခင်းလမ်းပေါ် လက်ချိတ်ပြီး စတင်လျှောက်တော့ မုန်းရဲ့နှလုံးသား တွေ တုန်ဟည်းနေအောင် စိုးရိမ်မကင်းမိခဲ့တာ အမှန်ပါ။ မေမေ ဆို မျက်နှာကို ပျက်နေခဲ့သည်။

မုန်းတို့ မင်္ဂလာပွဲက ဆရာရောဂျူပဲ ပြီးခီးအောင် မြင်သွားခဲ့ပါသည်။ မေမေမျက်နှာမှာလည်း ခိတ်အေးတဲ့အပြုံး ကြည်ကြည်လင်လင်လေး တပ်ဆင်နိုင်ခဲ့ပါသေးသည်။

ကားတစ်စီးလုံးက တိတ်ဆိတ်ကက မေးသူမေး
 ငိုက်သူငိုက်။ အိပ်မပျော်ရင်တောင်မှ အနည်းဆုံးတော့ ငိုက်မေး
 နေကြသူတွေချည်းလို ဖြစ်သွားတာမို့ရော ခုနကဖွင့်ထားတဲ့ ကား
 ထဲမှာ ပြနေတဲ့ ဗီစီဒီဇွေကို ပိတ်လိုက်ပြီဖြစ်တာကြောင့်ရော
 အတော်ကြီး တိတ်ဆိတ်သွားတာပင်။ အပြင်က မိုးကလည်း
 တခဏခဲနေသည်။

ငြိမ်သက်မှေးမှိတ်မနေတာဆိုလို့ ကားထဲမှာ ဉာဏ
 တို့နှစ်ယောက်နှင့် နောက်ထပ်နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်ထင်သည်။
 အဲဒီနောက်ထပ်နှစ်ယောက်မှာ အသက်အစိတ်ဝန်းကျင်ပတ်လည်
 လောက်ရှိမည့် စုံတွဲတစ်တွဲဖြစ်ပါသည်။ ဉာဏတို့ ထိုင်နေတဲ့ခုံရဲ့
 ရှေ့ခုံရဲ့နံဘေး အလယ်လမ်းခြားရုံဆိုတော့ ဉာဏတို့နှင့်ဆိုလျှင်
 မျက်စောင်းထိုးတယ်ဆိုရုံလေး ထိုးတဲ့ခုံ။

အလွန်နီးကပ်နေ၍ မကြည့်ချင် မြင်ပါလျက် သား
 ဖြစ်နေရသည်မှာ အဲဒီစုံတွဲရဲ့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကယုကယင်
 ယုယမြူချို့ အမူပိုလို့ မပြီးတော့သော အပြုအမူတွေကြောင့်ပင်။
 တမင်တကာ စောင့်ကြည့်မနေပေမယ့် ရှေ့နားလေးမှာတင် ပြုမူ
 နေတာမို့ အားလုံးကို မြင်နေရတော့တာ။

ပြတင်းပေါက်မှာ အမျိုးသားတစ်လှည့် အမျိုးသမီး
 တစ်လှည့် ထိုင်သည်။ ဘယ်သူ ဘယ်ဘက်မှာထိုင်ထိုင် တစ်ယောက်
 ကိုတစ်ယောက် ဖက်လိုက်၊ ခိုက်ပုတ်ထုနှက်လိုက်။ လိမ္မော်သီးအစ
 ပေါင်မုန့် ကိတ်မုန့်အဆုံး ခွံကျွေးလိုက်။ တစ်ယောက်က စကား
 ပြောနေရင်းက စိတ်ကောက်သလို ဒီဘက်လှည့်ထားတော့ ဟို
 ဘက်က တစ်ယောက်က မေးစေ့လေး ပါးလေးတွေကနေ ဖျစ်
 ညှစ်ဆွဲလှည့်လိုက်။

တစ်ယောက်က တစ်ယောက်လက်ကို ချုပ်ထား
 လိုက်၊ ချုပ်ခံရသူက ရုန်းဖယ်လိမ်တွန့်ထွက်လိုက်။ လက္ခဏာ
 ကြည့်လိုက် ပွတ်သပ်လိုက်။ မျက်လုံးထဲ မျက်တောင်စိုက်သလို
 ဖြစ်နေတာကို နောက်တစ်ယောက်က မျက်လုံးဖြူပြီး အတင်းကပ်
 ကြည့်ကာ တစ်ရှူးလေးနှင့် ကလော်လိုက်။ နီးနီးကပ်ကပ်
 မျက်နှာချင်းနီးစပ်နေရာက စိတ်မထိန်းနိုင်သလို လှမမြင်သူမမြင်
 (သူတို့အထင်)နဖူးလေးကို ရွတ်ခနဲ ရှိုက်မွှေးလိုက်။

ကားစထွက်လာကတည်းက မမောပန်းနိုင်ဘဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကလူကျီစယ်လာကြသည်မှာ ခုထိမရပ်နားသေး။ အိမ်လည်းမအိပ်။ လူအတော်များများ အိပ်ငိုက်သွားပြီဆိုတော့ သူတို့ ပိုလွတ်လပ်လာသည်။ ရေသောက်တာကအစ တစ်ယောက်မပြီးခင် ဘူးလိုက်မောနေတာကို နောက်တစ်ယောက်က ခွတ်လှယက်ဆွဲသောက်၍ ရင်ဘတ်ပေါ် ရေတွေမှောက်ကျစွဲစိုကြ။ ခပ်ကျိတ်ကျိတ် ရယ်လိုက်ကြ။

ကားထွက်လာကာစ မြင်ကာစ တွေ့ကာစကတော့ မျက်စိရှက်ရမလို မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ရမလို “ကဲလိုက်တာ” ရယ်လို့ အမြင်ကတ်ရမလို။ ကသိကအောက် ဖြစ်ရပေမယ့် နာရီချီကာ ကြာလာကာ သူတို့ကတော့ အသစ်အဆန်း မြူချိုမှုပိုလို့ မရိုးသေးမီ ကိုယ်တွေက အမြင်ရိုးအိသွားကာ မျက်စိတောင်မှ မရှက်နိုင်တော့ဘဲ တစ်ခါတစ်ခါကျ အခု ဘာတွေလုပ်နေကြသေးသလဲလို့တောင် သတိတရ လှမ်းကြည့်မိပါသည်။

နောက်ပိုင်းတော့ သူတို့ ခပ်ကဲကဲ ခပ်သည်းသည်း ပြုမူတာတစ်ခုရှိလျှင် ဉာဏ်ရော မုန်းပါ ကျိတ်ပြီးဟာသမြောက်ကာ ခိုးပြီးရယ်ရတဲ့အထိပင်။ အခုလည်း ကောင်မလေးရဲ့လက်သည်းကို သွားကြားထိုးတံလေးနဲ့ ကြေးကလော်ထုတ်ပေးနေတဲ့ ကောင်လေး အပြုအမူကြောင့် မုန်း ပြီးစိစိဖြစ်ရတာကို ဉာဏ်မြင်သော် ...

“စံပဲကွာ၊ ခုထိကို ခြေကုန်လက်ပန်း မကျကြသေးဘူး”
 “အမယ်လေး ဉာဏ်ရယ်၊ ရယ်ချင်ပါတယ်ဆိုမှ ရှင့်စကားလုံးက ပိုပြီးဟာသမြောက်နေပြန်ပြီ”
 “ကြည့်နေတဲ့သူသာ စူးခွေသွားမယ်၊ သူတို့ကတော့ ငိုက်တောင် မငိုက်စတမ်း လန်းနေတာပဲ”
 “ဟန်းနီးမွန်းတို့ ဘာတို့ ထွက်လာတာ ထင်တယ်နော်”
 “ဟုတ်ရင် ဟုတ်မှာပေါ့၊ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”
 “ရန်ကုန်ဘက် ဆင်းလာတယ်ဆိုတော့ ချောင်းသာတို့ ငွေဆောင်တို့ဆိုသွားဖို့ ဖြစ်နိုင်တယ်နော်”

မုန်းရဲ့တွေးဆဆစကားနှင့် အမူအရာတစ်မျိုးလေးကြောင့် ဉာဏ်က ကိုယ်ကိုပြင်ထိုင်လိုက်ရင်း ...
 “သွားမေးကြည့်ရမလား”
 “အဟင်းဟင်း”

မုန်းက နှုတ်ခမ်းလေးစေ့ကာရယ်နေရင်း ရုတ်တရက် မေးဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သလို ဖျတ်ခနဲလှည့်၍ ...
 “ချောင်းသာကို ဒီကြားထဲ ရောက်သေးလား”
 “အင်း ... ရောက်တယ်”
 “ဘယ်နှခေါက်လဲ”
 “တစ်ခေါက်”

မုန်းက ခေါင်းလေးညှိတ်ပြီး တိတ်နေပါသည်။
 “ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ”
 “သိချင်လို့ မေးတာပေါ့”
 “မုန်းရော ရောက်သေးလား”
 “တစ်ခေါက်”

မုန်းက အသံတိမ်တိမ်နှင့် ဖြေလိုက်ပါသည်။

ရာဇာနှင့် လက်ထပ်တော့ လက်မှတ်ရေးထိုးလက်ထပ်ရုံသာ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာတော့ လူတွေမပိတ်ဘဲ ထိုကျောင်းရဲ့သံဃာကုန် ဆွမ်းကပ်ပါသည်။ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ မလုပ်တော့တာဟာ မုန်းကိုးညှာပြီး မလုပ်တော့တာမျိုးဖြစ်၍ မုန်းက ရာဇာကို သနားသည်။ အားလည်းနာသည်။

ရာဇာဟာ ငွေရေးကြေးရေး ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် ယှဉ်တွက်လျှင်သာ မုန်းကိုမမီနိုင်တာရှိပေမယ့် ကျွန်တာအဘက်ဘက်က သူ့ဟာနှင့်သူ မျက်နှာပွင့်လန်းတဲ့ နှင်းဆီတစ်ခိုင်သာပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ရာဇာ ခေါင်းခေါက်ယူလို့ ရနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးတွေ အများကြီး။ စောစောစီးစီးပင် ဂျပန်လူမျိုးတစ်ယောက်ရဲ့ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ရခဲ့တဲ့ ရာဇာဟာ ခပ်မြန်မြန် ရာထူးတိုးမြှင့်ခံရပြီး ဂျပန်က ယုံစားချစ်ခင်၍ မြှောက်စားခြင်းကိုလည်း ခံရကာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် လခဝင်ငွေ ကောင်းခဲ့သည်။

အဓိကက သစ်လုပ်၍ ဒီမှာပဲ သစ်၊ ကြိမ်၊ ဝါး၊ နှီးတို့နှင့် အချောထည်ပရိဘောဂစက်ရုံလည်း ထောင်ထားတဲ့ ဂျပန်ဟာ သူ့တပည့်ရင်း ဝန်ထမ်းရင်း ရာဇာ အိမ်ထောင်ကျသွားတာပင် မသိလိုက်ရသလိုဖြစ်ခဲ့တာ။ အလုပ်ရှင်လူကြီးကို ဧည့်မခံရတာရော၊ ရာဇာဘက်က အမျိုးသွားကို ဧည့်မခံရတာရော မကောင်းတတ်ပါဘူးလေ ဆိုပြီး လက်ထပ်ပြီး ဆယ်ရက်အကြာကျမှ ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ညဘက် ဒင်နာကျွေးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ရာဇာအမျိုးတွေ ရုံးကလူတွေ၊ မုန်းဘက်ကတော့ မေမေနှင့် လေး၊ငါးယောက်သာ။ စုစုပေါင်း လူခြောက်ဆယ်လောက်ပဲရှိတဲ့ မင်္ဂလာဒင်နာပွဲလေးကျမှပဲ ဂျပန်ကြီးက ရာဇာ အိမ်ထောင်ပြုတာကိုသိကာ ရာဇာကို ခွင့်ရက်ဆယ်ရက်သေးလိုက်ပါသည်။

အဲဒီဒင်နာပွဲကို ဉာဏကိုကျတော့ ဖိတ်မဖြစ်လို့ မဖိတ်ပါ။ ဉာဏကလည်း မြစ်ကြီးနားရောက်နေချိန်ပါ။ ကြွေက ဖိတ်သော်လည်း မလာပါ။ သီဟနှင့် သီတာကတော့ ရာဇာအပေါ် အတော်ကြီး အားနာလှလို့သာ ကြွရောက်ရပ်နှင့် မုက်နာမှုန်တော့တော့တွေနှင့် ကြွရောက်ချီးမြှင့်ခဲ့ကြပါရဲ့။

ခွင့်ဆယ်ရက် ရလိုက်တဲ့ ရာဇာက

“ကိုယ်တို့ ခရီးထွက်ကြရအောင်လား မုန်း၊ မုန်းစိတ်တွေ တင်းကျပ်နေတာ ကိုယ် သိပါတယ်၊ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ပေါ့၊ မုန်းသွားချင်တဲ့ဆီကို သွားလေ၊ မုန်းပျော်မယ့်ဆီကို ပေါ့”

မုန်း ဒီအသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ အနေကျဉ်းကျပ်နေတာ ရာဇာ သိသည်။ လူတကာက သူ့ကို လက်ညှိုးများဝိုင်းထိုးကြ မလားဆိုတဲ့ မလုံခြုံတဲ့စိတ်မျိုးနှင့် မုန်း စိတ်မပျော်တာ ရာဇာသိ သည်။ လက်ထပ်ပွဲ ဒီလောက်မြန်သွားရတာကလည်း မိခင်နှစ် ယောက်ကြောင့်ပင်။

ရာဇာဟာ အဖော်ကောင်း။ လင်ယောက်ျားကောင်း။ မိတ်ဆွေကောင်း။ အဖေလို အစ်ကိုလို စောင့်ရှောက်ကာ ချစ်သူလို လင်ယောက်ျားလို အရိပ်ကြည့် ဂရုစိုက် မြတ်နိုးခဲ့သူပါ။ ကိုယ် ကောင်းမယ်ထင်သလို လုပ်ချင်တာကို ခပ်မြန်မြန် ဇွတ်တရွတ် လုပ်ပစ်ခဲ့တဲ့ မုန်းဟာ ဈာဇာလို ကောင်းသောယောက်ျားနှင့်တွေ့ ခဲ့သော အမှားတွေစေ၍ နောင်တအိုးထဲ နှစ်မြုပ်မနေရတာ။

“ချောင်းသာသွားမယ်”

ခုပြန်တွေးလိုက်တော့ မုန်းဟာ မိန်းမဆိုးတည်း။ ရာဇာကို ချောင်းသာသွားမယ်လို့ ခပ်တည်တည်ပဲ ပြောထွက်ခဲ့ သည်။ မထေမဲ့မြင်ပြုတာလည်း မဟုတ်၊ ဗိုလ်ကျတာလည်းမဟုတ်

ပဲ တကယ့်ကို ရင်ထဲမှာ တအားသွားချင်နေတာမို့ ပြောမိတာ ဖြစ်သော်လည်း ရာဇာအပေါ် ဆိုးရာကျခဲ့တာပေါ့။

ရာဇာက စက္ကန့်ပိုင်းလေးပဲ ခဏတိတ်သွားကာ ...

“သွားတာပေါ့၊ ချောင်းသာကို ကိုယ်လည်း မရောက်တာ တောင်ကြာပြီ၊ ကောင်းတာပေါ့၊ Beach က ပျော်စရာ ကောင်းတယ်၊ ကိုယ်လည်း Beach ကို ကြိုက်တယ်”

ရာဇာဟာ မုန်းကို လိုက်လိုက်လျော့လျော့ ပြောခဲ့ သည်။ အဲသလိုနှင့် မိန်းမဆိုးလေးလို့ လူတကာ သတ်မှတ်ကြ တဲ့ မုန်းမမ တစ်ယောက် ချောင်းသာကို ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ဟန်းနီးမွန်းအဖြစ် ရောက်ခဲ့ရတော့သည်တကား။

မုန်းက အတွေးစကို ရပ်လိုက်ပြီး ...

“ရာဇာနဲ့လေ”

ခပ်တိုးတိုး ပြည့်စွက်လိုက်ပါသည်။

“အင်း ... ကြွ ပြောပြတယ်”

“ဘာတဲ့လဲ”

“ခပ်စောစောကတော့ မပြောပါဘူး၊ နောက်မှပါ၊ ကိုယ့်နဲ့ ကြွ လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်တဲ့နေ့တမှ ပြောပြတာပါ”

ဉာဏက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ သူ့အဖို့တော့ ကြွ့ကို လက်ထပ်ခွင့် တောင်းလိုက်တာဟာ

ကြွေအတွက် သက်သက်ပါ။ မြစ်ကြီးနားမှာ တစ်နှစ်ခွဲကျော် လောက် အချိန်တွေပုပ်အောင် ဖြုန်းတီးနေတဲ့ ဉာဏထံကို ကြွေဟာ နှစ်ခေါက်တိတိ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ နှစ်ခေါက်စလုံးမှာ သူ့အိမ်ကို အပေါင်းအသင်းတွေနှင့် ပုဂံသွားမယ်၊ အင်းလေးသွားမယ်လို့ လိမ်လည်လှည့်ဖြားပြီး ရောက်လာတာ။

“ဉာဉာ ... နင် ရန်ကုန်ပြန်ခဲ့တော့ဟာ၊ ဟိုမှာ သူများ တကာဘဝတွေကဖြင့် ကလေးတောင် မွေးပြီးသွားပြီ၊ အခြေကိုကျလို့၊ နင်က ဖြစ်ပျက်နေတာ၊ အောက်တယ်ဟာ၊ ရှက်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ငါ နင့်အစား မခံချင်ဘူး၊ နင် ပြန်မလား၊ မပြန်ဘူးလား၊ နင် မပြန်ရင် ငါလည်းမပြန်ဘဲ နေလိုက်တော့မယ်”

“အာ ... နင်ကလည်း ပြဿနာပဲ”

“တကယ်မပြန်ဘူး”

ကြွေဟာလည်း ခပ်ထက်ထက်ရယ်ပင်။ ခေါင်းမာမှာ ရယ်ပင်။ ကြွေ နာမည်ပျက်မှာ သူ့အိမ်နှင့်ပြဿနာဖြစ်ရမှာတွေကို မလိုလား၍ ဒုတိယအကြိမ် ကြွေ ရောက်အလာမှာ ဉာဏပါ ပြန်ခဲ့တာ။ အဲဒီတုန်းကကည်းက ဉာဏအစ်မက ...

“နင် ကြွေကို လက်ထပ်လိုက်ပါ ဉာဉာရာ၊ ကြွေက နင့်ကို တကယ်ချစ်တာ”

သို့ပေမဲ့ ဉာဏ မဆုံးဖြတ်နိုင်ခဲ့သေးပါ။ ကြွေကို သနားတဲ့စိတ်တွေ ရင်နဲ့အပြည့်ရှိပေမယ့် သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ ချစ်သူ၊ သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ ပထမဇနီး နေရာမှာ အစားမထိုးဝံ့သေးပါ။ သူတောင် ကလေးတောင်ရသွားပြီပဲ ဆိုတဲ့ အသိအပေါ်မှာ ဝမ်းနည်းတုန်း စိတ်လေတုန်း။ သူ ကြွေကို လက်ထပ်ခွင့် တောင်းဖြစ်ခဲ့တာက တော့ ကြွေရဲ့ တစ်ဖက်သတ် ခံစားချက်တို့ကို ရိပ်မိတဲ့ ကြွေရဲ့ မိဘဆွေမျိုးများက ကြွေကို ခြေငြိမ်အနည်ထိုင်သွားအောင်ဆိုပြီး အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ စီစဉ်ခဲ့ကြပါသည်။

ကြွေခမျာ မျက်ရည်နှင့် မျက်ခွက်။ အိမ်နှင့် ရန် ဖြစ် ပြဿနာတက်။ သတ်သေမယ်တွေ ဘာတွေလုပ်။ နောက် ဆုံးတော့ ဉာဏ နားလည်ရသည်မှာ ကြွေဟာ သူ့တစ်သက်မှာ ဉာဏကလွဲလျှင် ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ စာရင်းထဲ မထည့်မည့် မိန်းကလေး။ သူ့ကမ္ဘာမှာ ယောက်ျားဆိုလို့ ဉာဏ တစ်ယောက်ပဲ နှိမ့်လို ဖြစ်နေတာ။ သူ့ကို ဉာဏ ဘယ်တော့ ခေါင်းထဲထည့်မလဲ၊ မျက်စိထဲ မြင်မလဲ၊ ဒါကိုပဲ စောင့်လင့်နေတာ သိလာပါသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ကြွေကို ဉာဏ အရှုံးပေးလိုက်ပါသည်။ “သူ့ချစ်”ဆိုတဲ့ အခြေအနေတစ်ရပ်ဟာ သိပ်ကြီးဆုံးဝါးအရာအကြောင်း မရှိလောက်ပါဘူးရယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ကာလ ...

“ကြွေ ... နင် ငါ့ကို လက်ထပ်မလား”

သူ့ကို ပင့်ကြည့်လိုက်တဲ့ ကြွေမျက်ဝန်းကို သူ ကရုဏာသက်လှသည်။

“ငါ နင့်ကို လက်ထပ်ပါရစေ”

နောက်တစ်မျိုး ပြင်ပြောလိုက်ပါသည်။

“နင် လက်ခံနိုင်မလား”

“အင်း”

စက္ကန့်မဆိုင်း ညိတ်ချလိုက်တဲ့ ကြွေဦးခေါင်းကို ရင်ထဲဆွဲအပ်ပြီး ပိုက်ထားခဲ့မိသည်။ သူ့ကိုယ်သူ သိသည်မှာ အခြားသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်တော့မည်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချချိန်၌ (ကလေးတစ်ယောက်အမေပင် ဖြစ်နေပြီဖြစ် သော) မုန်းကို အလွန်အမင်း လွမ်းဆွတ်သတိရခြင်းပင်။ သူနဲ့ မုန်းတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်သက်က ဆယ်လစ် ရှိခဲ့ပါသည်။

အဲဒီဆယ်လတာ အချိန်ကာလကို မမေ့နိုင် မပျောက် နိုင် ဖြစ်နေသမျှကို သူ ပြည်ဖုံးကားချမှ ဖြစ်တော့မည်ဆိုတာကို တစ်ထိုင်တည်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရသည်။ ကြွေကို လက်ထပ်လိုက်ပြီ ဆိုမှတော့ ကြွေအပေါ် ကာယက ဝစီက မနောက် ဘာကန့်မှ သစ္စာမမဲ့လိုပါ။

ကြွေက သူ့အိမ်မှာ ဖွင့်ပြော အရေးဆိုလိုက်သည်။ ကြွေလူကြီးမိဘတို့သည် ကြွေကို သူတို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဖျက် နိုင်ကြမည် မဟုတ်တာကို ကောင်းကောင်းကြီး သိခဲ့ကြပါသည်။ သူတို့ရဲ့မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးကလည်း အကျဉ်းရုံးမျှသာ။ ရာဇာတို့ စုံတွဲကို မဖိတ်ပါ။

ပထမအိမ်ထောင်နှင့် ကွာရှင်းပြတ်စဲအပြီး သုံးနှစ် လောက်ရှိမှ လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ ဉာဏကို ဘယ်သူမှ မဝေဖန်ပါ။ အမနာပလည်း မပြောဆိုပါ။

“ဉာဏ ... ငါတို့ ဟန်းနီးမွန်း ထွက်ကြရအောင်”

“နင့်သဘောပဲ၊ ထွက်လေ”

“မုန်းက ရာဇာနဲ့ ချောင်းသာကိုပဲ ဟန်းနီးမွန်းထွက်ခဲ့တာ နင် သိလား”

“ဟင့်အင်း၊ ငါမှ မရှိဘဲ”

“နင်ရော ချောင်းသာကိုပဲ သတ္တိရှိရှိ ဟန်းနီးမွန်း ထွက်ရဲ လား”

ဉာဏက ခေါင်းမောလှန်၍ သရော်မော်ကား ရယ် မောခဲ့မိပါသည်။

“အဟားဟား၊ ဘာဖြစ်လို့ မထွက်ရဲရမှာလဲ ကြွေက ဘာ ဖြစ်တာမို့လဲ၊ နင် သွားချင်ရင် သွားပါ”

“နင့်မှာ အဲသလို ရင်ဆိုင်နိုင်တဲ့သတ္တိ ရှိစေချင်လို့ ငါက
ချောင်းသာကိုပဲ သွားချင်တာ”
“အိုဘေး သွားကြမယ်”

အဲသလိုနှင့် အသီးသီးရဲ့ ဒုတိယဟန်းနီးမွန်းခရီး
သွား ဖြစ်ခဲ့ပြန်သေးတဲ့ ချောင်းသာဟာ တကယ်တော့ သူတို့နှစ်
ယောက်ရဲ့ မမေ့ပျောက်နိုင်တဲ့ အပျော်ကမ္ဘာကလေး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသေး
တာ။ ပထမ ချောင်းသာမှာ သုံးရက်ဆိုပြီးသွားတာ။ ဟိုကိုရောက်
ဆော့ ပျော်နေပြီး အတော်နှင့် မပြန်ချင်တာမို့ ငါးရက်နေမည်လို့
ရက်တိုးလိုက်ကြသည်။ ဒါလည်း မပြန်ချင်သေးတာမို့ နောက်
တစ်ကြိမ် ခုနစ်ရက်နေမည်လို့ ရက်ထပ်တိုးပြန်သည်။

ရန်ကုန်ကို ဖုန်းလှမ်းလှမ်းဆက်ပြီး အမေတွေကို
မလာသေးဘူး၊ မလာသေးဘူးနှင့် နှစ်ကြိမ်ဆက်တိုက်ပြောတော့
အမေနှစ်ယောက်ကပင် ...

“ညည်းတို့ အဲဒီမှာ မြေကြီးလေးတစ်ကွက်ဝယ်ပြီး
တဲထိုးနေလိုက်ကြပါလားအေ”တဲ့ ...။

မနက်အစောကြီးထ၊ လမ်းလျှောက်။ ဘရိတ်ဖတ်စ်
စား။ ရေကစား။ နေ့လယ်စာစား တစ်ရေးတစ်မောအိပ်ပြီးရင်
နီးတော့ နှစ်ယောက်သား ချက်စ်ထိုးတာတို့ ကျားထိုးတာတို့
ဒိုးဆက်တို့ဆော့။ ဆံပင်လေးတွေ ဖြူနေတဲ့ ဉာဏကို မုန်းက
အတင်းဆွဲလွဲ ဆံပင်ဖြူနုတ်။

သူ့ကို လူတကာက စောစောစီးစီး ဆံပင်ဖြူတချို့
ပေါက်နေသူအဖြစ် သိထားပြီးသားမို့ ဆံပင်ဖြူတွေနုတ်ပစ်ပြီး
ဆံပင်မည်းချည်းကျန်ရင် လှချင်လို့ ဆေးဆိုးထားလား။ ဆံပင်ဖြူ
နုတ်ပစ်တာလား။ သူများမေးမှာရှက်လို့ မခံချင်လို့ဆိုပြီး ဉာဏက
ဆံပင်ဖြူအနုတ်မခံချင်။ ဘာမဟုတ်တဲ့ အဲသလို အဖြစ်ကလေး
တွေနှင့်ပဲ သည်းလိုက်အူလိုက် ပျော်နေကြတဲ့ မုန်းတုန်နှစ်ယောက်
ကို ရန်ကုန်ကလူတွေ အံ့အားသင့်ကြသတဲ့။

“ဘာမှမရှိတဲ့ ချောင်းသာမှာ တစ်နေ့လာလည်း ဒါပဲ၊
ရေနဲ့ ဘန်ဂလို၊ နောက်တစ်နေ့လာလည်း ဒါပဲ၊ ခေ့ထဲနဲ့
ဘန်ဂလို၊ နေ့လယ်နေ့ခင်း ပျင်းစရာကြီးကို ရက်ရှည်ကြီး
ဘာများလုပ်ပြီး ပျော်နေလဲ မသိဘူး”

ချစ်သူလင်မယား ပူပူနွေးနွေး နှစ်ယောက်မှာတော့
ပျင်းဖို့နေနေသာသာ နှစ်ယောက်တစ်ကမ္ဘာ ဖြစ်နေတာ။ ဘယ်
အဖြစ်အပျက်ကလေးကဖြစ်ဖြစ် ပျော်စရာ ရယ်စရာပဲလေ။ ခံနိုင်
စောစော အိမ်သာလုရတာကစပြီး အူခွင်ရယ်မောလိုက်ကြရတာ
ညအိပ်ရာဝင် ခေါင်းအုံးအပျော့အမာ လုရတာ၊ နောက်ကျတဲ့သူ
မီးပိတ်ဆိုပြီး ကိုယ်အရင် အိပ်ရာလှောင်ရတာအထိ ပျော်စရာ
ရယ်စရာတွေချည်းပဲပေါ့။

ဒါတွေကို ကိုယ် တကယ်ကြုံရမှပဲ ဘယ်လောက် ပျော်ရွှင်ခဲ့ရတယ် ဆိုတာကို နားလည်နိုင်ကြမှာဖြစ်ပြီး ပြောပြရုံနဲ့တော့ ကိုယ်ချင်းစာပြီး သိနိုင်မယ် မထင်ပါ။ တခြား ဘာပုပင် ဆာကလဲမရှိ၊ အိမ်မှုကိစ္စလုပ်ဖို့လည်း မရှိသေး၊ ဆာရင် ဟိုတယ် ကမှာစားလိုက်ရုံ။ ဒီလောက် စိတ်ပေါ့ပါး လွတ်လပ်ခဲ့တဲ့ နေ့ရက် ဆိုတာ ဘဝတစ်သက်မှာ ဒီအရင်ကလည်း မရှိခဲ့သလို ဒီရဲ့နောက် မှာလည်း ထပ်မံကြုံရတော့ဘူးလေ။

ဉာဏနဲ့ ကြွေတို့ရဲ့ ချောင်းသာခရီးက ပျော်စရာ မကောင်းခဲ့ပါ။ နံဂိုကတည်းက စကားနည်းပါတယ်ဆိုတဲ့ ဉာဏ က ကြွေအလိုဆန္ဒကို လိုက်လျောပြီး ချောင်းသာကို ထွက်လာရတဲ့ အခါ (မှန်တဲ့အတိုင်း ဝန်ခံရရင်)အဟောင်းတွေ အသစ်ဖြစ်ကာ ပင့်သက်တွေ ခိုးရှိုက်လာခဲ့ရတာပါ။

မိုင်တွေ စိတ်ညစ်မနေပေမယ့် တက်ကြွလန်းဆန်း ခြင်းလည်း မရှိတဲ့ ဉာဏကို ...

“ဉာဏ ... နင် သတိတွေ ရနေတယ် မဟုတ်လား”

“ကြွေကလည်းဟာ၊ ဘာလို့ ဒါမျိုးတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ဟုတ်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါ သိတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးဆိုတာ၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ခုဟာက ငါနဲ့ နင့်ခရီးလေ၊ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာလေး သွားကြရ အောင်”

“နင်က တကယ်ရော စိတ်ချမ်းသာလို့လား”

“စိတ်မချမ်းသာစရာ ဘာရှိလဲ ကြွေ၊ ကမ္ဘာမှာ ငါ့လောက် ကံကောင်းတဲ့သူ ရှိသလား၊ ရှေ့ကအိမ်ဆောင်ရေး၊ အဆင် မပြေခဲ့တာတောင်မှ ငါ့ကိုစောင့်နေတဲ့ လက်ထပ်ယူတဲ့၊ ငါ့ကိုသိပ်ချစ်တဲ့ နင်ရှိနေတာ၊ ငါ သူတွေအောင် ကံကောင်း တာပဲလေ၊ နင်လည်း စိတ်ချမ်းသာအောင် ခုတတ်စမ်း ပါ ကြွေရယ်၊ စကားထဲ အမှားပါပြီး ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ် မချမ်းသာရအောင် လုပ်မိသလို ဖြစ်နေရင် ဘယ်ပျော်ရ တော့မလဲ”

“နင် ငါနဲ့လာရတာ ပျော်ရဲ့လား ဉာဏ၊ စိတ်ကောင်း စားရဲ့လား”

“ငါ မသွားချင်ရင် ငြင်းခဲ့မှာပေါ့၊ ပြီးတော့ နင်နဲ့ ငါနဲ့ဆို တာ ဆယ်တန်းဖြေပြီးတဲ့ အချိန်ကစပြီး တစ်ဆုပ်ခုကြီး အတူတူထဲမှာပါပြီး ပေလီတို့၊ အင်းလေးတို့၊ ရွှေစက်တော် တို့ ခရီးတူတူသွားခဲ့ဖူးပြီးသားလူတွေပဲ”

“နင် စိတ်ကျဉ်းကျပ်မနေဘူးနော်”

“ဟင့်အင်း”

မုသားမပါ လင်္ကာမချောဆိုတဲ့ စကားဟာ အတော်
မှန်ပြီး အဖိုးတန်တာပင်။ တကယ်လို့များ ဉာဏ မုသားမပါဘဲ
အမှန်ခင်ခင်ကိုသာ ပြောခဲ့ရင် ကြွေ စိတ်ကောင်းရမည်မထင်။
အဲဒီတုန်းက ဉာဏဟာ (အခုလောက်) အနည်မထိုင်နိုင်သေးပဲ၊
တိုက်ဆိုင်မှုများတွင် နာကျင်ခံစားရတုန်း ဖြစ်လေသည်။ သတိ
ရစရာတွေကလည်း တစ်လမ်းလုံး ရှိခဲ့သည်။ ဒီလမ်းကို ကိုယ်
ရွေးချယ်ခဲ့တာလည်းမဟုတ်။ ကြွေ ရွေးချယ်တာ။ ဘာတတ်နိုင်
မှာလဲ။

“ဉာဏ ... နင်တို့ ကားပျက်တာ ဘယ်နားမှာလဲ”

ဉာဏ သက်ပြင်းချရသည်။

“မရောက်သေးဘူး”

“ရောက်ရင် ငါ့ကိုပြန်နော်”

ဉာဏနှင့် မုန်းတို့ ဟန်းနီးမွန်းခရီးကအပြန် လမ်း
မှာ ကားပျက်ပါသည်။ မြို့မနီး ရွာမနီး အိမ်ခြေမနီး။ ကိုယ့်ကား
ကိုယ်မောင်းပြန်တာပဲဆိုပြီး ဟိုကနေ ထွက်ချင်တဲ့အချိန် ထွက်
လာခဲ့တော့ လမ်းခရီးမှာ ကိုးလုံးကန့်လန့်နေရာမှာ နေဝင်ပြီး
မှောင်လာခဲ့ကာ ကံဆိုးစွာ ကားကလည်း လူပြတ်ပြတ်မှာ သွား
ပျက်လိုက်သေးတော့။

✽ ✽ ✽

အဲဒီတုန်းက ဉာဏသည် ပူနေတဲ့ မုန်းရဲ့ခန္ဓာလေး
ကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ခပ်ကျစ်ကျစ် ဖက်ထွေးထားခဲ့သည်။ ချောင်းသာ
မှာ နှစ်ရက်တိုးလိုက် နှစ်ရက်တိုးလိုက် လုပ်နေရာက အချိန်အခါ
မဟုတ် ရွာလိုက်သော မုတ်သုန်အဝင်စောမိုးကြောင့် မုန်းကဖျား
လာခဲ့ပါသည်။ ကိုယ်မှာလည်း သာမန် အာဂန္တုဆေး ပါရာစီ
တမောလ်လောက်ပဲ ပါတာ။ ဟိုတုယ်က အထွက်မှာတော့ အစာ
စား ဆေးသောက်ခဲ့ပါသေးသည်။

ကားက ဘာပျက်မှန်းလဲ ဉာဏ မသိ။ ကားနဲ့ပတ်
သက်ပြီး ကျွမ်းလည်းမကျွမ်းကျင်ပါ။ သူတို့ ပြန်ချိန်ဟာ ကိုးလုံး
ကန့်လန့် ဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီနေ့အဖို့ ချောင်းသာပြန် ကားတွေနဲ့
လည်း မလှမ်းမကမ်းမရှိ။ သူတို့က နောက်ကျနေ၍ ကိုယ်ပိုင်
ကားတွေရော ချောင်းသာနှင့်ဆွဲသည့် ဘတ်စ်ကားတွေနှင့်ရော
မနီးစပ်ခဲ့။ ကားကလည်း အင်မတန် ပြတ်နေသည်။

“မုန်း ... မကြောက်နဲ့နော်”

“ဟင့်အင်း ... မုန်း မကြောက်ပါဘူး ဉာဏရဲ့”

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတော့ပါ၍ ဉာဏက ဟိုထိုးကြည့်လိုက် ဒီထိုးကြည့်လိုက်။

“မုန်းကို ကြောက်နဲ့ဆိုပြီး ဉာဏ ကြောက်နေတာမဟုတ်လား ... ဟား ဟား”

“ကိုယ်က ဘာလို့ ကြောက်ရမှာလဲ၊ မုန်းသာမပါရင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ မုန်းနဲ့အတူတူဆိုတော့ လူဆိုးသူခိုးရောက်လာမှာ စိုးရိမ်တာ”

“အဲဒါ ကြောက်တာပေါ့”

“စိုးရိမ်တာပါ”

“လူဆိုးသူခိုးက ဒီကိုရောက်ဖို့ လမ်းလျှောက်လာရဦးမှာ အဝေးကြီး၊ ဓားပြလာတိုက်ရင်လည်း အားလုံးပေးလိုက်ရုံပေါ့”

“မုန်းကို အန္တရာယ်ပြုရင်ကော”

“ဉာဏ ရှိတယ်”

“ကိုယ့်ကို ချုပ်ထားရင်ကော”

“ရအောင်ရုန်းပေါ့၊ မုန်းက ကြောက်ဆော့ မကြောက်ပါဘူး ဉာဏရယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိုက်ဆာတယ်”

မုန်းက ဖျားလာ၍ ဘာမှသိပ်ဟုတ်တိပတ်တိစားမလာ။ မြူစွမ်းပြုတ်လေး တစ်ပွဲတော့ ဟိုတယ်ကမထွက်မီမှာ

စားခဲ့သည်။ မြူစွမ်းဆိုတော့ အစာက ကြေလွယ်ကာ မိုက်ကဟာ နေပြီ။ ဉာဏက ပစ္စည်းတွေထဲမှာ အကတ်အသတ်ကျန်သည့် ဘီစကစ်လေးတစ်ချပ်နှစ်ချပ်ကအခ နေကြာစေ့လေးနည်းနည်းက အစ မုန်းကို ရှာဖွေကျွေးပါသည်။ ဒါထက် ဘာမှပိုမပါ။

“အဲဒါလေးတွေ စားလိုက်မှ မိုက်ထဲက ပိုးမျိုးရစ်ဆယ်ကို သွားလုနဲ့သလိုဖြစ်ပြီး ပိုတောင်ဆာလာပြီ”

မုန်း မိုက်ထဲက ဋီဋီအသံတောင် မြည်နေပါသည်။ ပါလာတဲ့ လမ်းသောက်ဖို့ ရေဘူးလည်းကုန်ပြီ။ ဉာဏ လက်ထွက်တားတော့ တော်ရုံတန်ရုံကားက ရပ်မပေး။ ကားဆက်ကလည်း ပြတ်သည်။ အဝေးပြေးကားကြီး တစ်စီးကတော့ ရပ်ပေးကာ ဆင်းမေးသည်။

“မုန်း ဒီကနေ လိုက်သွားပြီး ကိုယ်တို့ အံလာတုန်းကဝင်စားတဲ့ ‘.....’ ထမင်းဆိုင်မှာဆင်း၊ တစ်ခုခုစား၊ ရန်ကုန်ကိုလည်း ဖုန်းဆက်လိုက်ပါလား၊ မုန်း သိပ်ဆာနေရင် ခေါင်းတွေမူး အဖျားတွေ တက်လာမယ်”

“မုန်းတစ်ယောက်တည်း မလိုက်ချင်ဘူး၊ ဉာဏပါ လိုက်ခဲ့၊ ကားကို ပိတ်ပစ်ခဲ့လေ”

“ကားကို ဒီတိုင်းကြီးတော့ မထားခဲ့ချင်ဘူး မုန်းရယ်၊ ကိုယ်နေခဲ့မယ်”

“ဟင့်အင်း ... တစ်နေရာစီခွဲပြီး မသွားဘူး၊ မုန်း ညည နဲ့ပဲ နေမယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ကားဆရာကလည်း ကားပျက်ကို ဘာမှမကူညီနိုင်။ အချိန်လည်း မပေးနိုင်။ သူ့အဝေးပြေးပေါ်မှာလည်း ခရီးသည်တွေ နှင့်။ ကားကိုတော့ ခဏတဖြုတ်ကြည့်ပြီး ဆွဲရလိမ့်မယ်လို့ ထင် မြင်ချက်ပေးသည်။

“အစ်ကို ... ဒါဖြင့်ရင် ဖုန်းဆက်လို့ရတဲ့ နေရာကျ ဒီဖုန်း နှစ်လုံးကို ဖုန်းလေးဆက်ပေးပါလားဗျာ၊ ဉာဏတို့ လမ်း မှာ ကားပျက်နေတယ်လို့၊ ချောင်းသာကိုသာ ဦးတည်မောင်း ခဲ့ လမ်းပေါ်တစ်နေရာမှာ တွေ့လိမ့်မယ်လို့၊ ကားလည်း ဆွဲဖို့လိုတယ်လို့ ပြောပေးပါဗျာနော်”

ဉာဏက ဖုန်းဆက်ဖို့ ပိုက်ဆံလည်းပေးလိုက်ကာ ကားပေါ်မှာပါတဲ့ ရေသန့်ဘူးအသစ်တစ်ဘူး၊ ဘီစကစ်တစ်ထုပ် တို့ကို ကျပ်တစ်ထောင်နှင့် ဝယ်ထားလိုက်ရပါသည်။ လုံးဝလွဲခဲ့ ပြီး လိုက်ပါမသွားတဲ့ မုန်းကို ဘီစကစ်နှင့်ရေပဲ တိုက်ရသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အပြင်မှာ မိုးသည်းလာတာနှင့်အမျှ မုန်းကပိုပြီး ကိုယ်ပူလာသည်။ ကိုယ်ပူကြီးလာလျှင် နှုတ်က ညည်းညူသံ အစ်အစ်ကလေး ထွက်တတ်တဲ့ မုန်းခမျာ တအစ်အစ် တအင်း အင်း ညည်းသံလေးပါလာအောင် အများက တစ်ရာသုံးလောက် ရှိလာပါသည်။

မုန်းရဲ့ ပူနေတဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ပွေ့ပိုက်ထားရင်း ...

“ကိုယ့်အပြစ်ပဲ မုန်းရယ်၊ ကိုယ် ဟိုတယ်ကထွက်ဖို့ အိ လေးဆွဲနေလို့ အထွက်နောက်ကျတာ”

“ဟင့်အင်း ... အထွက်နောက်ကျတာ မုန်းကြောင့်”

“ကိုယ့်ကြောင့်ပါ”

“မုန်းအတွက် မြူစွမ်းလုပ်ခိုင်းနေသေးလို့”

“ကိုယ်က နှေးနှေးကျွေးကျွေးကို လုပ်နေတာပါ၊ Check out လုပ်ပြီးတော့ ဓာတ်ပုံတွေ သွှောက်ရိုက်နေမိသေးတယ်”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ ညညရယ်၊ ဒီကားက လမ်းမှာပျက် မှာကတော့ ပျက်မှာပါပဲ”

“စောစောစီးစီး လင်းလင်းချင်းချင်းဆိုရင် အကြံကားတွေ များတယ်၊ မုန်းကို ရန်ကုန်ကို ပြန်ထည့်လိုက်လို့ရတယ်”

“ဟင့်အင်း ... မုန်းက လိုက်မှာမှ မဟုတ်တာ၊ ဉာဏ တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ပြီး မုန်း တစ်ယောက်တည်းခဲ့ ပြီး မလိုက်ဘူး”

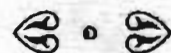
စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာ ကြုံသော်လည်း ဘယ်သူ့ကို ဘယ်သူမှ ပြစ်တင်စကား မဆိုခဲ့။ သူတို့အိမ်ဆောက် သက် ဆယ်လအတွင်းမှာ တစ်ခါတစ်ရံ ကြွေ(မဆီမဆိုင်) လုပ်ပါ လာတဲ့ အပြုအမူတချို့ကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ကာ

မုန်း မျက်နှာညိုဖူးတာကလွဲရင် ခွန်းကြီးခွန်းငယ်ပင် စကားမများ
ဖူးခဲ့ပါ။

နောက်တစ်မနက်မှာတော့ ဖုန်းရရချင်း မိုးမလင်း
ခင် ထထွက်လာကြတဲ့ သီဟနဲ့ ရာဇာတို့ ကားကတစ်စီး၊ ဉာဏ
ကားကိုဆွဲဖို့ ကားကတစ်စီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရောက်ချလာခဲ့
ပါသည်။ မုန်းနှင့် ဉာဏက ရာဇာတို့ကားပေါ်ပြောင်းပြီး လေး
ယောက်အတူ ပြန်ခဲ့ရတဲ့ ဟန်းနီးမွန်းအပြန်ခရီးပင်။

ဉာဏရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းကောင်း နှစ်ယောက်
ကို ခင်မင်ကျေးဇူးတင်လှပါသည်။ အဖျားတက်လာတဲ့ မုန်းကို
ဉာဏနဲ့အတူ သီဟရော ရာဇာပါ ဝိုင်းဝန်းဂရုစိုက်ခဲ့ကြတဲ့
အဖြစ်တွေကိုလည်း မမေ့နိုင်ပါ။

လက်ထဲ ပွေ့ပိုက်ကိုင်ထားတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီကိုထပ်
ဝတ်လိုက်တဲ့ မုန်းကို ဉာဏက လှည့်ကြည့်ရင်း -

“အဖျားတက်လာပြီထင်တယ်”

“နည်းနည်းချမ်းလာလို့ပါ”

ဉာဏက ရှေ့နားမှာထိုင်နေတဲ့ စပယ်ယာကိုလှမ်း

ကာ ...

“ညီလေးရေ ... အဲကွန်းနည်းနည်းလျှောပေးပါလား၊ ဒီမှာ
အဖျားတက်နေလို့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဉာဏက နာရီကြည့်ရင်း ...

“ဆယ့်နှစ်နာရီရှိပြီ၊ ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲ လေးဆယ့်ငါးပတ်ဝန်း
ကျင်လောက်ဆိုရင် ကျောင်းကုန်းကို ဝင်မယ်”

“ရပ်မှာလား”

“အင်း ... ရပ်လိမ့်မယ်၊ ညလယ်စာပေါ့၊ အဲဒီဆိုင်က လက်ဖက်ရည် ကော်ဖီ နွားနို့ ရတယ်၊ မုန့်ဟင်းခါးတို့ ဘာတို့လဲ ရတတ်တယ်၊ ခုနက မုန့် ဆေးသောက်ထား တာလည်း လေးနာရီကျော် ရှိသွားမယ်ဆိုတော့ ဆေးထပ် သောက်လို့ရပြီ၊ ဆေးတစ်ကြိမ် ထပ်သောက်လိုက်ဦးနော်၊ နွားနို့ပူပူလေးနဲ့”

ဉာဏက လက်ဖက်လေးနှစ်ဖက်နှင့် ပါးနှစ်ဖက်ကို အုပ်ကိုင်ထားတဲ့ မုန့်ကို သတိထားကြည့်မိကာ မျက်ခုံးပင့်သွား ရရင်း ...

“မုန့်”

“အင်း ...”

မုန့်က လှည့်ကြည့်လာသည်။ ဉာဏက ချီတုံချီတုံ

ဖြစ်ကာနေပြီးမှ ...

“စွက်ဖက်ရာကျမလားတော့ မသိဘူး”

“ပြောပါ ... ရပါတယ်၊ သူစိမ်းတွေမှ မဟုတ်ဘဲ ဉာဏ ရယ်၊ တော်ရုံတန်ရုံ စွက်ဖက်တာ ဘာမှကိစ္စမရှိပါဘူး”

“မုန့် လက်စွပ်”

“ဟင် ! ”

“မုန့်ရဲ့လက်စွပ်လေ”

မုန့်က ပါးကိုအုပ်ကိုင်ထားတဲ့ သူ့လက်နှစ်ဖက် စလုံးကို မျက်စိရှေ့ ဆွဲယူမှောက်လျက်သားထားကာ ကြည့်လိုက် မိရင်း ...

“ဪ ...”

မုန့်က ခပ်တိုးတိုး ရေခွတ်လိုက်သည်။

“ဒီလက်စွပ်ကို မုန့် ခွပ်မထားသင့်တော့ဘူးမလား၊ ဘာ လို့ ဝတ်ထားတာလဲ၊ ခုထိ တောက်လျှောက်ဝတ်ထားတာ လား၊ မုန့် ရာဇာအပေါ် မတရားရာ မကျဘူးလား”

ဉာဏရဲ့ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် အပြောကြောင့် မုန့်က ပြီးလိုက်ရင်း ...

“ရှင်မှာတော့ ဝတ်မထားတော့ပါလား ဉာဏ၊ ကြွေကို ကြောက်လို့ပေါ့နော်”

“ကြောက်တာ မကြောက်တာနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး မုန့်ရယ်၊ မုန့် ရာဇာကို လေးစားရမှာပေါ့၊ သူ ခွင့်လွှတ်တိုင်း ကိုယ်လုပ်ချင်သလိုလုပ်ပြီး အခွင့်အရေးယူနေလို့ ဘယ်ဖြစ် ပါမလဲ မုန့်”

မုန့်က မဲ့မဲ့လေးပြုံးကာ ...

“ဉာဏရယ်၊ မုန်းက အဲသလောက် မိုက်မိုက်မဲမဲ ရက်ရက်စက်စက် လူပါးဝပါးမလား၊ နောက်အိမ်ထောင်ပြုပြီးတဲ့အထိ ရှေ့အိမ်ထောင်ရဲ့ လက်ထပ်လက်စွပ်ကို မချွတ်ဘဲ ဝတ်ထားမတဲ့လား၊ ရှင်က ဘာကြောင့် အဲသလို ထင်ရတာလဲ၊ မုန်းကို ဘယ်လိုမိန်းမစား ထင်နေလဲ”

“ဘယ်လိုမိန်းမစားမှ မထင်ပါဘူး၊ မုန်းက လုပ်ချင်ပြီဆိုရင် ခေါင်းမာမာနဲ့ ဇွတ်တရွတ် လုပ်တတ်တယ်ဆိုတာ သိလို့ စိုးရိမ်သွားတာပါ”

“ဒီမှာ သေချာကြည့်ရှင့်၊ ဒါက ဉာလက်လေ”

ဉာဏက မုန်းရဲ့လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို တဖျပ်ဖျပ် ပြောင်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

စိန်ပွင့်သေးသေးတစ်ပွင့်စီပါတဲ့ လက်ထပ် လက်စွပ်နှစ်ကွင်းဟာ ပုံသဏ္ဌာန်ချင်းတော့ မတူပါ။ သို့ပေမဲ့ သိပ်ကြီးလည်း မကွာခြားလှပဲ ဆင်တင်တင်ရယ်ပင်။

“ဒါက ရာဇာ ပေးတဲ့ လက်ထပ်လက်စွပ်၊ ဒါကိုပဲ မုန်း ဝတ်ထားတာပါ၊ ဒီလက်စွပ်ကတော့ မုန်း လွှင့်လည်းမပစ်ချင်၊ မုန်းဆီမှာလည်း မထားချင်လို့ မေမေ့ကိုပေးထားလိုက်တာပါ ဉာဏ၊ မေမေက သူ့တခြားရတနာတွေနဲ့တူတူ ထည့်သိမ်းမထားဘဲ မုန်း အိမ်ထောင်ရေးအတွက်

စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့လို့ မုန်း ပေးကတည်းက သူ့လက်လေးမှာ ဝတ်ထားလိုက်တယ်”

မေမေ ဉာဏကို ဘယ်လိုချစ်ခင်တယ်ဆိုတာ မုန်းထည့်မပြောတော့ပါ။ မေမေဟာ မုန်းနှင့် ဉာဏ လမ်းခွဲကြတဲ့ကိစ္စအတွက် အတော်စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရပါသည်။ မေမေက သဘောကောင်း အေးချမ်းလှပြီး သူ့အပေါ်လည်း “မေမေ” “မေမေ” နှင့် ချစ်ခင်ဂရုစိုက်လှတဲ့ ဉာဏကို ချစ်ပါသည်။ “သား” “သား” နှင့် သူကလည်း ပါးစပ်ဖျားကမချပါ။

မုန်းတို့ ကွာရှင်းတဲ့နေ့ကဆိုရင် မေမေ့ကို ညဘက်ဆေးခန်းပို့ခဲ့ရပါသည်။ မေမေ့စိတ်ထိခိုက်မှုက အတော်နှင့် နားလန်မထူ။

“မုန်းလက်က ချွတ်ကတည်းက မေမေ ဝတ်ထားလိုက်တာ၊ အခု မေမေ ဆုံးတဲ့အထိပဲ ဉာဏ၊ မေမေ ဆုံးတော့ကိုယ်ပေါ်က လက်ဝတ်လက်စားဖြုတ်ရင်းက မုန်းလက်မှာပဲ ကောက်စွပ်ထားလိုက်တာပါ၊ တခြားပစ္စည်းတွေနဲ့ တစ်စုတည်း ရောမသိမ်းဖြစ်သေးတာပါ”

“ဒါပေမဲ့ ရန်ကုန်ပြန်မဝင်ခင်တော့ မုန်း ချွတ်သိမ်းလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ် မုန်း၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မကောင်းဘူးပေါ့”

မုန်းက ခပ်ဟားဟားကလေး တစ်ချက် ရယ်မော လိုက်ရင်း ...

“အင်းပေါ့နော်၊ လက်ထပ်လက်စွပ်နှစ်ကွင်းလုံး တစ်ဖက် တစ်ကွင်း ဝတ်ထားတဲ့ မိန်းမဆိုတော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မ လဲနော်”

မုန်းက ပထမဆုံး ဝတ်ခဲ့ရတဲ့ ဉာဏရဲ့လက်ထပ် လက်စွပ်လေးကို လက်ချောင်းကလေးမှ အသာအယာ ဖြုတ်ယူ လိုက်ရင်း ...

“မုန်း ဆက်သိမ်းထားရမလား၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို ပေးလိုက်ရင် ကောင်းမလား၊ ရိုးရိုးသားသား မစဉ်းစားတတ် တော့လို့ မေးတာ”

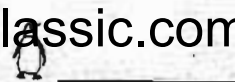
ဉာဏက ပခုံးဆတ်ခနဲ တွန့်လိုက်ပြီး ...

“ဒါတော့ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ်ပဲပေါ့ မုန်းရဲ့”

“ဉာဏရော ဘယ်ရောက်သွားလဲ၊ သိမ်းထားလား”

“ပထမတော့ သိမ်းထားတယ်”

သိမ်းထားတယ်ဆိုတာထက် ဝတ်ထားတယ်ဆိုတာ ကမှ တကယ်မှန်တာပါ။ မုန်းနှင့် ကွာရှင်းခဲ့တဲ့တိုင် လက်ထပ် လက်စွပ်ကို သူ မချွတ်ခဲ့ပါ။ လမ်းခွဲခွဲချင်းတုန်းကတော့ မေနေ

လို့။ သတိထားမိတော့လည်း မဖြုတ်ချင်လို့ကို သူ မဖြုတ်ခဲ့တာ ပါ။ တောက်လျှောက် ဆက်ဝတ်ထားခဲ့ကာ ကြွေ ဒုတိယအကြိမ် လာခေါ်တဲ့ အခေါက်ကျမှ ရန်ကုန်ကို ပြန်လိုက်သွားတော့မယ့်လို့ စိတ်ကူးမိတဲ့အတွက် လက်စွပ်ကို သူ ချွတ်လိုက်ပါသည်။

ချွတ်လိုက်တဲ့ လက်စွပ်ကို ကိုယ့်ဆီမှာပါ မထား တော့ဘူးရယ်လို့လည်း ဆုံးဖြတ်မိတဲ့အတွက် မြစ်ကြီးနားမှာပဲ မမရဲ့သား (ကိုယ့်ရဲ့တူအကြီးဆုံး) ဆယ့်ငါးနှစ်သား လူပျိုပေါက် ကို မင်း ယူလိုက်တော့လို့ ပေးလိုက်ပါသည်။ ခိန်တစ်ပွင့်ပါတဲ့ လက်စွပ်ကို အလကားလက်ဆောင်ရတဲ့အတွက် ရတဲ့သူက သဘော တွေကျနေပေမယ့် ဉာဏရဲ့ အစ်မဖြစ်သူကတော့ အယူသည်း ဈာ...

“ဟဲ့ ... နင့်လက်စွပ်ကို ငါ့သားဝတ်လို့ ဖြစ်ပါ့မလားဟယ်၊ ငါ့သားကလည်း တစ်နေ့ မိန်းမယူဦးမှာပဲ။ နင့်လက်စွပ် က အတိတ်နိမိတ် မကောင်းဘဲများ ဖြစ်နေမလား မသိပါ ဘူးဟယ်”

“ဘာဆိုလဲကွာ မင်းကလည်း၊ ဒါ ပစ္စည်းလေးတင်နုပါပဲ၊ လက်စွပ်ဟာ လက်စွပ်ပေါ့၊ ဘာအတိတ်နိမိတ်မှ မကောင်း မရှိဘူး”

မမ အမျိုးသားကတော့ စစ်ဗိုလ်ပီပီ ခပ်ပြတ်ပြတ် ပင်။ အတိတ်နိမိတ်တွေ ဘာတွေ မယုံကြည်။ တူကလည်း ဒါ တွေထည့်မတွက်။ သူ့ကိုပေးတာကို ပျော်သည်။ ဒီလိုနှင့် အဲဒီတူ ဆီရောက်သွားခဲ့တာ ကြာပါပြီ။

“ခုတော့ ... အစ်မအကြီးဆုံးရဲ့ သားအကြီးဆုံးကို ပေးလိုက် တယ်”

မုန်းက လက်စွပ်လေးကိုကိုင်ကာ စေ့စေ့ကြည့်နေ ရင်း ...

“မုန်းတော့ တစ်နေရာရာကို လှူလိုက်ရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

သူ့ဟာသူ တစ်ကိုယ်တည်း ပြောသည်။ တော်ပါ သေးရဲ့။ ဉာဏ်မျက်စိအမြင်စူးပြီး တွေ့မိပေလို့။ ဖွင့်လည်းပြော ပေလို့။ မေမေ ဆုံးကတည်းက မသိလိုက် မသိဘာသာ ဝတ်ထား မိပြီး မေ့လျော့နေတဲ့ မုန်းလက်မှာ ဒီလက်စွပ်သာ ရန်ကုန်အထိ ပါသွားရင် ရာဇာ တကယ်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ။

မုန်းက အတွေးနှင့် လက်စွပ်ကို လွယ်ထားတဲ့ အိတ်အတွင်းဘက်က စစ်သေးသေးမှာသိမ်းရင်း ဉာဏ်ဘက် မျက်စိတစ်ချက်စေ့ကာ ကြည့်သည်။ သူ့လက်မှာ ဘာရှိသလဲလို့ လေ။ မုန်းအကြည့်ကို ရိပ်မိတဲ့ ဉာဏ်က သူ့ရဲ့ဘယ်ဘက်လက်

ကို လက်ချောင်းများ ဖြန့်ထောင့်ကာ မုန်းဘက်တိုး၍ပြလိုက်သည်။ ရှည်သွယ်ပြီး အလယ်ဆစ်လေးတွေ ကြီးနေတဲ့ ဉာဏ် လက်ချောင်း တွေမှာ လက်သူကြွယ်၌ ရွှေမောင်းကွင်းသန့်သန့်လေး။

စိန်တွေ ကျောက်တွေ မပါတဲ့ မောင်းကွင်းတူထူ လေးပါ။

“ကိုယ်လည်း ကြွေအပေါ် အများကြီး ပျက်ကွက်တယ်၊ ကိုယ် ကြွေကို လက်ထပ်လက်စွပ် လုပ်မပေးဖြစ်ခဲ့ဘူး။ သတိလည်း မရခဲ့ဘူး။ သတိမရဆီ အမှန်တိုင်း ပြောရရင် အရင်တစ်ကြိမ်တုန်းက မင်္ဂလာဆောင်က အမေဆွေ တက် တက်ကြွကြွ ဦးဆောင်ပါဝင်ကြတာဆိုတော့ ကိုယ်တိုင် မသိတာ နားမလည်တာ မေ့လျော့တာတွေကိုလည်း အမေ တွေက ကွက်လပ်ဖြည့်ပေးနိုင်ခဲ့တယ်လေ”

ဟုတ်ပါသည်။ မုန်းတို့ လုပ်တတ်တာထက် အမေ တွေက ထောင့်စေ့တာပါ။ မုန်းရဲ့မေမေက သူ့ဆီက အရွယ်ညီ အနေတော် စိန်အသန့်လှလှလေးနှစ်ပွင့်ကို ရွေးထုတ်လိုက်တဲ့အခါ ဉာဏ်ရဲ့အမေက ပန်းတိမ်ကို သူယူသွားပြီး အထည်ခတ်လိုက် သည်။ တစ်ညီလက်ညီလိုပဲ ဆိုရပါမည်။

ရာဇာနဲ့ဆင်တူ လက်ထပ်လက်စပ်ကိုတော့ မုန်း အမေကပဲ စိန်လည်းရွေး ပန်းတိမ်လည်းအပ်၊ ရာဇာအမေက

အပူမတပ်တော့ဘဲ အသင့်စီစဉ်ထားခဲ့သည့်။ မုန်းနှင့် ရာဇာ
လက်မှတ်ရေးထိုးအပြီးမှာ မေမေကိုယ်တိုင် မျက်ရည်သီသီဝေနှင့်
နှစ်ဦးလုံးကို ငတ်ဆင်ပေးခဲ့ပြီး ...

“ဒီလင် ဒီမယား အသက်ထက်ဆုံး အိုအောင်မင်းအောင်
ပေါင်းရပါစေကွယ်”

တကယ်ဆို မုန်းရဲ့အိမ်ထောင်ရေးမှာ ခုလိုအချိုး
အကွေ့တွေ အကျိုးအပျက်တွေ မရှိခဲ့ဘူးဆိုရင် မေမေ ဒီထက်
များ အသက်ရှည်ရှည် ပိုနေရမလားလို့ မုန်း တွေးကြည့်မိပါသည်။
မေမေ မုန်းအတွက် စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရတာ မုန်း သိပါသည်။ ဒါပေမဲ့
လည်း မေမေကိုယ်တိုင် ကန့်ကွက်ဖို့တွေ တိုက်တွန်းဖို့တွေ
အကြံပြုဖို့တွေ ဘယ်လိုမှ မစဉ်းစားတတ်တော့တာမို့ ရင်နာနာနှင့်
ပဲ လက်ပိုက်ကြည့်နေလိုက်ရတဲ့ အခြေအနေမျိုးပါ။

“မင်္ဂလာခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ခြမ်းတစလောက်ပဲ ကိုယ်
အာရုံစိုက်မိတယ်၊ ကျန်တာတွေတော့ အင်း ... ပျက်ကွက်
တယ်ဆိုပါတော့ကွာ၊ တချို့ကျတော့ ခေါင်းထဲရောက်ကို
မရောက်ဘူး၊ ဟန်းနီးမွန်းက ပြန်လာပြီးမှ ကြွေက သူ
ဟာသူ ဒီလက်စွပ်မျိုးလေး ဆင်တူနှစ်ကွင်း လုပ်လာပြီး
ကိုယ့်ကို စွပ်ပေးခဲ့တာ”

“လက်စွပ်လေးက ရှင်းရှင်းလေးနဲ့ ဘိုဆန်ဆန်လေးနော်”

“ကြွေက ပြောတယ်၊ တမင်ပဲ စိန်ပွင့်လေး မမြှုပ်တော့ဘူး
တဲ့၊ ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ စိန်ပွင့်ပဲ သူဝယ်ထည့်ထည့်
စိန်ကုန်သည်ရဲ့သမက် ဖြစ်ရတုန်းက စိန်ကုန်သည်ကိုယ်
တိုင်ရွေးခတ်ခဲ့တဲ့ စိန်လောက်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကောင်း
နိုင်မှာ မဟုတ်လို့ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးပဲ လုပ်ခဲ့တယ်တဲ့”

ဉာဏက သူ မေလျှော့ပျက်ကွက်မှုအတွက် ကြွေ
ကို တောင်းပန်ခဲ့ပါသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဉာဏရယ်၊ ငါကလည်း အပျော်လုပ်တာပါ၊
နင်နဲ့ လက်စွပ်ဆင်တူလေး ဝတ်ထားတယ်ဆိုတဲ့ ဖီလင်ကို
ပဲ လိုချင်တာပါ၊ လက်ထပ်လက်စွပ်ကြီးတွေ ဘယ်လောက်
အဖိုးတန်အောင် ကောင်းအောင် လုပ်ဝတ်ကြ ဝတ်ကြ
ဖူးစာကံမပါရင် ဝေးကြရတာ နင် အသိဆုံးပဲလေ”

ကြွေကတော့ စကားပြောလျှင် ဘွင်းဘွင်းပင်။

“ကြွေက သနားပါတယ်၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ အောင့်သက်သက်
နဲ့ပဲ ရှင်ကိုတော့ သူ့ကိုယ်သူထက်တောင် ပိုချစ်တယ်လို့
ထင်မိတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ကြွေကကိုယ်
အတွက် အသင့်တော်ဆုံးနဲ့ ကိုယ့်အပေါ် အကောင်အထည်ဆုံး
ဇနီးမယားပါ”

ဟုတ်ပါတယ်လေ။

မုန်းကတော့ ဘယ်လိုမှ ဇနီးကောင်း မဖြစ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ဘာမပြော ညာမပြော ကောက်ကာငင်ကာနဲ့ပဲ ဉာဏ်ကို မပေါင်းနိုင်တော့ပါဘူးလို့ ခါးခါးသီးသီး အဆိုတင်သွင်းခဲ့တဲ့ မိန်းမ။

“တစ်ခါတစ်ခါတော့ ကိုယ့် တွေးမိတယ် မုန်း”

မုန်းက ဉာဏ်ကိုကြည့်၍ နားထောင်နေပါသည်။
“ဖူးစာရေးနတ်က ဘာဖြစ်လို့ မျက်စိလည် လမ်းမှားပြီး ကိုယ်တို့ကို အရင်ဆုံး ပေါင်းဖက်စေခဲ့ပါလိမ့်လို့လေ၊ အစောကြီးကတည်းက ကိုယ်နဲ့ မုန်းကို မဆုံစည်းစေခဲ့ပဲ မုန်းအနေနဲ့ ရာဇာကိုပဲ ရွေးချယ်လိုက်ဖို့ သူက ဖန်တီးခဲ့ မယ်ဆိုရင် ကိုယ်လည်းပဲ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တော့ ကြွေ့ကိုပဲ အလိုအလျောက် ရွေးချယ်ဖြစ်လိုက်တော့မှာပဲလို့ ထင်တယ် ...”

ခုတော့ မျက်နှာပူစရာတွေလည်း အများကြီး ဖြစ်ရတယ်။ ရာဇာတို့ ကြွေ့တို့က ဘယ်လောက်ပဲ သဘောထားကြီးနိုင်ကြတယ်ပဲဆိုဆို သူတို့ခမျာ ဒုတိယနေရာကို ရောက်ကြရတယ်။ ကိုယ်တို့လည်း တစ်ခုလပ်တွေကိုယ်စီဖြစ်ပြီး အိမ်ထောင်တွေ တစ်ဆက်ကနစ်ဆက် အသီးသီး ဖြစ်ခဲ့ကြရတယ်”

မုန်းက မျက်လွှာလေးချရင်း ...

“ဖူးစာရေးနတ် အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး ဉာဏရယ်”

“သူ မှားခဲ့တယ်လေ”

“သူ မမှားခဲ့ပါဘူး၊ မုန်းရဲ့အပြစ်ပါ”

ဉာဏက မုန်းကို ငဲ့ကြည့်လာပါသည်။

“မုန်းရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့် ဖြစ်ရတာ သက်သက်ပါ၊ မုန်း အပြစ်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအဖြစ်ကိုလည်း မုန်းကမှားတယ်လို့တော့ မသတ်မှတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်အယူအဆနဲ့ကိုယ်ပေါ့ ဉာဏရယ်၊ အယူအဆ မတူနိုင်တာနဲ့အမျှ ရွေးချယ်မှုလည်း မတူနိုင်ဘူးပေါ့၊ ဖူးစာရေးနတ်ကတော့ သူ့မျက်စိရှေ့မှာ သိပ်ချစ်နေကြတဲ့ ချစ်သူတွေကိုမြင်ရင် မြားနဲ့ပစ်သွားမှာပဲ၊ သူတို့ရဲ့အတွင်းရေးပြဿနာတွေကို သူ ဘယ်သိမှာလဲ”

“မုန်း”

“ရှင်”

“မုန်း ကိုယ့်ကို လမ်းခွဲခဲ့တဲ့ အကြောင်းရင်းကို ခုထိမပြောနိုင်ဘူးလား မုန်းရယ်”

မုန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း ညို့မှိုင်းသော ဉာဏရဲ့မျက်နှာကို ငေးကြည့်ကာ ...

“မသိချင်ပါနဲ့ ဉာဏ၊ မုန်းရဲ့အတ္တ မုန်းရဲ့တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်မှုလို့ပဲ နားလည်ပေးပါ။”

“အတ္တကြီးတာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တာ အပြစ်ကြီးတစ်ခု မဟုတ်ပါဘူး မုန်း၊ လူတိုင်းလိုလို တစ်ချိန်မဟုတ် တစ်ချိန် ကြုံကြမူးမှာမျိုးပါ။ ကိုယ့်ရဲ့ဘယ်လိုအားနည်းချက်က မုန်း ကို တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မိစေတာလဲ၊ ကိုယ် သိပါရစေ”

“... ..”

“ရန်ကုန်ကို ရောက်သွားရင် ဒီမေးခွန်းမျိုး တစ်သက်လုံး ရှေ့လျှောက်မေးခွင့် ကြုံဖို့လည်း မလွယ်တော့သလို နောင် တစ်သက်လုံး သိခွင့်ရစရာ အကြောင်းလည်း မရှိတော့ပါ ဘူး မုန်း၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်တည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း နာရီပေါင်းများစွာ စကားပြောနိုင်ခွင့်မျိုးဟာ ဒီကားရပ်ပြီး ခရီးဆုံးရောက်တာနဲ့ နောက်တစ်ကြိမ် အခွန်အရေးရစရာ အကြောင်းမရှိတော့ပါဘူး။”

“... ..”

“အခုရနေတဲ့ အခိုက်အတန့် အခွင့်အရေးလေးအတွင်းမှာ ကိုယ် သိပါရစေ၊ ကိုယ့်ကို အဲဒီအခွင့်အရေးပေးပါ၊ ကြွ ပြောသလို မုန်းဟာ ဟိုးအရင်ကတည်းက ရာဇာကိုပဲချစ် ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကိုယ် သိပါတယ်”

“... ..”

ဉာဏ အသံက တိုးရှိုက်လှိုက်လဲ့၍ တုန်ခတ်လာ ပါသည်။

“မုန်း ... ကိုယ့်ကို သိပ်ချစ်လို့ လက်ထပ်ခဲ့တာပါ။ ကိုယ် ခံစားနိုင်ပါတယ်၊ မုန်း ကိုယ့်ကို တစ်ခုခု စိတ်ပျက်သွား တာပါ။ ကိုယ် သိပါရစေ”

မုန်းသည် ရင်တွင်နာကျင်ကာ မျက်ရည်ပင်လည် လာပါသည်။ ခက်လိုက်တာ ဉာဏရယ်၊ မုန်း ဘယ်လိုလုပ်ပြော နိုင်ပါ့မလဲ။ ပြောလိုကော ဘာထူးဦးမှာမို့လဲ။ လောလောဆယ် မုန်းတို့မှာ အကောင်းဆုံးအိမ်ထောင်ဖက်တွေနဲ့ သာယာပြည့်စုံတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဘဝတွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားကြရပြီပဲ။

“ကိုယ် ဘာအမှားအယွင်းမှ မလုပ်ခဲ့ဘူး၊ ဒါနဲ့တောင် ကိုယ့်ဇနီးမယားက ကိုယ့်ကိုစွန့်ပစ်သွားတယ်၊ ဒီအဖြစ် အပျက်ဟာ ကိုယ့်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်း ထိခိုက်စေတယ် မုန်း၊ ဘယ်သူမှ ဘာမှမပြော၊ ဘယ်သူမှ ကိုယ့်ကို အထင် တသေး လက်ညှိုးထိုးတာ မခံရပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်စောင့် နတ်ကိုတောင် ကိုယ်ရှက်မိတယ်၊ လိပ်ပြာငယ်တယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ ဇနီးက ကိုယ့်ကိုရှေ့ဆက်မပေါင်းသင်းနိုင်တော့ပါဘူးလို့ ယတိပြတ်ပြောပြီး လမ်းခွဲသွားတာကို လက်ခံလိုက်ရတဲ့ ကိုယ့်ဘက် တစ်ချက်လောက် မုန်း ငဲ့ပေးပါ

ကိုယ် သေရင်တောင် ဒီအဖြစ်အပျက် အကြောင်း
ရင်းကိုတော့ သိခွင့်ရပြီးမှပဲ သေချင်တယ်။ တကယ်တော့
ကိုယ့်ဘာဟော လူတကာရဲ့အမြင်မှာ လန်းလန်းဆန်းဆန်း
သာသာယာယာ ရှိနေပေမယ့် တကယ်တမ်း အတွင်းထဲမှာ
ညှိုးလျှော့နေတာ။ ချစ်လွန်းလို့ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းခဲ့တဲ့
ဇနီးက ဆယ်လအကြာမှာ လုံးဝဆက်ပြီး မပေါင်းသင်းနိုင်
တော့ဘူးလို့ ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ချက် ကျစေခဲ့လောက်
အောင် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိုယ့်အားနည်းချက်က ဘာလဲ ...

ကိုယ် သိပါရစေ မုန်း၊ ကိုယ့်ကိုပြောပါ။ ကိုယ်
ဒီအချိန်ကလေးပဲ မေးခွင့်ရတော့တာပါ။ မုန်းလည်း အခုက
လွဲရင် မဖြေနိုင်တော့ပါဘူး။ အခွင့်အရေး မရနိုင်တော့ပါ
ဘူး။ ပြောပြပါ မုန်းရယ်”

“ဉာဏ”

“မုန်း”

“ဉာဏမှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိခဲ့ဘူးဆိုရင် မပြီးဘူးလား
ဉာဏရယ်”

“အပြစ်မရှိဘူး ဆိုရင်တောင်မှ တစ်စုံတစ်ရာကတော့
မုန်း ကိုယ့်ကို ဆက်မပေါင်းချင်လောက်အောင်အထိ ဖိအား
တွန်းအား ဖြစ်စေခဲ့တယ်လေ”

“ဉာဏမှာ ဘာမှအပြစ်မရှိဘူး၊ မုန်းအပြစ်ပါ”

“မုန်း အပြစ်ဆိုလည်း အဲဒီအပြစ်ကို ကိုယ်သိချင်တယ်”

မုန်းက နှုတ်ပိတ်၍ ပြတင်းပေါက်ဘက်သာ လှည့်
ငေးနေလိုက်ပါတော့သည်။ ဟော ... ကျောင်းကုန်းက လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်ကြီး ဆိုတာကို ဝင်လာခဲ့ပြီ ထင်ပါရဲ့။ ကားအရှိန်လျှော့
ချလိုက်တာနှင့် တစ်ကားလုံးလည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာသည်။

“ဒီအကြောင်းရင်းကို ရာဇာရော သိသလား မုန်း”

“ဟင့်အင်း”

မုန်းက ခပ်တိုးတိုးဖြေပြီး ခေါင်းကို အသာရမ်းလိုက်
ပါသည်။

ဉာဏနှင့် လမ်းခွဲတဲ့ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမှလဲ
မမေး၊ ဘာမှလဲ မဝေဖန်၊ ဉာဏနှင့်ပတ်သက်လျှင်လည်း အမြဲ
နားလည်ခွင့်လွှတ်တတ်မြဲ ရာဇာဟာ တစ်ကြိမ်တော့ မုန်းရဲ့အဖြစ်
သည်းမှုအတွက် တင်းသွားခဲ့ဖူးတာ မုန်း မှတ်မိသေးသည်။

အဲဒီတုန်းက မှတ်မှတ်ရရ မုန်းမှာ သမီးလေးကိုယ်
ဝန် နေ့လစောကြီးနှင့်ပါ။ ဉာဏနှင့် ပြတ်စဲလမ်းခွဲပြီး ခြောက်လ
မှာပဲ ရာဇာနှင့် လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ပစ်လိုက်တဲ့ မုန်းဟာ
ချက်ချင်းလိုပဲ သမီးလေး ကိုယ်ဝန်ရှိလာခဲ့တာ။

ဉာဏနှင့် လက်ထပ်ချိန်မှာ အသက်နှစ်ဆယ့်လေး
နှစ်ပဲရှိသေးတဲ့ မုန်းဟာ ဉာဏအပေါ်လည်း ချွဲနဲ့ ကလေးလုပ်ချင်
သေးတာရယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငယ်ပါသေးတယ် စောပါသေး
တယ်လို့လည်း ယူဆမိတာရယ်ကြောင့် ကလေးယူဖို့ စိတ်မကူး
သေးကာ တားမြစ်တဲ့ဆေးကို သောက်နေခဲ့တာ တောက်လျှောက်ပါ။

ဆယ်လပ် ပေါင်းဖြစ်ပြီး ကွဲကွာသွားကြတော့
အဲဒီကတည်းကစပြီး တားဆေးကိုလည်း ရပ်ပစ်ခဲ့တာ။ ရာဇာနဲ့
လက်ထပ်ချိန်မှာတော့ မုန်း အသက်လည်း နှစ်ဆယ့်ခြောက်ထဲ
ဝင်ပြီ။ ဒါ့အပြင် ဒီတစ်ခါတော့ ဒီအိမ်ထောင်ရေးကို သာယာစိုပြည်
အောင် ခိုင်မာပြည့်စုံအောင် ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ မုန်းက ကလေး
ရရင်လည်း တန်းပြီးရပါစေ သဘောပိုက်ကာ ဆေးဆက်လက်မ
သောက်ဖြစ်တာပင်။

တကယ်ပဲ ကိုယ်ဝန်ကလည်း တန်းပြီးရှိသွားခဲ့ပါ
သည်။

အဲဒီအဖြစ်အပျက်ဖြစ်တော့ မုန်း ကိုယ်ဝန်က ကိုးလ
နားနီး၊ မွေးကာနီး ဖွားကာနီး နေ့စေ့လစောကြီး ဖြစ်နေပါပြီ။
အဲဒီနေ့က သီဟထံက ဖုန်းလာတာဖြစ်သည်။

“ဘာ ... ဟေ့ကောင်၊ မင်း သေချာလို့လား။”

“... ..”

“ဟာ ... တောက်”

“... ..”

“မင်းကို ဘယ်သူပြောတာလဲ၊ ကိုဇံသာလား၊ သူ့အမေဆီ
ရော ဆက်ပြီးပြီတဲ့လား၊ ဘာပြောလဲ”

“... ..”

“အေး ... အေး ... ငါ အခုလာခဲ့မယ်”

ဒီတစ်ဖက်တည်းက ကြားနေရတဲ့ ရာဇာ အသံတွေ
ကိုတင် ဆက်စပ်ကြည့်ပြီး မုန်းက အခန်းထဲမှ ထွက်လာကာ ...

“ရာဇာ ... သီဟလား၊ ဘာတဲ့လဲ”

“ဪ ... ဟုတ်တယ်၊ သီဟပါ၊ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“တစ်ယောက်ယောက် တစ်ခုခု ဖြစ်တာများလား”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး မုန်းရဲ့၊ သီဟ အသိတစ်ယောက်ပါ အလကားပါ။ ကိုယ် အပြင်ခဏသွားလိုက်ဦးမယ် မုန်း၊ နောက်ကျမယ်ဆိုရင် ဖုန်းဆက်မယ်”

မုန်းက မတင်မကျနှင့်ပင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားတဲ့ နောက်တစ်နာရီလောက်အကြာ မှာ ဖုန်းလာ၍ သွားကိုင်လိုက်လျှင် ...

“မုန်းမမလား၊ တို့ သီတာပါ”

“ဪ ... ဟုတ်၊ သီတာ ပြောပါ”

“ရာဇာ ရှိလား”

“ရာဇာ အပြင်ထွက်သွားပါတယ်၊ တစ်နာရီလောက်ရှိပြီ”

“သူ့ဖုန်းဒီဖုန်းကလည်း ခေါ်မရဘူးတော့၊ တစ်ချိန်လုံး ဘီးဇီးပဲ၊ အဲဒါကြောင့် အိမ်ဖုန်းခေါ်ကြည့်လိုက်တာ၊ သူ ဘယ်သွားတာလဲ”

“ကိုသီဟဆီ ထင်တာပဲ၊ ကိုသီဟဆီက ဖုန်းလာသံကြား ပြီး သူ ထွက်သွားတာပဲ သီတာ”

“အင်း ... အင်း ... သီဟဆီ ခေါ်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“အရေးကြီးလား သီတာ၊ မုန်း ဘာပြောပေးရမလဲ၊ မှာခဲ့ လေ”

“ဟင့်အင်း၊ နေပါစေ၊ မှာစရာ မရှိပါဘူး၊ ဒါပဲနော်”

သီတာ ဖုန်းချသွားပြီးနောက် မုန်း ဟိုတွေးဒီတွေးနှင့် ဆယ်ငါးမိနစ်လောက်ပဲ ရှိနိုင်ဦးမည့် အချိန်မှာ ဖုန်းလာပြန်သည်။ မုန်း သွားကိုင်ကာ “ဟယ်လို” ထူးလိုက်လျှင် ဖုန်းချသွားပါသည်။

အဲဒါ ကြွေပဲ။ မုန်း သိသည်။ အဲဒီကြွေဟာ မုန်း ထူးတဲ့အသံကြားလျှင် ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် ချသွားတတ်သည်။ ရာဇာ ရှိလားတောင် မမေး။ သူ လှမ်းဆက်ကာ မုန်းကထူးလျှင် ဖုန်းချသွားတာဟာ ဟိုအရင်ကတည်းက သူ့အကျင့်။ မုန်းက ဉာဏတို့ ရာဇာတို့ထံကနေပဲ ဒါကို ပြန်သိထားတာပါ။

သီဟ ဆက်လိုက်၊ သီတာ ဆက်လိုက်၊ ခြွေ(ဟု ထင်သည်)ဆက်လိုက် ဖြစ်နေတာမို့ မုန်း စိတ်ကဲမှာ ချီးထင်လာ ခဲ့ခြင်းပင်။ ဘာများဖြစ်ပါလိမ့်၊ တစ်ခုပဲလို့တွေးကာ ထိုင်နေလို့ မရဘဲ ဟိုလျှောက်လိုက် ဒီလျှောက်လိုက် ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။ အမှန်အတိုင်း ပြောရလျှင် အဲဒီလို ဘာမှန်း ညာမှန်း ရေခဲရုရာရာ မယ်မယ်ရရ မသိရခင်ကတည်းက မုန်းရဲ့အတွေးတွင် ဉာဏ ဘာဖြစ်ပါလိမ့်လို့ ထင်နေပြီ။

ဉာဏ တစ်ခုခုဖြစ်လို့များလားဟု ဆွေးလိက်မိချိန် ကစပြီး လူက ဂနာမငြိမ်တော့တာပါ။ ဘယ်လို ပြောရမလဲ။ ကိုယ်နှင့်မဆိုင်ဘူးလို့လည်း ပြောလို့ရသည်။ သူငယ်ချင်းဆောင်း နိတ်ဆွေဟောင်း မဟုတ်ဘဲ ခင်ပွန်းဟောင်း ဖြစ်နေ၍ ခပ်ခပ်စူးစူး ခိတ်ဝင်တစား လုပ်နေလို့လည်း မကောင်းပြန်။

ဉာဏ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်ပွားရသော လှုပ်ခတ်မှု တိုင်းကို သစ္စာမဲ့မှု မသမာမှု မရိုးသားမှုလို့ သတ်မှတ်လို့ မရကြောင်းကို မုန်းက အားလုံးကို သိစေချင်သည်။ ကိုယ်နှင့်အရင်း ချာဆုံး သူငယ်မီးအဖြစ် အိမ်တစ်အိမ်တည်းမှာ အတူတကွ ဆယ်လ ခန့်ဘဲသူ့ တစ်စားပွဲတည်းစား တစ်ခန်းတည်းနေ တစ်ကုတင် တည်းအိပ်တဲ့အထိ ရင်းနှီးပတ်သက်ခဲ့ဖူးတဲ့ သူတစ်ယောက်ကို ခိုးရိမ်သောက မကင်းတာမျိုးပါ။

ခင်ပွန်းဟောင်းကို ဖြစ်နေတဲ့သဘောမျိုး မဟုတ်။ သို့သော် မြန်မာလူမှုပတ်ဝန်းကျင်မှာကတော့ အမြင်တို့ အထင်တို့ အတွေးတို့ ရှေးရိုးစွဲ ရှိတတ်ကြသည်။ အခုကဲ့သို့ မုန်းရဲ့အဖြစ် အပျက်က ကြားရတဲ့သူတွေ အနည်းနဲ့အများ တစ်မျိုးဖြစ်ဖြစ်သွား တတ်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ပါ။

ဒီတစ်ယောက်နှင့်လက်ထပ်။ ဆယ်လပဲပေါင်းပြီး ကွာရှင်းပြတ်စဲသွား။ ခြောက်လကြာတော့ ဒီလူ့အချစ်ဆုံးသူငယ် ချင်းကို လက်ထပ်။ ဘာမှမသိကြတဲ့သူတွေဆိုရင်တော့ ချက်ချင်း တန်းပြီး “ယောက်ျားသူငယ်ချင်းနှင့် ဖောက်ပြန်လို့ ကွဲတာနေမှာ ပဲ”လို့ တွက်လိုက်ကြတာပင်။

ကွဲကွာရတာကလည်း ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ်။ သူ့သူငယ်ချင်းနှင့်မှ ခြောက်လအကြာမှာ လက်ထပ်ဖြစ်ပြန်တာ ကလည်း မုန်း ဘဝပျက် စိတ်လေသွားမှာစိုးကာ အဖတ်ဆည်

ပေးချင်တဲ့ အနည်ထိုင်စေချင်တဲ့ မေမေကြောင့်ရယ်၊ မုန်းအပေါ် အချစ်စစ်နှင့် မေတ္တာကရုဏာကြီးမားလွန်းလှတဲ့ ရာဇာတို့ သား အမိကြောင့်ရယ်၊ မုန်း ကိုယ်တိုင်ကိုကလည်း ဘဝတစ်ဆစ်ကိုချိုး မယ့်ချိုးတော့ ကိုးဆယ်ဒီဂရီသိသိသာသာ ချိုးကွေ့ပြောင်းလဲပစ် လိုက်ချင်တဲ့ သဘောကြောင့်ရယ်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မြန်မာလူနေမှု အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ခင်ပွန်းဟောင်းရဲ့အမည်ကို နှုတ်က မကြာမကြာလည်း ထုတ်ဖော် မပြောရဲ၊ သူနဲ့ပတ်သက်တာတွေကိုလည်း အကြောင်းတိုက်ဆိုင် လို့တောင်မှ ပြန်မပြောရဲ။ မသင့်တော်သလို ဖြစ်နေတတ်ပါသည်။ ဒါတောင်မှ သဘောထားကြီးတဲ့ ရာဇာကို ယူထားမိလို့၊ ရံဖန် ရံခါ ရာဇာကိုယ်တိုင်က ဉာဏ် အကြောင်းကို စကားထဲထည့် ပြောမပင် မုန်းကလည်း စကားထောက်ဝံ့ပါသည်။

ခုလည်းပဲ မုန်း စိတ်ထဲထင်နေပြီ။ စိုးရိမ်နေပြီ။ သောက၊က တစ်စ တစ်စ ပဲ့ပြင်းတောက်လောင်လာပြီ။ အဲဒီ တုန်းက ဉာဏ်ကလည်း ရန်ကုန်မှာမှ မရှိတာ။ မြစ်ကြီးနားကို ရောက်နေတယ်လို့ သိထားရတာလေ။ လှမ်းမေးရင် မကောင်းဘူး ထင်ပါရဲ့လေဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှစ်သိမိကာ ရာဇာထံဖုန်းဆက် ပို့ ဝန်လေးနေရာက ည ရှစ်နာရီခွဲအထိ ရာဇာ ပြန်မရောက်လာ သေးတဲ့အခါမှာတော့ နောက်ကျနေလို့ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက် သုံးဖို့ အဆင်ပြေလာခဲ့တာမို့ မုန်းက ရာဇာဖုန်းကို ခေါ်လိုက်သည်။

အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ။ ဘီးဇီး ... ဘီးဇီး။ ဘီးဇီး။
မဟုတ်ရင်လည်း ခရီးယာပြင်ပ ရောက်နေ။ ကိုးခါ ဆယ်ခါ
ကြိုးစားပြီးမှ ရုတ်တရက် လိုင်းဝင်ကာ ရာဇာက ချက်ချင်းဖုန်း
ခွင့်ပြီးလျှင် -

“မုန်း ... ဘာဖြစ်လဲ”

“မုန်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ရာဇာ၊ ရာဇာ နောက်ကျနေလို့
ဆက်ကြည့်တာ”

“ဪ ... မိုက်တွေ ဘာတွေများ နာလာလားလို့ ကိုယ်
စိတ်ပူသွားတာ”

“မိုက်နာဖို့ ဆယ်ရက်နှစ်ပတ်တောင် လိုပါသေးတယ်
ရာဇာရဲ့၊ ရာဇာ ပြန်မလာသေးလို့ ဆက်တာပါ၊ ရာဇာ
ဘာတွေအလုပ်ရှုပ်နေလဲဟင်”

“ဟုတ်တယ် မုန်း၊ ကိုယ် ဒီမှာ ကိစ္စလေးတစ်ခု အရေး
ကြီးတာ ရှိနေလို့ နည်းနည်းနောက်ကျမယ်၊ သန်းခေါင်
တွေ ဘာတွေတော့ မကျော်လောက်ပါဘူး”

“ဘာကိစ္စမို့လို့လဲဟင် ရာဇာ”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ကိစ္စပါ”

“ဘယ်သူငယ်ချင်းလဲ”

“မုန်း မသိပါဘူး အဝေးကပါ၊ ဒါပဲလေ မုန်း၊ ကိုယ်ဒီမှာ
လုပ်စရာလေးတွေရှိလို့”

“အဲဒီမှာ ကိုသိဟတို့၊ ကြွေတို့၊ သီတာတို့ အားလုံးပဲလား”

“အင်း ... ရှိတယ်”

“အားလုံးရဲ့ သူငယ်ချင်းပေါ့ ! ”

“အင်း ... သူတို့နဲ့လည်း ခင်တယ်”

“အဲဒီသူငယ်ချင်းရဲ့ အိမ်မှာလား အခု၊ ဘယ်မှာလဲဟင်”

“သူ့အိမ်မှာ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပဲနော် မုန်း”

“ရာဇာ”

ရာဇာက ဖျတ်ခနဲ ဖုန်းကိုပိတ်သွားသည်။ ရာဇာ
ဖြေပုံဟာ အဖုံးအဖိနဲ့ မရိုးသားဘူးလို့ မုန်း စိတ်ထဲ ထင်မြင်ယူ
ဆကာ ထိုင်မရ ထမရ ဖြစ်နေပြန်ပါသည်။ ဉာဏပဲ၊ ဉာဏ
တစ်ခုခုပဲလို့ချည်းပဲ စိတ်ထဲ၌ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေတာမို့
ကိုးနာရီခွဲမှာတစ်ကြိမ် ရာဇာဖုန်းကို ခေါ်ပြန်သည်။

“ဟယ်လို ... မုန်း”

“ရာဇာ ခုဘယ်မှာလဲ”

“ဒီမှာ သိဟနဲ့ပါ မုန်းရာ၊ နောက်တစ်နာရီလောက်ဆိုရင်
ပြန်လာမယ်”

“အဲဒီမှာ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မုန်း သိချင်တယ်”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ကဲပါ ... စိတ်အေးအေးနဲ့ အိပ်တော့၊
ကိုယ့်ကို မပုတို့ပဲ တံခါးစောင့်ဖွင့်ပစေ၊ မုန်း အိပ်ရေးပျက်
မခံနဲ့၊ ဒါပဲနော်”

ရာဇာက ဖုန်းချသွားပြန်သည်။ မုန်း တစ်ယောက်
တည်း အိမ်မှာယောက်ယက်ခတ်နေကာ ဘုရားစာတွေပင် ရွတ်
ဖတ်နေမိခဲ့တာပါ။ ဒါဟာ ကိုယ့်ခင်ပွန်းသည်အပေါ် သစ္စာမဲ့တာ
လို့ ပြောချင်တဲ့သူရှိလည်း ပြောကြပစ္စေပါတော့။ နေလို့ ထိုင်လို့
မရ။ ဗိုက်ကြီးတကော့ကော့နှင့် ဟိုအခန်းဝင် ဒီအခန်းထွက်။
ဆယ်နာရီကျော်မှာတော့ ဖုန်းကောလ်တစ်ခု ဝင်
လာပါသည်။

“ဟယ်လို”

“ရာဇာတို့ အိမ်ကလားကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ရာဇာ ရှိပါလား”

“ရာဇာ အပြင်က ပြန်မရောက်သေးပါဘူး အန်တီ၊ ဘာ
ကိစ္စပါလဲရှင်”

“ဪ ... အန်တီက အောင်သူရ အမေပါ၊ မောင်ရာဇာ
ကို မေးစရာလေးရှိလို့ပါ။ ဒါနဲ့ သမီးက !”

“ကျွန်မ ကိုရာဇာ ဇနီးပါ”

“အောင်သူရ သိတယ်မို့လား သမီး”

“မသိပါဘူး အန်တီ၊ ဒါပေမဲ့ အန်တီ ကိစ္စရှိတာ မှာနဲ့ပါ၊
သူ့ဟုန်းဒီဖုန်းလည်း ပြောပါမယ်၊ အရေးကြီးလို့ပါလား
ရှင်”

“ဪ ... ညကြီးမင်းကြီးကွယ်၊ ကောလာဟလလား
ဘာလား တစ်နေရာက ကြားလို့ပါ၊ ဉာဏ ဆုံးသွားတယ်ဆို
လို့ ... အဲဒါ ...”

“ရှင် ...”

မုန်းသည် လက်ထဲကဖုန်းကို အလန့်တကြား ယောင်
ပြီးချပစ်လိုက်ကာ လူကလည်း အနားက ဆိုဖာတစ်ခုပေါ်ပိုးလိုး
ပက်လက်လန်ကာ ထိုင်ကျသွားပါသည်။

“မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

အံ့အားတသင့် အရှိုက်ထိသွားတဲ့ မုန်းသည် တီးတိုး
ရေရွတ်ရင်း ဝမ်းနည်းလာပါသည်။ ဉာဏ ဘယ်တုန်းကတည်းက
နေမကောင်း ဖြစ်နေတာလဲ။ သတင်းမှားလား။ ဒါဖြင့် ရာဇာတို့
ဘာဖြစ်လို့ ပြေးလွှားဗျာများနေကြသလဲ။

မုန်းသည် ကမန်းကတန်း ဖုန်းခေါ်သည်။

“ဟယ်လို ... မုန်းလား၊ လာပြီ ... လာနေပြီ၊ အိမ်နား
ရောက်နေပြီ”

“ရာဇာ ... ဉာဏ သေပြီ ဟုတ်လား”

တစ်ဖက်က ရုတ်တရက် တိတ်သွား၍ ...

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့ မုန်းကို မပြောတာလဲ၊ ဘာသဘောလဲ၊
ဒီလောက် အကြိမ်ကြိမ် ဖုန်းဆက်နေတာတောင် မပြောဘူး”

ရန်တွေ့သလို ဆတ်နေတဲ့ မုန်းရဲ့အသံကြောင့်
ရာဇာက စိတ်တိုသွားပုံရပြီးလျှင် ...

“မုန်း ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ဉာဏ သေပြီဆို၊ ဘာဖြစ်လို့ ...”

“တော်စမ်းကွာ ... မင်းရဲ့ဉာဏ မသေဘူး၊ ဒါဆို ပြီးရော
မဟုတ်လား”

“တိ ... တိ ... တိ”

ဖုန်းထဲက စကားသံနှင့်အတူ ခြံရှေ့က ကားဟွန်း
တီးသံကလည်း စိတ်တိုတိုနှင့် ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး တီးလိုက်
တာမို့ အကျယ်ကြီး ထွက်ပေါ်လာပါသည်။ မုန်းကလည်း မျက်
ရည်ကိုသုတ် ဖုန်းကိုချပြီး အိမ်တံခါးဝထိ ပြေးကြိုနေလိုက်ပါ
သည်။ မုန်း ခံစားရတယ်၊ မျက်ရည်ကျရတယ် ဆိုတာဟာ ရိုးရိုး
လေးပါ။ ဒီနေရာမှာ (ဖွ ... မပြောကောင်း မဆိုကောင်း) ဝါဝါ
တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်တယ်ဆိုရင်လည်း မုန်း မျက်ရည်ကျမှာပဲပေါ့။
ကိုယ်နဲ့ attachment များခဲ့တဲ့ သူတစ်ဦး တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်တယ်
ဆိုတာ ထိခိုက်တုန်လှုပ်စရာပဲလေ။

ကားသိမ်းပြီး အိမ်တံခါးပေါက်ဝ ရောက်လာတဲ့
ရာဇာ မုန်းကို ဘာမှမပြောဘဲ ဖြတ်ကျော်ပြီး ဝင်သွားသည်။
မျက်နှာကတော့ နေ့လယ်ကတည်းက ပင်ပန်းခဲ့ပြီး ခုထိ ရေမချိုး

ရသေးတဲ့ ငြီးစိစိရပ်ရော၊ စိတ်ရှုပ်တဲ့ပုံပါ ထွက်နေပါသည်။ မုန်း
သည် မျက်ရည်သုတ်ရင်းပဲ ပြေးဝင်လိုက်ပါသွားရင်း ...

“ရာဇာ”

ရာဇာက ခြေလှမ်းရပ်၍ မုန်းကို လှည့်ကြည့်ရင်
ဆိုင်လိုက်ကာ ...

“မင်းမှာ ကိုယ့်အပေါ် အားနာတဲ့စိတ်၊ ထောက်ထားတဲ့
စိတ်ကလေး နည်းနည်းလေးတောင် မရှိနိုင်တော့ဘူးလား
မုန်း၊ ဟန်တောင်မဆောင်နိုင်ဘဲ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊
မင်း ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုရှိရှိ ကိုယ့်မျက်နှာကိုထောက်ပြီး
နည်းနည်းပါးပါး ဣန္ဒြေဆည်ဆည်လေး နေနိုင်သင့်တယ်”

“ရာဇာ ... ဘယ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ခုလိုဖြစ်ဖြစ်
မုန်း တုန်လှုပ်မှာပဲ၊ ပေါက်ကွဲမှာပဲ၊ ခံစားရမှာပဲ၊ အခု
ဉာဏ ... ဉာဏ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

ရာဇာက မုန်းကို ခါးထောက်ကာ ခါးသီးမှုတွေကို
မျိုချနေဟန်ရှိပြီး ...

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

“မုန်းကို မညာနဲ့နော် ရာဇာ၊ မုန်းကို အောင်သူရ ဆိုတဲ့
လူရဲ့အမေ ဖုန်းဆက်တာ၊ အောင်သူရ ဆိုတာ ရာဇာတို့ရဲ့
အသိလား”

“အောင်သူရက နိုင်ငံခြားမှာ၊ သူ့အမေက ဘာတဲ့လဲ”
 “ဉာဏ ဆုံးသွားတယ်ဆိုတာ တကယ်လားတဲ့၊ မုန်း ...
 မုန်း ... ဘာမှမဖြစ်သလိုဟန်မပျက်နေမှ ရာဇာက ရိုးသား
 တယ် ထင်မှာလား၊ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားတတ်ပါ၊ အဲဒီ
 အတွက် မုန်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ မုန်းကို ဘာဖြစ်လို့ ဖုံးထား
 တာလဲဟင်၊ မုန်း ကြားနိုင်ပါတယ်”

မုန်းက ရာဇာ ရင်ခွင်ထဲ အတင်းတိုးဝင်လိုက်ကာ
 ရင်ဘတ်ကို မျက်နှာအပ်ပြီး မျက်ရည်တွေကို အင်္ကျီရင်ဘတ်
 မှာ ပွတ်သုတ်သည်။ တုန်ယင်နေတဲ့ မုန်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်လေးကို
 ရာဇာက ပခုံးမှကိုင်ကာ တဆတ်ဆတ်လှုပ်ရင်း ...

“မုန်း ... ဟိတ် ... မုန်း ... ကိုယ့်က နေ့စေ့လစေ့ကြီး
 နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ အလကားနေရင်း စိတ်ဒုက္ခခံစားနေရတာ
 လဲ၊ ဉာဏ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဘာဆို ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုရင်
 ပြီးရောပေါ့၊ ဒါကို မကျေနပ်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“ဒါ ... ဒါဖြင့် ဉာဏ ဆုံးတယ် ဆိုတာက”

“နိုင်ငံခြားရောက်နေတဲ့ ဉာဏ ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်
 ယောက် ရှိသေးတယ်၊ ဉာဏအောင်ထွန်း၊ အစောကြီးက
 ကည်းက ဒီကထွက်သွားတာ၊ သူငယ်ချင်း အရင်းပေမယ့်
 မတွေ့တာ ကြာပြီ၊ မနစ်ကတစ်ခါ ခဏ ပြန်လာလည်တယ်၊
 သူ့အမေက ဒီမှာလေ၊ သူက ဟိုမှာ ကားအက်ဆစ်ဒနဲ့ထိ

ဖြစ်တာ၊ သူ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲက အမေဆီ ချက်ချင်းအကြောင်း
 မကြားရဲလို့ သူငယ်ချင်းတွေ အမျိုးတချို့တွေဆီ အရင်
 အကြောင်းကြားတာ”

“ဟင်”

“အဲဒီ ဉာဏအောင်ထွန်း ဆုံးသွားတာ”

“ဟင် ... ဉာဏညို မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ကျွတ်”

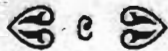
ရာဇာက ခေါင်းကို ယမ်းခါပြီး မုန်းကို ခပ်ဆွေး
 ဆွေး ကြည့်နေပါသည်။ မုန်းရဲ့ဖြစ်အင်ကို သူက ရင်နာပုံရပါသည်။
 ချက်ချင်း စိတ်သက်သာရာ ရသွားတဲ့ မုန်းက ...

“ခါများ ဖုန်းလှမ်းဆက်တုန်းကတည်းက ပြောပြလိုက်ပါ
 လား ရာဇာရယ်”

“မုန်းက နေ့စေ့ လစေ့နဲ့မို့ အနိဋ္ဌာရုံတွေ မပြောချင်လို့
 လွှဲပြောနေတာ၊ ဇွတ်မေးနေတော့တာပဲ”

မုန်းက သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်မိ
 သည်။

❖ ❖ ❖

“နွားနို့လေးက ကောင်းတယ်နော် ဉာဏ၊ မလိုင်လေးတွေနဲ့”

“ဓာတ်ဘူးလေးထဲက ကော်ဖီသွန်ပြီး ဓာတ်ဘူးလေးဆေးပြီးတော့ တစ်ခွက် နှစ်ခွက် ဝယ်ထည့်သွားပါလား၊ လမ်းမှာ ပူပူလေးသောက်လို့ ရတာပေါ့၊ မိုးလည်းအေးနေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

“နောက်တစ်ခေါက် ဘယ်တော့ရပ်ဦးမှာလဲ”

“နောက်တစ်ခေါက်က မနက်မိုးလင်းမှ ပဲခူးမှာပဲ ရပ်တော့မယ်၊ ကြားမှာ တောက်လျှောက်မောင်းပြီး၊ ဘယ်ဆိုင်မှထပ်မရပ်တော့ဘူး မုန်းရဲ့ အိပ်ပျော်ရင်တော့ အိပ်ပြီးပါသွားရင် မဆိုးဘူး၊ အိပ်မပျော်ရင်တော့ ဗိုက်ဆာတတ်တယ်၊ ဝယ်သွားလိုက်ပေါ့”

“ဒီဓာတ်ဘူးလေးက နှစ်ခွက်စာလောက် ဆန့်တယ်၊ ဉာဏ တစ်ခွက် မုန်းတစ်ခွက် သောက်ကြတာပေါ့”

“ကိုယ်ကရတယ်၊ ပူတင်းပေါင်မုန့်ထုပ် အခုဝယ်သွားမလို့၊ ငါးလုံးပါတယ်၊ ဒီကြားထဲ ဗိုက်ပြည့်မှာ အတော်ပဲ”

ဉာဏက မုန်းရဲ့ဓာတ်ဘူးလေးကို ယူသွားကာ ဆိုင်ကို သေချာသွန်ဆေးခိုင်းပြီး နွားနို့နှစ်ခွက် ဝယ်ထည့်နေပါသည်။

“မုန်း အိမ်သာ ထွက်လိုက်ဦး”

“မုန်း ပိုက်ဆံရှင်းလိုက်မယ်နော်”

“ဘာလို့ ရှင်းရမှာလဲ၊ ဘာမှကျတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ခုနက ဝမ်းတွင်းမှာလည်း ဉာဏပဲ ရှင်းလိုက်တာ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်တုန်း၊ တစ်ယောက်တစ်လှည့် ရှင်းစရာ လိုလိုလား”

“မသိဘူးလေ”

“အညီအမျှ ကုန်ကျခံနေစရာ လိုလိုလား၊ သွားစမ်းပါကွာ၊ အေးအေးဆေးဆေး အိမ်သာပဲ သွားပါ”

မုန်းက ပြုံးပြီး ဆိုင်ရဲ့ဘေးကျကျ နောက်ဖက်က အိမ်သာဆီ တခြားအမျိုးသမီးဖော်တွေနှင့် လိုက်သွားလိုက်ပါသည်။

အိမ်သာရဲ့ “မ” ဘက်ခြမ်းရှေ့မှာ စောင့်ဆိုင်းနေကြတဲ့ အမျိုးသမီးတွေ အဘွားကြီးတွေကြားထဲ ခုနက ဟန်းနီးမွန်းစုံတွဲလို ထင်ရတဲ့အတွဲထဲက ကောင်လေး ရပ်နေတာကို မြင်ရ၍ မုန်းက ပြုံးမိပါသေးသည်။

မုန်းလည်း တန်းစီစောင့်နေလိုက်စဉ် အတန်ကြာတဲ့အထိ အထဲက ကောင်မလေးလည်း ထွက်မလာသေးရာ ကောင်လေးက မရိုးမရွ စိတ်ပူပန်လှတဲ့ အရိပ်အယောင်ရှိပြီးလျှင် ...

“ဝေမာ ... ဝေမာ”

ဟန်မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ ပါးစပ်မှ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကပ်၍ အော်ခေါ်ပါတော့သည်။

“ဝေမာ ... ဝေမာ”

သူ့ကို ဆားကအမျိုးသမီးတွေက သိသိသာသာတစ်မျိုး မသိမသာတစ်မျိုး ကြည့်နေကြပါသည်။ ဒါကို သတိထားမိတဲ့သူက တစ်ယောက်ထွက်လာလို့ တစ်ယောက်ဝင်ရန်ပြင်တဲ့ အန်တီကြီးကို ...

“အန်တီ ... အန်တီ အထဲမှာ ကျွန်တော့်မိန်းမ ဝေမာဆိုတာ တစ်ချက်လောက် တံခါးလေး ခေါက်ပေးပါခင်ဗျာ၊ မူးမောနေမှာစိုးလို့ပါ။ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့မို့လို့ပါ”

အန်တီကြီးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ဝင်သွားပါသည်။ ဆယ်ပေလောက် မလှမ်းတဲ့ အိမ်သာခန်းတွေဆီကတံခါးခေါက်သံ စကားသံတို့ပေါ်လာကာ ခဏအကြာမှာတော့ ပိုနီဌားလ်ဆံပင်စည်းလေးနှင့် ကောင်မလေးက မျက်မှောင်ကုတ်ကုတ်နှင့် ခပ်ရှက်ရှက် ထွက်လာသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ တစ်ခါတည်း၊ ဘာလို့ လိုက်ခေါ်ခိုင်းနေတာလဲ၊ သူများတွေ အလုပ်ရှုပ်အောင် ကိုကိုကလည်း”

“မသိဘူးလေ၊ ကြာနေတာ စိတ်ပူလာတာပေါ့၊ မူးနေလား၊ ချော်လဲနေလား ပူရတာပေါ့”

“မူးစရာလား၊ နေအကောင်းကြီးဟာကို၊ ဘာဖြစ်လို့မူးရမှာလဲ”

ဆားက မြင်ပြင်းကတ်ကတ် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က ...

“ဘယ်မလဲ၊ မင်းမိန်းမက ဗိုက်နဲ့ဆို”

“ဟို ... ဟုတ်တယ် အန်တီရဲ့၊ ငါးပတ်ရှိပြီ၊ ကိုယ်ဝန်က နုသေးတော့ ဒီလိုအချိန်က ပိုဂရုစိုက်ရတယ်လေ အဟင်းဟင်း”

ကိုယ်ဝန်ငါးပတ်နှင့် သူ့မိန်းမကို တယုတယလက်ချိတ်တွဲပြီး ခေါ်သွားတဲ့ လူရွယ်ကို မုန်းက သဘောတကုသွားပြီး

ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ အချစ်တွေကြီးပြီး သည်းသည်းလှုပ်နေတာ။
ရာဇာသည်လည်း မုန်းအပေါ် ဂရုစိုက် ယုယတတ်သူပါ။ ဉာဏ
သည်လည်း အင်း... မုန်းက ကံတော့ကောင်းခဲ့ပါသည်။ ကိုယ့်ကို
မုန်းကံ ယုယကြတဲ့ ယောက်ျားတွေနှင့်သာ ဖူးစာဆုံခဲ့ရပါသည်။

ဉာဏကမှ စကားနည်းနည်း နှုတ်နည်းနည်းနှင့်
သူ့ဂရုစိုက်မှုကို သူ့မျက်လုံးတွေ သူ့အပြုအမူတွေကတစ်ဆင့်သာ
နားလည်ရတာ များသည်။ ရာဇာကတော့ ကြင်ကိုကြင်နာတတ်တဲ့
ယောက်ျားပါ။ သဘောကောင်း စိတ်ရှည်ပြီး ကြင်နာတတ်တဲ့
ရာဇာဟာ မုန်းကိုသာမက သမီးကိုပါ မြတ်နိုးကြင်နာစွာ အရိပ်
ကြည့်နေတတ်ပါသည်။

မုန်းက ကားပေါ်မှာ ပြန်လည်နေရာယူကြပြီး ကား
ကြီးပြန်လည်ထွက်ခွာလာချိန်တွင် ဉာဏဘက်လှည့်၍ ...

“သမီးကို ဘယ်မြင်ဖူးမလဲနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ် မမြင်ဖူးသေးဘူး”

“ဉာဏကို ဓာတ်ပုံပြရဦးမယ်”

မုန်းက လွယ်ထားတဲ့အိတ်ထဲက ငွေအပြည်တွေ
ထည့်ထားတဲ့ ဓါလက်ကလေးကို ထုတ်လိုက်ပြီး အမြဲတမ်း
ဓါလက်ရဲ့ ပလတ်စတစ်အကြည်အိတ်ထဲမှာ ပါလာနေကျ ဓာတ်ပုံ
လေးကို ထုတ်လိုက်ပါသည်။

သမီးလေး ငါးနှစ်မွေးနေ့တုန်းက သမီးနဲ့ရာဇာ
ခေါင်းချင်းပူးကပ် ပွေ့ပိုက်ကာ ရိုက်ထားတဲ့ဓာတ်ပုံ ဖြစ်ပါသည်။
ချစ်စရာကောင်းလွန်းလှတဲ့ သမီးကလေးဟာ ဆံပင်ဖြောင့်ဖြောင့်
လေးတွေကို ဘယ်ညာချိုစောင်းနှစ်ဖက်မှာ ငေါက်တောက်ကလေး
ချိုပေါက်နေသလို စည်းထားကာ ချစ်စရာကောင်းလွန်းစရာ
တိတိတာတာလေးပြီးလျက် သူ့အဖေမေးစေဆီ ခေါင်းကိုစောင်း
ပြီး မှီထားတာ။

ရာဇာက သမီးဆံပင်မှာ မေးစေ့အပ်လျက် သမီးကို
နောက်ဖက်မှ သိုင်းပွေ့ထားသည်။ ရာဇာ မျက်နှာပေါ်က ကြည်နူး
ပီတိက တောက်ပလက်ဖြာနေပါသည်။ မုန်းက ဉာဏဘက်
ဓာတ်ပုံကို ကမ်းပေးလိုက်တာမို့ ဉာဏက လှမ်းယူကြည့်လိုက်ရင်း...

“အား ... သမီးလေးက ချစ်စရာလေး”

“အဲဒါ ငါးနှစ်မွေးနေ့တုန်းကလေ”

“တကယ်ချစ်ဖို့ ကောင်းတာ၊ တစ်ယောက်တည်းနဲ့မတူ
ဘူး၊ ရာဇာနဲ့ရော မုန်းနဲ့ရော မျှပြီးတူတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲသလိုပဲ ပြောကြတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ရာဇာနဲ့တော့ နည်းနည်းပိုတူတယ်၊ ဒီမျက်ခုံး
ထူထူလေးလေ၊ သမီးမိန်းကလေးက အဖေနဲ့ ပိုတူရင်
ကောင်းစားတတ်တယ်လို့ ကြားဖူးတယ်”

မုန်းက ဉာဏ် ပြန်ကမ်းပေးလိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံလေးကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်လိုက်ပါသည်။ ဉာဏ်က မျက်ခုံးပင့် ပြုံးတုံ့တွဲ နှင့် ...

“ကိုယ့်မှာတော့ ဒီလိုပြန်ပြစရာဓာတ်ပုံ မရှိသေးဘူး၊ မကြာခင်တော့ ပြနိုင်တော့မှာပါ”

မုန်းက ဉာဏ်ကို ပြုံး၍ခေါင်းညိတ်ပါသည်။ တကယ်တော့ ဉာဏ်မှာ ရင်သွေးကလေး တကယ်ရလာရင် သူ့ကလေးရဲ့ ဓာတ်ပုံကို မုန်းကို ပြသခွင့် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရနိုင်မှာတဲ့လဲ။ ကြွေလား ခွင့်ပြုမှာ။ အခုဆိုရင်ပဲ ရာဇာနဲ့ မုန်းကိုမိသားစု၊ ဉာဏ်နှင့် ကြွေတို့ မိသားစု ဆိုတာတွေဟာ မိသားစုလိုက် ခင်မင်ဝင်ထွက် ဆက်ဆံဖြစ်တာမျိုးမှ မရှိဘဲ။

ရာဇာနှင့် ဉာဏ် အပြင်မှာဆုံရင် နှုတ်ဆက်ပြောဆို ရယ်မော စားသောက်တာမျိုးရှိမည်။ ကြွေနှင့် ရာဇာ အပြင်မှာတွေ့ ရင်လည်း ဒီလိုပဲ ရှိမည်။ စုံတွဲလိုက်တော့ တစ်အိမ်တစ်အိမ် ဆက်ဆံမှုမရှိပါ။ သူတို့ သူငယ်ချင်းအရင်းချင်းတောင်မှ အရင်လို ကြီးတော့ မတွဲဖြစ်ကြတော့ဘူးလေ။ ဒါကတော့ ရာဇာနဲ့ ဉာဏ်ဟာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အပြန်အလှန် မျက်နှာပူ အားနာနေကြတာ မျိုး ရှိတာကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဉာဏ်သည် စကားအဆက်အစပ်အရ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသွားမိကာ ...

“ဪ ... ဒါပေမဲ့ မုန်း ကြည့်မယ်ဆိုရင် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာတစ်ခုတော့ ပြစရာရှိတယ်”

မုန်းက အပြုံးနှင့် ...

“ဘာလဲ”

“ကိုယ့်ဝေါလက်ထဲမှာတော့ ဓာတ်ပုံတွေ ဘာတွေ မပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဟာကိုတော့ ဝေါလက်ရဲ့ ဟိုးအတွင်းဘက် တစ်ကန့်မှာ ထည့်ထားပြီး အမှတ်တရ အနေနဲ့ လုံးဝပြန် မထုတ်ဖြစ်ပဲ သိမ်းထားတော့ သွားလေရာကိုပါတယ်၊ မှတ်ပုံတင်တို့ ကားလိုင်စင်တို့နဲ့ အတူတူပေါ့”

“ဓာတ်ပုံလည်း မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ ... ဘာလဲ”

“စာတစ်စောင်ပါ”

“စာ ! ”

မုန်းက မတွေးတတ်သလို ဉာဏ်ကိုသာ ကြည့်နေပါသည်။ ဉာဏ်က သူ လွယ်ထားတဲ့အိတ်ရဲ့ ဇစ်ကိုဖွင့်ကာ သူ့ဝေါလက်ကို ထုတ်ယူသည်။ လှလှပပ သစ်သစ်လွင်လွင် မဟုတ်ဘဲ ဟိုးတုန်းကတည်းက စွဲမြဲသုံးခဲ့၍ လည်သာတွေပင် ပွန်းနေပြီဖြစ်

တဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ပြား ဟောင်းဟောင်းလေးက အထဲမှာပါတဲ့ ပိုက်ဆံထပ်ကြောင့် ဖောင်းကြွထွေနေသည်။

“ရှင်ဝေါလက်ကလည်း အဲန်းတစ်ဖြစ်နေပြီ၊ လဲပါတော့လား။”

“ဒါက ရာဇာ ပေးထားတာလေ၊ မှတ်မိလား၊ ကိုယ်တို့ ဟိုဒင်း ...”

မုန်းက သူ့စကားကြောင့် အသေအချာ ကြည့်လိုက်မိတော့ ချက်ချင်းပဲ မှတ်မိသွားပါသည်။ ချောကလက်ရောင်ခေါက်အိတ်ပြားလေး။ မုန်းနှင့် ဉာဏတို့ လက်ထပ်အပြီး နှစ်လလောက်မှာ ဉာဏရဲ့မွေးနေ့ဖြစ်သည်။ သူ့သူငယ်ချင်းအုပ်စုကို နှစ်တိုင်း ကျွေးနေကျမို့ မုန်းနှင့်လက်ထပ်ပြီးတော့လည်း အစဉ်အလာပျက်သွားအောင် ရက်စံတော့ရုံတစ်ခုမှာ လိုက်ကျွေးပါသည်။ အဲဒီနေ့က ရာဇာ ပေးတဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်အိတ်ကလေးလို့ မုန်းမှတ်မိတဲ့အပြင် တခြားတစ်ခုကိုလည်း မှတ်မိလိုက်ပါသေးသည်။

ဒီအိတ်လေးရဲ့ ဟိုးအတွင်းဘက်ကျကျ အိတ်တစ်ကန့်မှာ ရှိနေခဲ့တဲ့ ဆေးစစ်ထားတဲ့ အဖြေလွှာမှတ်ချက်စာရွက်ကလေးလေ။ အဲဒီစာရွက်ကလေးကို အဲဒီအိတ်ထဲမှာ မုန်းရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ဖူးသည်။

“ကိုယ့်မွေးနေ့တစ်ခုတုန်းကလေ၊ ‘.....’ဆိုင်မှာ ကိုယ်လိုက်ကျွေးတဲ့ နေ့တုန်းက ...”

“မုန်း မှတ်မိပါတယ်”

“ရာဇာ ပေးထားတဲ့အိတ်မို့ ဟောင်းတဲ့ထိ ကိုင်နေတာပါ။ အသစ်ဝယ်ရင် ဒါကို လွှင့်ပစ်ရတော့မှာလေ၊ လွှင့်မပစ်ချင်သေးလို့”

မုန်းက ခပ်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ နားထောင်နေလိုက်သည်။

ဉာဏက အဲဒီအိတ်ဖောင်းလေးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ဖောင်းပွနေတဲ့ အတွက် ကောင်းကောင်းတောင် ခေါက်လို့မရတော့ဘဲ တစ်ဖက်က တစ်ဖက်ကို လှမ်းအုပ်ထားတဲ့ သားရေကြိုးပြားသေးသေးနှင့် နှိပ်စိမိတပ်ထားရသည်။ နှိပ်စိမိဖွင့်ပြီး အိတ်ကိုဆွဲဟလိုက်တာကို မုန်းက မျက်လုံးစွေကာ ကြည့်နေရင်း ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။

ဒီအိတ်ထဲက အဖြေစာရွက်လေးတစ်ရွက်ကြောင့် မုန်း ဉာဏကို လမ်းခွဲခဲ့တာလေ။ အခု ဒီအိတ်လေးကိုမြင်နေရတော့ အဟောင်းတွေ အသစ်ဖြစ်လာသလို တဒိတ်ဒိတ် ရင်တုန်လာသည်။ ဝမ်းနည်းသလိုလို နာကျင်သလိုလို ရင်ထဲ ဆိုနှင့်နှင့် ဖြစ်လာပါသည်။

အဲဒီသမိုင်းဝင် အိတ်ကလေးထဲကနေ ဉာဏက စာရွက်ခေါက်လေး တစ်ခေါက်ကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်ပါသည်။ စာရွက်ခပ်ပါးပါးနှင့် လုပ်ထားသော စာရေးစက္ကူအဝါရောင်စာ ငွက်ခေါက်လေးကို ဉာဏက သူ့ဟာသူ ဖြန့်လိုက်သည်။

“ဘိုယ်တို့ သူငယ်ချင်းသက်တမ်းမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ် ယောက် စာအပေးအယူ အသွားအဖြန့်ဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူးလေ၊ တော်ရုံတန်ရုံ စာရေးနေစရာ အကြောင်းမှမရှိတာ၊ ဒါဟာ ရာဇာသီက ကိုယ်ရဖူးတဲ့ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးတစ်စောင် တည်းသော စာလေးပဲ မုန်း”

“ဘာတဲ့လဲ”

“မုန်း ဖတ်ကြည့်ပါ၊ မုန်းကိုပြဖို့ ပေးဖတ်ဖို့ ကိုယ်ထုတ် တာပါ”

ဉာဏ လှမ်းပေးတဲ့စာရွက်ကို မုန်းက လှမ်းယူလိုက် ပါသည်။

“ကိုယ်က မြစ်ကြီးနားမှာလေ၊ အဲဒီကို သူ စာတိုက်ကနေ ထည့်လိုက်တဲ့စာပေါ့၊ အဲဒီတုန်းက ဖုန်းတော့ခေါ်ရနည်း နည်း လက်ဝင်ပေးမယ့် ခေါ်လိုတော့ ရပါတယ်၊ သူ စာ နဲ့ရေးပြောဖို့ အားသန်လို့ ရေးလိုက်တာ နေပါလိမ့်မယ်၊ စာတစ်စောင် ပေတဖွဲ့လေးဆိုတော့ ကိုယ်လည်း သိမ်းထား လို့ရခဲ့တာပေါ့”

မုန်းက ရာဇာလက်ရေးစောင်းစောင်းလေးတွေကို ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဉာဏ ...

ငါ ဘယ်လိုပြောရမလဲ မသိတော့ဘူးကွာ။

ဒါပေမဲ့ ပထမဆုံးတော့ မင်း နေထိုင်ကောင်းလိမ့် မယ်လို့ ငါမျှော်လင့်တဲ့ အကြောင်းပဲ အရင်ဆုံး ပြောတော့ မယ်။

လောကကြီးဟာ တော်တော်လေး ကပေါက်တိ ကပေါက်ချာ နိုင်တယ်လို့ မင်း မထင်ဘူးလား ဉာဏ။ ငါ ကိုယ့်ဂုဏ်ကိုယ် မဖော်ချင်ပေမယ့် မင်းကို မုန်းအဖြေ ပေးလိုက်တုန်းက မင်း ငါ့ကို အားတွေနာ မျက်နှာတွေပူ နေတဲ့အချိန်မှာ ‘မုန်းရွေးချယ်တဲ့ (ငါကလွဲတဲ့) တခြားသူ ဟာ မင်း ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ငါ ဝမ်းသာတယ်’လို့ မင်း ကို ပြောခဲ့ဖူးတာ မင်း မှတ်မိမှာပါကွာ ဉာဏ။

ငါ့ကို မရွေးချယ်ခဲ့လို့ နည်းနည်းစိတ်မကောင်းဖြစ် ရပေမယ့် ငါ ကျေနပ်ခဲ့ပါတယ်။ နှစ်လမ်းပဲ ရှိတယ်လေ ဉာဏ။ ငါ့ကို ရွေးချင်ရွေးမယ်၊ ငါ့ကိုမရွေးရင် တခြားသူ တစ်ယောက်ကို ရွေးလိမ့်မယ်၊ ဒါပဲလေ။ ဒါ ဆန်းလှတဲ့

ကိစ္စလည်း မဟုတ်သလို မုန်း ရင်ထဲ ဒီလိုရှိတာကို ဒီလို
နဲ့ရကောင်းလားလို့ မကျေမချမ်း ဖြစ်နေလို့လည်းရတဲ့ကိစ္စ
မဟုတ်ပါဘူး။

ငါ မုန်းကိုချစ်တဲ့အတွက် မုန်း သူချစ်တဲ့သူကို ဈေး
ချယ်သွားတာအပေါ် ကျေနပ်နိုင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ငါ
မင်းကိုချစ်တဲ့အတွက် ငါမရတော့တဲ့ မုန်းကို မင်းရသွား
တာပါလား ဆိုပြီးတော့လည်း ကျေနပ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။
အချစ်ရေး နှလုံးသားရေးကိစ္စဟာ ကိုယ်ဖြစ်စေချင်တိုင်း
တစ်သဝေမတိမ်း ဖန်တီးစေစားယူလို့ ရတာမှမဟုတ်
ဘဲ။

မင်းနဲ့ မုန်း လမ်းခွဲကြတဲ့အချိန်မှာ ငါ တအားဝမ်း
နည်းစိတ်ထိခိုက်ခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ငါချစ်
တဲ့ မုန်းရော မင်းရော အိမ်ထောင်ရေးကံမကောင်းကြ
အိုအောင်မင်းအောင် မပေါင်းကြရပဲ 'တစ်ခုလပ်' ဆိုတဲ့
ဘဝတွေကို ပိုင်ဆိုင်သွားကြရပါပကောလားလို့ သိပ်စိတ်
မကောင်းဖြစ်မိလို့ပါ။ ငါ မုန်းကို သွားပြောခဲ့ပါတယ်။

ဉာဏနဲ့ ကြွေနဲ့ကို အထင်မလွဲပါနဲ့ ကင်းရှင်း
တယ်၊ ဉာဏ မုန်း အပေါ် သစ္စာရှိပါတယ်လို့။ ဒါပေမယ့်

မုန်းက နားလည်ရခက်ပါတယ်ဉာဏရ။ မင်းလည်းအသိ
ဆုံးနေမှာပါ။ ငါ့ကို ဘာမှပြန်မပြောခဲ့ဘူး။ မင်းတို့နဲ့
ထပ်တူထပ်မျှ ခံစားရပါတယ်လို့ ငါပြောရင် မင်း ငါ့ကို
ပိုတယ်မထင်ပါနဲ့ ဉာဏ။ ငါ တကယ်ခံစားခဲ့ရတယ်။

မုန်းက ငယ်သေးတယ် ဉာဏ။ မုန်း အသက် နှစ်
ဆယ့်လေးနှစ်ကျော်ရှိ ရှိသေးတဲ့အချိန်မှာ တစ်ခုလပ်
အိမ်ထောင်ပျက် မိန်းကလေး ဖြစ်သွားရှာပြီ။ ဘယ်သူ
အမှား ဘယ်သူ့အပြစ်ကြောင့်ပဲဆိုဆို ဒီအဖြစ်ကြီးက
ပြောင်းလဲမသွားပါဘူး။ တစ်ခုလပ် ဖြစ်ရမှာတော့ သူ
မမှားပဲ မင်းမှားလို့ 'လပ်'ရလည်း ဂုဏ်မရှိပါဘူး။ သူ
မှားလို့ သူ့အပြစ်နဲ့သူ "လပ်"ရလည်း ဂုဏ်မရှိပါဘူး။

မြန်မာလူနေမှုအသိုင်းအဝိုင်းပုံစံ မိရိုးဖလာ ယဉ်ကျေး
မှုပုံစံတွေအရ တစ်ခုလပ်မိန်းမဆိုရင် လူမရှိသေချင်ဘူး။
ဘယ်လောက်ပဲ ကောင်းအောင်နေပါစေ လက်တည့်စမ်း
ချင်တဲ့သူက အနန္တပါ။ မုန်း ဒီအသက်အရွယ်လေးနဲ့
ဟိုလူ ဒီလူရဲ့ အကဲခတ်ချင်တဲ့ နှိမ်ချတဲ့ အမြင်တွေအောက်
မှာ စုန်းစုန်းမြုပ် နှစ်မွန်းသွားမှာ စိတ်ဓာတ်တွေ မခိုင်မာ
ယိုင်လဲသွားမှာကို ငါ သိပ်စိုးရိမ်မိတယ် ဉာဏ။

သူ သိပ်ငယ်သေးတော့ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ
သူ့အတွက် အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ ပေါ်ပေါက်လာ
နိုင်သေးတာ ရှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းပဲလို့ ငါ မြင်တယ်။
အမှန်တိုင်း ပြောရရင် မုန်းဟာ မင်းနဲ့ကွဲကွာသွားပေမယ့်
လွတ်လပ်ပေါ့ပါး စိတ်ချမ်းသာသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး
ဉာဏ။ ရေနွေးပူလောင်သွားတဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်လို ညှိုးနွမ်း
သွားပြီး အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်တောင် မထွက်သလောက်
လောကကြီးကို အဆက်ဖြတ်ထားတာပါ။

မုန်းရဲ့အဲဒီအခြေအနေကို သူ့အမေကလည်း ပြန်ပြီး
အဖတ်ဆည်ချင် အသက်သွင်းချင်တယ်။ ငါ့အမေနဲ့ပါ
တိုင်ပင်ပြီးတဲ့အခါ အမေနှစ်ယောက်က ငါနဲ့မုန်းကို လက်
ထပ်စီစဉ်ပေးချင်ပါတယ်လို့ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ဒီကိစ္စဟာ
မုန်းအမေက မုန်းအပေါ် စိုးရိမ်သောကြီးမှုနဲ့ ငါ့အမေ
က ငါ့အပေါ် စာနာနားလည်မှုတို့ကြောင့် တောင်းဆိုချက်
တစ်ရပ် ဖြစ်လာခဲ့တာပါ။

အဲဒီအခါ ငါ့ခံစားချက်ကို ပြောပါရစေ ဉာဏ။
ဝမ်းနည်းတစ်ဝက် ဝမ်းသာတစ်ဝက်ပါ။ ငါ နှစ်ကာလကြာ
ရှည်စွာ မြတ်နိုးခဲ့တဲ့ ရတနာတစ်ပါးကို သူများလည်မှာ
ဆွဲသွားတုန်းကလည်း ဒီလူနဲ့ လိုက်ဖက်ကျက်သရေရှိသား

ပဲလို့ ဝမ်းသာနိုင်ခဲ့တဲ့ ငါဟာ အဲဒီရတနာလေး ပိုင်ရှင်မဲ့
သွားတဲ့အခါမှာတော့ ဒုတိယလူလည်း ကျေကျနပ်နပ်
ဖြစ်ချင်နေခဲ့ပြီး အဲဒီအတွက် သူတစ်ပါး ပြစ်တင်ဝေဖန်
ကဲ့ရဲ့မလားလို့လည်း စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်မိပါတယ်။

မုန်းသည် ဝဲရစ်ရာမှ မျက်လုံးအိမ်ထောင်စွန်း၌
စို့အိုင်လာတဲ့ မျက်ရည်ဥကို ပါးပေါ်စီးကျမလာခင် လက်ညှိုးလေး
နှင့် တို့ဖယ်လိုက်ရပါသည်။ ဒါကို မြင်နေရတဲ့ ဉာဏက အပြုံး
တစ်ဝက်နှင့် ...

“ဒီကောင် စာရေးဆရာလုပ်ရင် လက်ရှိလူတွေတောင်
ထမင်းငတ်သွားနိုင်မယ်နော် မုန်း”

ခပ်သောသော နောက်ပြောင်လိုက်ရပါသည်။

“ဒုတိယလူ ဖြစ်ခွင့်ရရင်ကိုပဲ ကျေနပ်မယ့် ငါပါ ဉာဏ၊
ဖြစ်ခွင့်ရလိုခြင်းဟာ တရားရဲ့လား၊ သူငယ်ချင်းအပေါ်
စင်ကြယ်ပါ့မလားလို့ပဲ ငါ စိုးရိမ်နေမိတာပါ။ ငါကစပြီး
မတောင်းဆိုရဲခဲ့ပါဘူး၊ အမေတွေ စီစဉ်နားချကြပြီး အတော်
ကြာမှ မုန်း သဘောထားကို ငါ မေးကြည့်ခဲ့တာပါ။

တစ်ခါ တစ်ခါ မုန်းဟာ နားလည်ရသိပ်ခက်တယ်
နော်။ ငါ သိပ်မစပ်စု မစွက်ဖက်ချင်လို့ မင်းနဲ့မုန်း လူနှစ်
ဦးဖြစ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းရင်းကို တုတိုးတစ်ကြိမ်မှ မမေးခဲ့

ပါဘူး။ ခုလည်း မုန်း ဒီလောက်မြန်မြန် ငါ့ကိုလက်ခံ
ခေါင်းညိတ်မယ်လို့ ငါ မမျှော်လင့်ခဲ့ပါဘူး ဉာဏ။ တစ်ခု
ပဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ မုန်းရဲ့အခြေအနေဟာ ပြိုကွဲနေတယ်။
Desperate ဖြစ်နေတယ်။ အန္တရာယ်ကြီးတာကို သူ့ကိုယ်
တိုင်လည်း နားလည်နေပါလိမ့်မယ်။

ငါ့ကိုချစ်နိုင်လို့ မဟုတ်ဘဲ ဒီအကြောင်းကြောင့်
သူ လက်ခံခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်လို့ ငါသဘောပေါက်
ထားပါတယ်။ မုန်းလည်း လက်သင့်ခံပြီဆိုတဲ့အခါ ငါ့ရင်
ဆိုင်ဖို့ လိုအပ်တာ မင်းပဲ ရှိတော့တာ ဉာဏ။ ဘာတွေ
ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။ ငါ မုန်းကိုလက်ထပ်ပါရစေ ဉာဏ။
မင်းကို တိုင်တည်ပါတယ်။

မင်း ငါ့အပေါ် နားလည်ပေးပါ။ ငါတို့နှစ်ယောက်
ဆုံကြတဲ့အခါ ငါ့ကို မင်းက မျက်နှာပူနေမှာလား၊ ငါက
မင်းကို မျက်နှာပူနေရမှာလား ဆိုတာတောင် ငါ သေချာ
မဆုံးဖြတ်တတ် မတွေ့တတ်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ရှင်းရှင်း
ကလေး မြင်တွေ့ပြီး ဟိုးအရင်က ငါ ကြည်ဖြူနိုင်ခဲ့သလို
ပဲ ...

ခုတစ်ကြိမ် မုန်း ရွေးချယ်လိုက်တဲ့ (မင်းကလွဲတဲ့)
တခြားလူဟာ ငါ ဖြစ်နေတဲ့အပေါ် မင်း နားလည်ကြည်ဖြူ

ပေးပါကွာ ဉာဏ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ငါတို့သုံးဦးရဲ့ ပတ်
သက်ဆက်စပ်မှုက တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။
ဒါပေမဲ့ ရိုးရိုးစင်းစင်း မောင်းနှင်သွားနေတဲ့ လောကကြီး
ရဲ့အလှည့်အပြောင်းတစ်ခုလို့ပဲ မင်း ယူဆပေးပါကွာ။
ချစ်သူငယ်ချင်း ...
ရာဇာ”

မုန်းက စာအဆုံးမှာ အတော်ကြီး ဝမ်းနည်းသွား
ပါသည်။ ခုနစ်နှစ်နီးပါး ပေါင်းခဲ့ပြီးဖြစ်တဲ့ ရာဇာကို ခုမှ
အသစ်လို အာရုံထဲ ရင်ထဲ ထင်မြင်လာမိပါသည်။ ရာဇာဟာ
အင်မတန် ယောက်ျားပီသတဲ့ ယောက်ျားကောင်း ယောက်ျားမြတ်
တစ်ယောက်ပါပဲ။ သူ့ဇနီးဖြစ်ရတဲ့အတွက် မုန်း နောင်တ ဘယ်
တော့မှမရပါ။ ရာဇာကို သည်းသည်းလှုပ်အောင် ရင်တွေခုန်အောင်
မချစ်ပေမယ့် အမြဲတမ်း ရင်ထဲမှာ လေးစားကြည်ညိုစွာ မြတ်နိုး
ပါသည်။

ခုမှ အဲဒီမြတ်နိုးမှုအပေါ် ကရုဏာအကြင်နာတွေ
ထပ်တိုးလာတာပါ။

“ဒီကောင် ဘယ်လောက် အပြောကောင်းသလဲ ကြည့်စမ်း
မုန်း”

ဉာဏက မုန်းကို နောက်ပြောင်ရင်း တကယ်ပဲ ရာဇာကို သဘောတွေကျနေသလို တဟက်ဟက် ပန်းလှုပ်အောင် ရယ်နေပါသည်။

“ကိုယ်က သာဓုသုံးကြိမ် ခေါ်ရမလို့ပဲ ... ဟား ဟား”

“အဲဒီတုန်းက ရာဇာကို ဉာဏ ဘာပြန်ပြောသေးလဲ၊ စာ ပြန်ရေးသေးလား”

“မရေးဖြစ်ပါဘူး၊ ကြွေက နှစ်ပတ်တစ်ခါလောက် မုန်းဆက် တတ်တော့ ကြွေ မုန်းဆက်ချိန်မှာ ဒီအကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး ရာဇာကို ကိုယ် ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျေနပ်ပါ တယ်လို့ ပြောပေးပါလို့ တစ်ဆင့်မှာလိုက်တာပါ”

“အဲဒီတုန်းက ရာဇာ ပြောသလိုပဲ တည်ငြိမ်ဖို့ တကယ် လိုအပ်နေတဲ့ မုန်းကို ရာဇာက တည်ငြိမ်အေးချမ်းသွား အောင် ထိန်းသိမ်းပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ် ဉာဏ၊ မုန်းက ဆုံး ဖြတ်ချက်ချဖို့ အချိန်သိပ်မယူဘဲ လောတတ်ပေမယ့် ကံ ကောင်းထောက်မစွာ တစ်ကြိမ်မှ မမှားခဲ့သေးတာ တော် ပါသေးရဲ့”

ဉာဏက ပြုံးနေရာမှ ခပ်မဲ့မဲ့ ငြိမ်နေလိုက်ကာ ...

“တစ်ကြိမ်မှ မမှားခဲ့သေးဘူး ! ဟုတ်လား ! ”

“ဟုတ်တယ်”

“ကိုယ့်ကို မပေါင်းနိုင်တော့ဘူးလို့ ရှောင်တခင် Surprise လုပ်ချလိုက်တာ၊ ကိုယ့်ကို ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်တာ မမှား ဘူးပေါ့”

မုန်းက ဉာဏရဲ့ မထိန်းလိုက်နိုင်တဲ့ လေသံကတုန် ကယင်ကြောင့် ဝမ်းနည်းသွားပြီး ဉာဏကို ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

“ဆောရီး ... မုန်း”

ဉာဏက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပါသည်။

“ဒါတွေ ပြီးသွားတာ ကြာပြီပဲ”

မုန်းက ဝမ်းနည်းသွားတဲ့ မျက်နှာလေးကိုပြင်ကာ ...

“ဆောရီးက မုန်းက ပြောရမှာပါ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနစ်နှစ်ကျော် က အဲဒီအဖြစ်အပျက်မှာ မုန်းအတွက်တော့ မုန်းမမှားပေ မယ့် လူတစ်ဖက်သားအပေါ် အကြောင်းပြချက် မယ်မယ် ရရတောင် မပေးခဲ့ဘဲ မပေါင်းနိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ ယတိပြတ် စကားတစ်ခွန်းတည်းနဲ့ ရအောင်လမ်းခွဲလိုက်တဲ့ အပြုအမူ အတွက် ဉာဏကို အများကြီးနောက်ကျပြီး မုန်း တောင်း ပန်ပါတယ်”

“တောင်းပန်လို့ မရဘူး”

“ခွင့်မလွှတ်ဘူးပေါ့နော်”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတိုင်း တောင်းပန်နေလို့ မရဘူး၊ တောင်းပန်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း သက်ရောက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမှာလဲ ဉာဏ”

“အဲဒီတုန်းက မပေးခဲ့တဲ့ အကြောင်းပြချက်ကို မုန်းကိုယ့်ကို သိခွင့်ပေးကို ပေးရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီတုန်းက အကြောင်းပြချက်မရှိဘဲ မုန်းပြောမှ မုန်း ကိုယ့်အပေါ် တောင်းပန်တဲ့သဘော သက်ရောက်မှာဖြစ်တယ်၊ အကြောင်းပြချက်ပေးနေစရာမလိုဘူးဆိုတဲ့ ခံယူမှုဟာ အဲဒီလူအပေါ် မလေးစားမှု စော်ကားမှုသဘော သက်ရောက်တယ်၊ ကိုယ် ခုထိ အဲဒီအတွက် ဝမ်းနည်းတယ်၊ စိတ်မကောင်းဘူး၊ ယုတ်စွ အဆုံး မုန်း၊ ကိုယ့်အိမ်က အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ကို အလုပ်ကရပ်စဲပြီး ရွာပြန်လွှတ်မယ် ဆိုရင်တောင် ဘာကြောင့် သူ့ကို ထုတ်ရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်ကို မုန်း ပေးရမယ်၊ ပေးသင့်တယ်”

ဉာဏရဲ့ဥပမာကြောင့် မုန်းက မချို့မချဉ်လေး ပြုံးရပါသည်။ ဉာဏက ဒီအကြောင်းအရာကို ဒီနေရာမှာတင်ရပ်တန့်စကားစဖြတ်လိုက်ပြီး ဘာမှဆက်မပြောတော့ပါ။ မုန်းက ဓာလေးကို ရိုရိုသေသေ ပြန်ခေါက်ပြီး ဉာဏကို ပေးလိုက်ပါသည်။

“ရာဇာ ကိုယ့်ဆီ စာရေးသေးတယ်ဆိုတာ မုန်း မသိဘူးပေါ့”

“ဟင့်အင်း ... အဲဒီတုန်းကတည်းက မုန်းရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ အများအပြင်မှာ လက်ညှိုးထိုး ကဲ့ရဲ့ချင်စရာများဖြစ်နေလေမလားလို့ စိတ်ထဲမှာ သိပ်ပူလောင်ခဲ့တာပဲ ဉာဏရယ်၊ ရာဇာက ကိုယ်တို့သုံးဦးသုံးဖလှယ် နားလည်မှုရှိကြဖို့က အရေးအကြီးဆုံးပါလို့ ပြောတယ် ...

ဉာဏက နားလည်ပေးပါတယ် လို့လည်း ပြောတယ်၊ အဲဒီတော့ ဒီကိစ္စကို ဉာဏလည်း သိပြီးပြီကိုးလို့ မုန်း သဘောပေါက်လိုက်တယ်လေ၊ စာရေးတာတွေ ဘာတွေ မသိပေမယ့် ဉာဏနဲ့ ရာဇာ တစ်နည်းနည်းနဲ့ စကားပေါက်ပြီးပြီဆိုတာကိုတော့ သိခဲ့ပါတယ် ...

ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်တွေအပေါ် စိတ်ချမ်းသာတယ် ပျော်တယ် ကျေနပ်တယ်လို့တော့ မဟုတ်ခဲ့ဘူး ဉာဏ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်လက်သင့်ခံနိုင်တဲ့ ကိုယ်ရပိုင်တဲ့ အတိုင်း အတာတစ်ခုအတွင်းမှာတော့ မုန်း ကံကောင်းခဲ့ပါတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်သုံးသပ်ရင် ရာဇာအတွက် မုန်းက ပထမဇနီးဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ရာဇာခမျာ မုန်းရဲ့ပထမခင်ပွန်း မဖြစ်ခဲ့ရရှာပါလားဆိုတဲ့ အတွေးတစ်ခုနဲ့တင် ရာဇာအတွက် မုန်း အမြဲ ရှေ့တန်းထား တွေးပေးခဲ့ပါတယ် ...

ရှေ့မရောက်ခဲ့ရတာတွေအတွက် သင်ပုန်းချေတဲ့ အနေနဲ့ သူ ရှေ့ရောက်နိုင်သမျှမှာတော့ သူ့ကို ရှေ့ဆုံးထားပေးခဲ့တယ်။ ရာဇာ မကျေနပ်တာ မုန်း လုပ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရာဇာကလည်း မုန်း လုပ်သမျှအပေါ်မှာ မကျေနပ်နိုင်တာရယ်လို့ မရှိခဲ့ရှာပါဘူး။ အခု မန္တလေးက ထွက်ခါနီး ကားကွင်းတုန်းက ဖုန်းဆက်တုန်းကတောင် မုန်း ဒီကားနဲ့မလိုက်ဘဲ လွတ်လိုက်ပြီး နောက်တခြားကားနဲ့ လိုက်ရမလားလို့ မုန်း သူ့ကို မေးခဲ့တယ်။

ဉာဏက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ကာ မုန်းကို လှည့်ကြည့်သည်။

“သူ ကြိုက်မယ်မထင်ရင် မလုပ်ချင်လို့လေ။ ဒါပေမဲ့ ရာဇာက ပြောတယ်။ ဉာဏ ပါတာ ပိုကောင်းတယ်တဲ့။ ရင်းနှီးတဲ့သူပါလို့ မုန်းကို ပိုစိတ်ချတယ်တဲ့။ အဲဒါကြောင့်ပဲ ဖြစ်မယ်။ အိမ်ထောက်သက် ခြောက်နှစ်ခွဲကျော် ခုနစ်နှစ်နီးပါးအတွင်း ရာဇာနဲ့ မုန်း ရန်မဖြစ်ဖူးဘူး။ ဖြစ်လို့ကို မရတာ။ ဖြစ်စရာကို မရှိတာ”

ဉာဏက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် အသံတိတ်ရယ်

မောနေရာက ...

“ကြွနဲ့တော့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပေါ့။ ကြွကကျတော့ မုန်းနဲ့ကိုယ် ကားတစ်စီးတည်းဆိုတာ သိတာနဲ့ ကားပြောင်းစီးခိုင်းတယ်”

“သူ စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောင်းစီးလိုက်ရောပေါ့ ဉာဏရယ်”

ဉာဏက ခေါင်းယမ်းရင်း ...

“မုန်းကိုတွေ့လို့ ကားပြောင်းစီးလိုက်တယ် ဆိုတာ ဖြစ်သင့်လား မုန်း။ ကလေးကလားနဲ့ ရှက်ဖို့ကောင်းသေးတယ်”

“မစီးဘူးဆိုတော့ ကြွ စိတ်မဆိုးဘူးလား”

“စိတ်တော့ မဆိုးပါဘူး။ သူက စိတ်ပူနေတာ။ သူ့ကိုနှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျရတာပေါ့။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်တာကလွဲရင် ကိုယ်နဲ့ ကြွမှာလည်း ရန်ဖြစ်စရာ ကိစ္စကြီးငယ် မရှိပါဘူး”

“ဪ ... မုန်းနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ ရန်ဖြစ်ဖူးတယ်ပေါ့”

“အေးကွာ ... ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ရင် ကြွက လူလားကို မမြှောက်ပါဘူးကွာ။ မုန်းနဲ့ ကိုယ် ဆေးခန်းမှာတွေ့တဲ့ တစ်ရက်လေ။ မုန်းက မေမေ့ကို ဆေးခန်းလိုက်ပြတာလေ”

“အင်း ... မှတ်မိတယ်”

“အဲဒီနေ့က အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ပြောမိတာနဲ့ ...”

✻

ပြန်မပြောပြန်လည်း တစ်ပြစ်ဖြစ်မည်။ ပြောပြန်လည်း ကြွေပေါက်ကွဲမှုနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်ဟု ဉာဏ်ထင်ပြီးသား။ အပြန်လမ်းမှာ ကားမောင်းရင်း ကြွေကို ပြန်ပြောမယ် မပြောဘူး ချီဘုံချီဘုံ ဖြစ်လာသော်လည်း အိမ်ရောက်တာနှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကျရသည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဉာဏ် ချတာမဟုတ်။ ကြွေက ချလိုက်တာ။

နှုတ်လည်းနည်းတဲ့ ဉာဏ်ဟာ မျက်နှာမူရာကလည်း မပီရိပါ။ သူ့ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားသော်လည်း ရင်ထဲကစကားတွေက မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ အမြဲအရိပ်အမြွက် ပေါ်နေတတ်ပါသည်။ ခုလည်းပဲ ကားရပ်ကာ အိမ်ထဲဝင်လာသည်နှင့် သူ့မျက်နှာကို ကြွေက တန်းကြည့်ကာ စိုးရိမ်မကင်းသံနှင့် ...

“ဉာဏ် ... ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“နင့်ဆေးစစ်ချက် Result တွေ ပြစမ်း”

ကြွေက ဆွဲယူကြည့်လိုက်ပါသည်။ မကြာသေးခင် တစ်ပတ်လောက်က ဖြစ်နေကျထုံးစံအတိုင်း ဉာဏ် သတိမေ့မူးလဲ

ခဲ့သေးသည်။ သမားတော်ကြီးတစ်ဦးကို သွားပြတော့ ထိုသမားတော်ကြီးက သွေးတွေ ဆီးတွေ အာလုံထရာဆောင်းတွေ အတော်များများ သူ့ကို စစ်ခိုင်း ရိုက်ခိုင်းခဲ့သည်။

ဟိုးအရင်ကလည်း တစ်ကိုယ်လုံးကို ဒီလိုပဲ စစ်ဖူးတာပင်။ ဘာမှ မယ်မယ်ရရ အကြောင်းပြချက်မပေါ်။ အားလုံးကောင်းသည်။ ဉာဏ်က ဒီနေ့မူးလဲပြီး နက်ဖြန်ဆိုလျှင် လူကောင်းပကတိ ဖြစ်နေတာပင်။ ကောက်ကာငင်ကာ သွေးထဲက သကြားဓာတ် ကျဆင်းသွားတာလိုသာ လက်ခံနိုင်ပြီး ဒါဟာ ဘယ်လိုအကြောင်းရင်းကြောင့် ဖြစ်ရတယ် ဆိုတာကိုတော့ ရှာဖွေမတွေ့ရနိုင်ခဲ့။

အရင်က ဆရာဝန်ကြီးကလည်း “သူ့ဟာသူ ဖြစ်ချင်လို့ ထ၊ဖြစ်တာလိုသာ မှတ်ထားပေးတော့ဗျာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ အမြဲတမ်း ဂရုစိုက်ပေးရမှာပေါ့” လို့ပဲ ပြောခဲ့ပါသည်။

“ငယ်ငယ်ကအတိုင်းပါပဲဟာ၊ သွေးအမျိုးမျိုး Result တွေလည်း ကောင်း၊ ဆီးကောင်း၊ အာလုံထရာဆောင်းတွေကောင်း၊ E.C.G ကောင်း၊ မကောင်းတာ ဘာမှမရှိပါဘူး”

ကြွေက စာရွက်တွေကိုကြည့်ရာမှ ဉာဏ်ကိုပြန်ကြည့်ကာ ...

“ဒါဖြင့် နင့် ဘာဖြစ်နေလဲ”

“ငါ ဘာဖြစ်လို့လဲဟ”

“နင် တစ်ခုခုကို ဖြစ်လာတယ်၊ ဉာဏ ... နင်က သိပ်ရိုးတယ်နော်၊ ညာလို့ လျှို့ဝှက်လို့ မရဘူး၊ နင့်မျက်နှာမှာ ပေါ်နေတာ၊ အထူးသဖြင့် ငါ့ကို နင် ဖုံးကွယ်လို့ မရဘူး ဉာဏရဲ့၊ ငါက နင့်မျက်နှာကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နေလာတာ၊ နင် မုန်းမမနဲ့ တွေ့ခဲ့လား”

ဉာဏက ဟက်ခနဲ ရယ်မောလိုက်ရရင်း ...

“တယ်တော်တဲ့ ငါ့မိန်းမ”

“ပြောင်ရွတ်ရွတ် မလုပ်နဲ့ ဉာဏ၊ နင် ငါ့ကိုတန်းပြီးပြောရမယ့်ကိစ္စကို ဖုံးထားဖို့ ကြံတယ်ပေါ့လေ”

“ပြောမလို့ပါဟာ၊ ခုမှ ခရီးရောက်မဆိုက်ပဲ ရှိသေးတာ၊ ကြွေကလည်းဟာ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ တန်းပြီးရိပ်မိလို့ နင် ရောချပြီး ဝန်ခံတာ၊ နို့မို့ရင် ပြောမှာမဟုတ်ဘူး၊ နင် မရိုးသားဘူး ဉာဏ”

ဉာဏက မျက်ရည်တွေလည် အသံတွေတုန်လာသော ကြွေကြောင့် သက်ပြင်းမောကြီး ချမိကာ ...

“ဘာဖြစ်လို့ မရိုးသားရမှာလဲ၊ ကြွေကလည်းကွာ၊ စိတ်ရှုပ်လိုက်တာ”

“နင် ဘာစိတ်ရှုပ်စရာရှိလဲ ဟိုမှာ ဘာတွေပြောခဲ့ဆိုခဲ့ ကြံခဲ့ရလို့လဲ၊ အဲဒါကြောင့် မျက်နှာကိုက ဆွေးတမြည့်မြည့်

ဖြစ်လာတာ၊ ပြော ...၊ နင် အကုန်ပြောပြ၊ ငါ့ဟာငါ ရိပ်မိရပြီး ငါ့ဟာငါ မေးယူနေရတယ် ဆိုတာက ဆိုးနေပြီ၊ နင့်ဟာနင် မရိုးသား မပွင့်မလင်း ဖြစ်နေလို့ ငါကတန်းပြီး ဖော်လိုက်နိုင်လို့ ဖုံးထားလို့ မရတော့တာကို စိတ်ရှုပ်တာပေါ့”

“ဟာ ... ကြွေကလည်းဟာ ... ကျွတ်”

“အခုပြော ... အကုန်ပြော”

ရှားပါးလှတဲ့ ဒီလိုအဖြစ်အပျက်ကလွဲလျှင် သူ့အပေါ် ကောင်းလှပြီး ယုယကြင်နာ ဂရုစိုက်လွန်းလှတဲ့ ကြွေကိုစိတ်ဆိုးချင်ပေမယ့် စိတ်မဆိုးရက်၍ စိတ်ကိုလျှော့ချကာ ဆေးခန်းမှာဆုံတွေ့လာရသမျှ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် (တကယ်ဆို စကားပြောဖြစ်ချိန် ငါးမိနစ်ထက် မပိုတာလေး)ကို တစ်ခွန်းမကျန် သံတော်ဦးတင်ရပါသည်။ တော်ကြာ ရိုးရိုးမေကျန်မိလျှင်ပင် မရိုးသားလို့ ဖုံးကွယ်ချန်ထားရစ်တယ် ဖြစ်မှာစိုး၍ စေ့စေ့ဝပ်စပ် ပြောနေရသည်မှာ ဟိုမှာ တကယ်ကြာမြင့်ခဲ့တဲ့ စကားပြောချိန်ထက်ပင် ပိုကြာနေရပါသည်။

“မေမေ ... နှလုံးရောဂါ နည်းနည်းဖောက်ချင်လာတာနဲ့...”

“ဘာ ... ဘာ၊ မေမေ ... ဟုတ်လား၊ အဲဒါ မေမေဦး၊ မေမေဦး”

ကြွေသည် မုန်းအမေကို ဉာဏက ယောင်ယမ်းနှုတ် ကျိုးပြီး မေမေလို့ပဲ ခေါ်မိတဲ့အတွက် ဆတ်ဆတ်ခါ နာကျင်ကာ ဉာဏကို တဖုန်းဖုန်းနေအောင် ထုရိုက်ပါသည်။

“ဟာ ... ကြွေကလည်းကွာ၊ ဇွတ်ကြမ်းနေတာပဲ၊ ငါ နှုတ် ကျိုးနေလို့ပါ၊ ဒီလိုပဲ ခေါ်လာတာပဲဟာ”

“ဒါ နှုတ်ကျိုးစရာ မဟုတ်ဘူး၊ အရင်က နင့်ယောက္ခမ မို့ အမေခေါ်တာ၊ အခု နင့်ယောက္ခမ ဟုတ်သေးလို့လား၊ နှင့် သူတို့ရှေ့မှာလည်း ဒီလိုပဲ ခေါ်လာခဲ့တယ်ပေါ့”

“ကျွတ်”

“ဟင် ... ခေါ်ခဲ့တယ်ပေါ့”

ကြွေသည် အရူးမလေးလို ငိုကြွေးချက်မ ဖြစ်ပါတော့ သည်။ ဝန်တိုမီးဟာ ပူပြင်းလှပါသည်။ ရိုက်ကြီးတင် ပလုံးပထွေး နှင့်ပင် ...

“နှင် ... ငါ့အမေကိုတောင် အန်တီပဲ ခေါ်ပြီး ...”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ အခေါ်အဝေါ်က ဘာအရေးကြီးလို့လဲ”

“အရေးကြီးတယ်၊ နှင်ဟာ မုန်းမမကို ချစ်တဲ့ဘဝမှာ မုန်းမမ အမေကိုတောင် ကိုယ့်အမေရင်းထက် ဦးစားပေး ဖူးဖူးမှတ်သေးတယ်၊ သူ့အမေကိုပါ နှင် ချစ်တာ၊ ခုထိချစ် တုန်း၊ သံယောဇဉ်ကြီးတုန်း၊ ငါသိတယ်ဟဲ့”

“နှင်လျှောက်ပြီး ပုံကြီးချဲ့မပြောနဲ့ဟာ ကြွေ၊ နှုတ်ကျိုးလို့ ခေါ်မိတယ်၊ ဒီထက်ဘာမှမပိုဘူး၊ နှင်အမေကျတော့ သူ့ကို က ငါ့ကို စကားပြောရင် သူ့ကိုယ်သူ အန်တီ အန်တီပဲ ထည့်သုံးတာ ...

ငါက ဇွတ်အမေခေါ်လို့ ဖြစ်ပဲ၊ မလား၊ အစက တည်းက သူ့သမီး အပျိုနုနုထွတ်ထွတ်လေးကို နှမြောပြီး ငါ့ကို သိပ်ကြည်ချင်တာမှ မဟုတ်တာ ...

ငယ်ငယ်တုန်းကတစ်မျိုး၊ နှင်နဲ့ ယူပြီးတော့ နှင်အမေ အမေကို အရိပ်အကဲ ကြည့်ကျက်နေနေရတာ၊ သူက အန်တီပါဆိုမှ ငါက မေမေ ဇွတ်လုပ်လို့ ရမလား၊ သူ ခေါ်စေချင်သလောက်ပဲ ခေါ်လို့ရမှာပေါ့၊ မုန်းအမေက အစကတည်းက သူ့ကိုယ်သူ ‘မေမေ’ ‘မေမေ’နဲ့၊ ဒီတော့ ငါလည်း အဲသလိုပဲ လိုက်ခေါ်ရတာပေါ့”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ နှင်ယောက္ခမဟောင်းကြီးက သဘောမနောကောင်းတယ်၊ နှင်ကိုချစ်တယ်၊ ငါ့အမေက တော့ သဘောပုပ်တယ်၊ နှင် ဒီလိုဆိုလိုချင်တယ် မဟုတ် လား”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“နှင်ဟာလေ စိတ်ကိုမပြတ်တာ၊ အမှတ်ကိုမရှိတာ၊ တွေ့ လိုက်ရရင် မခေါ်ရရင်ကို မနေနိုင်အောင် နှင်နဲ့နေတာ”

“ဟာ ... တည့်တည့်ကြီး ရင်ဆိုင်တိုးနေတာဟာ၊ နင်ကလည်း”

“အဖိုတွေပါ၊ နင်လိမ်ပြောလည်း ငါမြင်ရတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဟာ”

“ဒီလောက်ကြီးကျယ်တဲ့ ဆေးခန်းအကြီးကြီးထဲမှာ၊ ရှောင်လွှဲပြီး မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ကွေ့သွားလို့ မရဘူးဆိုတာဖြစ်ကိုမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လူတွေလည်း ဒီလောက်ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေတာ၊ ဘယ်လိုရှောင်ရှောင် လွတ်တယ်၊ နင်ကိုက အဝေးကြီးလောက်က လှမ်းမြင်လိုက်ရင်ပဲ နင့်ကို သူ မတွေ့တွေ့အောင် အနားသွားပြီး လူလုံးပြနေတာ နေမှာပေါ့ ...

နှစ်ယောက်စလုံးက ဒီအခွင့်အရေးကိုပဲ ချောင်းနေကြတာ နေမှာပေါ့၊ ဟိုတစ်ယောက်ကလည်း အမေရှေ့တောင် ဟန်မဆောင်နိုင်၊ အို ... အမေကိုကလည်း အလိုခပ်တူတူ နေမှာပေါ့”

“ဟာ ... ကြွေ၊ နင်ဘာတွေ ပေါက်ကရ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ လူကြီးက ဘာကို အလိုတူနေရမှာလဲ၊ နင့်လူကြီးသူမကိုပါ စော်ကားပြောနေတာ ဖြစ်နေပြီ”

“နင်တို့ဟာက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မသိမသာ မမြင်ချင်ယောင်လေးတောင်ဆောင်လို့ မရလို့လား၊ ဖြစ်

နေကြတာ၊ အဝေးကတည်းက လှမ်းတွေ့လိုက်တာနဲ့ ရှောင်ကွေ့သွားလိုက်ပါလား”

“အဝေးတုန်းက မြင်ကိုမမြင်တာ၊ အရင်တွေ့တာလည်း မေ ... အဲ ... အဲဘွားကြီးကိုပဲ အရင်တွေ့တာ၊ အနားပိုကပ်မှ သူ့ကိုမြင်တာ၊ ငါ့ကိုလည်း အဘွားကြီးက လှမ်းမြင်နေပြီ၊ ကြည့်နေပြီ၊ ဒါကို ငါက ခပ်တည်တည် ခပ်စိမ်းစိမ်းကြီးနဲ့ မမြင်ယောင်ဆောင်သွားဖို့ကတော့ တော်တော်ရုပ်ပျက်တယ်”

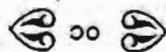
“တော်စမ်းပါ၊ နင် နှုတ်ဆက်ချင် ဆက်ချင်တယ်ပေါ့၊ လွမ်း ... လွမ်းတယ်ပေါ့၊ ဘာဖုံးဖိနေတာလဲ”

“ကြွေ ... နင် ငါ့ကိုပြောတဲ့ စကားတွေက ရိုးသားတဲ့ ငါ့သိက္ခာကို စော်ကားရာ ကျနေတယ်နော်”

“ဒါလား ရိုးသားတာ၊ နင်ဟာ မုန်းမမနဲ့ ပတ်သက်ရင် ဘယ်တော့မှ မရိုးသားမယ့်ယောက်ျားဟဲ့၊ ငါသိတယ်ဟဲ့ ဉာဏရဲ့”

ငါးမိနစ်စာလောက် စကားပြောမိတဲ့အတွက် ရန်ပွဲက မိနစ်ငါးဆယ်စာ မကခဲ့ပါ။

❖ ❖ ❖

ရှေးဟောင်းနောင်ဖြစ်တွေလည်း ကုန်လုနီးပါး။
မပြောရတာကြာတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် ဘာမဟုတ်တဲ့
အလာပသလ္လာပလေးတွေကလည်းပဲ စိတ်ကြည်နူးစရာပဲဖြစ်သည်။
စိတ်ကြည်နူးတယ် ဆိုတာက စိတ်ကြည်နူးတာ သက်သက်ပဲဖြစ်
ပါသည်။

မုန်းရော ဉာဏ်ရောဟာ လောလောဆယ် မိမိ
ရောက်ရှိနေတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဘဝ၌ ပျော်ပိုက်ကျေနပ်မှု အသီးသီး
ရှိကြပြီး အဲသလို ရှိကြတာကိုလည်း ကိုယ်စိတ်ယောက်နှင့်တစ်
ယောက် သိကြပါသည်။ ကိုယ့်လက်ရှိဘဝကို ကိုယ်တန်ဖိုးထား
ကာ ကိုယ့်လက်ရှိအိမ်ထောင်ဖက်ကို ကိုယ်လေးစားမြတ်နိုးကြတယ်
ဆိုတာလည်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ရိပ်စားမိပါသည်။

ဤသို့ ရိပ်စားနိုင်လောက်အောင်လည်း စကားတွေ
တစ်လမ်းလုံး အများကြီးပြောလာကြပြီလေ။ “စကားထဲက ဇာတိ
ပြ”ဆိုသလို ပြောနေတဲ့ စကားထဲကနေ အဲဒီလူရဲ့အတွင်းသရုပ်
သဏ္ဌာန်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်တာမျိုးပဲ မဟုတ်လား။

ဟိုတုန်းက တစ်ချိန်က သိပ်ချစ်ခဲ့ကြဖူးတယ်ဆိုတာ
ကလည်း သိပ်ချစ်ခဲ့ကြဖူးတယ်ပဲပေါ့။ ငယ်ချစ်ဟောင်းဆိုတာ
မေ့စကောင်းတာမို့လို့လား။ ပေါင်းရသည်ဖြစ်စေ မပေါင်းရဘူးဖြစ်
စေ တစ်ချိန်က သူ့ကို အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ခဲ့ဖူးပါသည်ဆိုတဲ့
ခံစားချက်ကတော့ (အချစ်တွေရှိတော့သည်ဖြစ်စေ မရှိတော့သည်
ဖြစ်စေ)သမိုင်းတစ်ပုဒ်လို ကြွင်းကျန်ရစ်ရတာပဲ မဟုတ်လား။

မုန်းနဲ့ ဉာဏ်မှာကျတော့ ငယ်ချစ်ဟောင်းဆိုတဲ့
ပတ်သက်မှုမျိုးတင်မကနဲ့ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းခဲ့ဖူးသေးတာ။
အဲဒီကာလအတွင်းလည်း ခွန်းကြီးခွန်းငယ် မရှိ။ အချစ်ကြီးချစ်ကြတဲ့
အတိတ်ပဲ ရှိခဲ့တာ။ အဲဒီ အမှတ်တရတို့ဟာ နှလုံးသား ဟိုးအခြေက
နေ အလွယ်ကလေး အမြစ်ကျွတ်ထွက်အောင် နုတ်ယူနိုင်ဖို့မရှိ။

သို့မေပဲ ခုလို ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ဆက်လျှောက်နေ
ကြပြီဆိုတဲ့ အချိန်ကာလမျိုးမှာ (ကိုယ်က ရိုးရိုးသားသားသဘော
နှင့်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား) ပြုမူဖို့ မသင့်တော်တာတွေ အများကြီး
ရှိပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ ရိုးရိုးကလေးပင်၊ ဉာဏ်နေကောင်း

ရဲ့လား၊ အရင်လို မူးမေ့လဲတာမျိုး နည်းသွားမလား များလာ သလား၊ စိတ်က သိချင်သွားမိပေမယ့် ရာဇာကို မေးကြည့်တာ မျိုးပဲဖြစ်စေ၊ သူ့ထံ တိုက်ရိုက်ဖုန်းဆက်မေးတာမျိုးဖြစ်စေ မေး လို့ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။

အရေးမကြီးလှတဲ့ အာလာပသလ္လာပလေးတွေ မေး ဖြန်းဖလှယ်ချင်သော်လည်း ဆက်သွယ်လို့ မသင့်တော်တော့ မျှီသိပ်လိုက်ရသည်ပင်။ တကယ်တော့ လောကကြီးမှာက ရိုးသား တဲ့ အမှတ်ရမှုမျိုးဆိုတာ ရှိနိုင်ပါသေးသည်။ မတွေ့တာကြာတဲ့ (တစ်ချိန်က သံယောဇဉ်ကြီးရသူ) သူ့ကို ကျန်းကျန်းမာမာလန်း လန်းပြာပြာ တင့်တင့်တယ်တယ် မြင်တွေ့ရလျှင် စိတ်ချမ်းမြေ့ မိတာပင်။

ပတ်ဝန်းကျင် အမြင်မှာ မသင့်တော်တာ မေးငေါ့ စရာ စကားတင်းဆိုစရာ သံသယဝင်စရာ ဆိုတာတွေ အဖြစ်မခံ နိုင်ကြတော့ (ဒီလောက်ရင်းနှီးပတ်သက်ခဲ့ဖူးပြီး အမုန်းအငြိုးမပါ ပဲ လမ်းခွဲခဲ့ရတာ ဖြစ်သည့်တိုင်) မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့လို့မှ မေး ငေါ့ပြီးပြ နေကောင်းလား ဘယ်လဲ နှုတ်ဆက်ပုံမျိုးထက်ပိုကာ နှုတ်မဆက်ဝံ့ခဲ့ကြ။

ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်လေးတွေ ပြန်ပြောင်းတသ ပြောဆိုရခြင်းဟာ စိတ်ရဲ့ကြည်နူးသာယာမှုကို တစ်နည်းတစ်ဖုံ

အားပေးပါသည်။ စိတ်ရဲ့ဖိစီးမှု တချို့တလေကို လျော့နည်းပေါ့ ပါးစေပါသည်။ ပြန်ပြောရင်း ရယ်မောရ စကားနာထိုးရ စိတ်တိုရ ဖြေရှင်းရ ဆိုတာလေးတွေနဲ့ စိတ်မှာ ထွက်ပေါက်ဖြစ်ရပါသည်။

ဒါမျိုးကို ရန်ကုန်မှာ (ကိုယ့်ဝန်းကျင်မှာ) လူမြင် ကွင်းရှေ့က ကော်ဖီဆိုင်မျိုးမှာ ရိုးရိုးသားသား အတူထိုင်၍ဖြစ်စေ လုပ်လို့တင့်တယ်ပါ့မလား။ ဘယ်တင့်တယ်ပါ့မလဲ။ ကိုယ်တွေက ရိုးရိုးပဲဟာဆိုပြီး သတ္တိမရှိပဲပါ။ ခုလိုကျတော့ လူတွေရဲ့မမြင်ကွယ် ရာလည်း မဟုတ်။ ကိုယ့်အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့လည်း ခေတ္တခဏကင်း လွတ်ရာ။ လက်ရှိ အိမ်ထောင်ဖက်တွေကို အားနာစရာမလိုတဲ့ နေရာ။

ရိုးရိုးသားသား လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဟက်ဟက် ပက်ပက် စကားပြောလိုက်ရတဲ့ အရသာဟာ ဘာပီတိနဲ့မှ မလဲ လှယ်နိုင်စရာ။ ရှေ့လျှောက် နောင်ကိုလည်း ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုး ထပ်ရဖို့ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းသွားပါပြီ။ ဒီလိုတိုက်ဆိုင်မှု ကြုံကြိုက်မှုမျိုး တစ်သက်မှာ နှစ်ခါရှိမှာတဲ့လား။ တကူးတက လည်း မဖန်တီးလို့ ဖန်တီးဖြစ်မှာမဟုတ်။

ဘယ်လိုပင်ဖြစ်စေ ဉာဏရော မုန်းရောဟာ ဒီလမ်း ခရီးလေးမှာ စိတ်ထဲနှစ်သိမ့်ကြည်နူးမှုကိုယ်စီ ဖြစ်ကြရပါသည်။

“မိုးကလည်း တစ်လမ်းလုံးပဲနော်”

“တအားသံကြီးမဲကြီး မချတာ တော်သေးတယ်၊ ကားမောင်း
နေတော့ မိုးတအားသည်းမှာ ကြောက်တယ်”

“တစ်စုံစီမို့ ရွှေနေတာ၊ တအိအိနဲ့လေ၊ တစ်ခါတစ်ခါ
ဒီမိုးမျိုးကို အိမ်ထဲမှာ ထိုင်ကြည့်နေရင်း အပြင်လည်း
မထွက်ချင် စိတ်စိတ်နဲ့၊ အိမ်ထဲငြိမ်နေပြန်လည်း ငိုက်မြည်း
ချင်လာပြန်ရော၊ အလုပ်မဖြစ်တဲ့မိုး”

ဉာဏ မှတ်ချက်ကို မုန်းက ရယ်မောနေလိုက်ပါ
သည်။

မိုးကမလင်းသေးပေမယ့် မသိမသာလေး အရုဏ်
ပျို့တက်လာတာကို အပြင်ဘက်မှာ သတိပြုမိလာပါသည်။ မုန်းက
မုန်းနဲ့ ဉာဏ စကားထိုင်ပြောလာကြတဲ့ အချိန်ကာလကို တွက်
ကြည့်နေမိသည်။

မနေ့ညနေ ငါးနာရီခွဲကျော် ကားစထွက်လာတော့
ခြောက်နာရီလောက်ပဲ ထားပါ၊ အခုက မနက်အရုဏ်တက်ငါးနာရီ
ပြန်ထိုးတော့မယ်ဆိုတော့ ဆယ်တစ်နာရီလောက် ရှိနေပြီ။ မရပ်
မနား ပြောနေတာ မဟုတ်ပေမယ့်လည်း တိတ်နေတဲ့အချိန်တွေ
ရှိပေမယ့်လည်း မုန်းတို့ တစ်မွေးမှ မအိပ်ခဲ့ကြတာ။

မုန်းကတော့ ထွက်မလာခင်ကတည်းက ဖျားနေတဲ့
သူပီပီ အိပ်ရာထဲ တရွေရွေနှင့် နေ့ရယ် ညရယ် မဟုတ်ဘဲ အချိန်

မရွေး အိပ်ဖြစ်နေသလို ဖြစ်နေတာ။ ညနေ ကားနဲ့ပြန်မယ်ဆို
တော့ လမ်းမှာ ပင်ပန်းစီးလို့ဆိုပြီး မနက်တုန်းက ကိုးနာရီ
လောက်မှ အိပ်ရာက ထကာ ဆယ်နာရီလောက်မှာ အိမ်မှာပဲ
အန်တီလေးပြုတ်ပေးတဲ့ ကြက်သားဆန်ပြုတ်လေး သောက်ပြီး
တစ်ရေးပြန်အိပ်သွားလိုက်တာ မွန်းလွဲသုံးနာရီမှ ပြန်ထထား
တာ။

ဒီတော့ ထူးပြီး မပင်ပန်း အိပ်မငိုက်ပဲ အိပ်ရေးတွေ
ဝနေပါသည်။ ဉာဏကို မုန်းက လှည့်ကြည့်ကာ ...

“ဉာဏ မပင်ပန်းဘူးလား”

“မပင်ပန်းပါဘူး”

“တစ်မွေးမှ မအိပ်ရလို့လေ”

“မုန်းလည်း တူတူပါပဲဟာ”

“မုန်းက အိမ်မှာ တစ်နေ့ တစ်နေ့ အိပ်နေတာ၊ အခု ကား
ဂိတ်ထွက်မလာခင်တောင် သုံးနာရီအထိ အိပ်ခဲ့သေးတာ”

“နည်းနည်းတော့ မျက်လုံးတွေ စပ်တယ်၊ မျက်လုံးနားက
အာရုံကြောတွေ ကောင့်တင်း ညောင်းညာသလိုတော့
ခံစားရတယ်၊ ပင်တော့ မပင်ပန်းပါဘူး၊ မပင်ပန်းတာက
မုန်းနဲ့ စကားတွေ ပြောဖြစ်နေတာကြောင့်လည်း ပါတယ်၊
ခုလို မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းတွေလို တစ်ယောက်နဲ့တစ်

ယောက် ဟက်ဟက်ပက်ပက် စကားပြန်ပြောဖြစ်ကြရတာ၊
တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး အာယာတတွေ ဘာမှမရှိဘဲ ဆက်ဆံ
နိုင်တာကို စိတ်ချမ်းသာလို့ လူမပင်ပန်းတာလည်း ပါတယ်”
“အာယာတကတော့ မုန်းက ဉာဏ အပေါ် ထားစရာ
အကြောင်းမှ မရှိတာ၊ ဉာဏဘက်ကသာ မုန်း အပေါ် ဗွေ
ယူတယ်၊ အာယာတထားတယ်ဆိုရင် ထားစရာအကြောင်း
ရှိတာပါ”

ဉာဏက ဖြည်းဖြည်း ခေါင်းယမ်းလိုက်ပါသည်။
“ကိုယ် မုန်းအပေါ် ဘာအာယာတမှ မရှိပါဘူး၊ ဗွေလည်း
မယူဘူး၊ ခွင့်လွှတ်တယ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
မုန်းမှာ ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းပြချက် တစ်ခုခု ရှိကိုရှိခဲ့မှာ
ကိုယ်ယုံကြည်လို့ပါ၊ မုန်း ကိုယ့်ကို ...”

ဉာဏက ခေါင်းတစ်ချက် နှစ်ချက်ညီတံ့၍ အားယူ

ကာ ...

“တကယ်ချစ်ခဲ့တာ ကိုယ်သိတာပဲ၊ မချစ်လို့၊ သစ္စာဖောက်
လို့၊ စသဖြင့် ကိုယ့်အပေါ် မကောင်းသော သဘောထား
တစ်မျိုးနဲ့ မုန်း လမ်းခွဲသွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မုန်းမှာ
အကြောင်းရှိတယ်၊ ဒီအကြောင်းကို ကိုယ်မသိပေမယ့်
အကြောင်းပြချက်ရှိလို့သာ မုန်း ကိုယ့်ကိုခွဲသွားတာ ကိုယ်

သိတယ်၊ မုန်း ဘာကို ဘယ်လိုထင်မြင်ယူဆလိုက်မိလဲ
ကိုယ်မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါဟာ ထင်မြင်ယူဆချက်အမှား
ဖြစ်တယ် ...

အဲဒါ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်ခဲ့ ကိုယ် မုန်းကိုခွင့်လွှတ်
တယ် မုန်း”

မုန်းသည် မျက်ရည်တွေ လည်လာ၍ တစ်ဖက်ကို
ကမန်းကတန်း လှည့်ပစ်လိုက်ပါသည်။ မိုးကလည်း တောက်
လျှောက်ကို ရွာနေခဲ့တာပင်။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်ကတော့
အပြင်ကလည်း မှောင်မည်းနေကာ ဘာမှမမြင်ရ။ တဖြည်းဖြည်း
လင်းအရုဏ်ပျို့လာတာနှင့်အမျှ အပြင်က မိုးစက်မိုးပေါက်တွေကို
မြင်လာရပါသည်။

မုန်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတာကို ဉာဏက သိလိုက်
၍ စကားလွဲကာ ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မပင်ပန်းဘူး ဆိုပေမယ့်လည်း ကိုယ် အိမ်
ရောက်တာနဲ့ အရင်ဆုံးလုပ်မှာက ဝါတာဟီတာဖွင့်ပြီး
ရေခပ်နွေးနွေးနဲ့ ရေချိုးလိုက်မယ်၊ ပြီးတာနဲ့ အဲကွန်းလျော့
လျော့လေးဖွင့် စောင်ခြုံပြီး အိပ်ပစ်လိုက်မှာ”

မုန်းက တစ်ဖက်လှည့် ငေးနေရာမှ ပခုံးလေးလှည့်
အောင်ပင် ရယ်နေတော့ရာ ...

“ဘာလဲ”

“....”

“မုန်း ဘာလို့ ရယ်တာလဲ”

“မုန်းတော့ မထင်ပါဘူး”

“ဘာကိုလဲ မုန်းရဲ့”

“ဉာဏ် ရေလေးချိုးပြီး တန်းအိပ်ရလိမ့်မယ်လို့လေ”

“ဘာဖြစ် ...”

မေးရင်းတန်းလန်း ဉာဏ်က စကားကို ဖြတ်လိုက်ကာ သူ့ပါ တဟားဟားနှင့် စိတ်ပါလက်ပါ ရယ်နေပါတော့သည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ သေချာပါပြီကွာ၊ ကိုယ်တော့ နားရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အဟင်း ဟင်း၊ အဲသလို တန်းအိပ်သွားတော့တာနဲ့ ကြွစကားနာထိုးစရာ ဖြစ်တော့မှာပဲ”

“သေချာတာပေါ့၊ အိပ်မရအောင် ဘေးကလှုပ်နှိုးနေပြီးတော့ကို မေးမှာ”

“ဒါပေါ့ ဉာဏ်ရယ်၊ မေးစရာတွေ အများကြီး သူ့မှာရှိနေမှာပဲလေ၊ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ကျေနပ်အောင်ဖြေပြီးမှပဲ အိပ်လိုက်ပါ”

“ရာဇာကော ဒီလိုပဲ မေးမှာလား”

“သူကတော့ ယောက်ျားကိုး ဉာဏ်ရဲ့၊ သိပ်စပ်စပ်စုစုကြီးတွေတော့ တုတ်ထိုးအိုးပေါက် ဘယ်လိုက်မေးနေမလဲ၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာ သိချင်နေတာချင်းကတော့ ရာဇာရော ကြွရော တူတူပဲနေမှာပါ၊ အဖြစ်အပျက်တွေ အတွေ့အကြုံတွေ သူ မမေးလည်း မုန်းက ပြောတော့ ပြောပြရဦးမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကောင်းပါတယ်၊ ကိုယ်လည်း ဒီနည်းအတိုင်းပဲ လုပ်မှပါပဲ”

“ပဲခူးကိုဝင်ရင် ဖုန်းဆက်လို့ရမယ် မဟုတ်လား ဉာဏ်”

“အင်း ... ရတယ်”

“ဆက်လိုက်ပေါ့ ကြွဆီ၊ စိတ်မပူအောင်လေ”

“အာ ... ဆက်မနေတော့ပါဘူး၊ ခဏနေရင်ပဲ ရောက်တော့မယ့်ဟာကို ပဲခူးကိုဝင်ရင် ငါးနာရီလေးဆယ့်ငါးလောက်ရှိမယ်၊ သူလည်း ဒီအချိန် အိပ်ရာက ဘယ်ထဲဦးမလဲ”

“မုန်းတော့ ဆက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“ရာဇာက ဒီအချိန် ခိုးလား”

“ခိုးနေမှာပါ၊ ပုံမှန်တော့ မနီးဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူက မုန်းကို ဖုန်းဆက်လို့ရရင် ဆက်ဖို့လည်း မှာထားတယ်၊ ပြီးမှ ရာဇာက မုန်းကို ကားဂိတ်မှာ လာကြိုရမှာလေ၊ ခိုးမှ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အင်း ... ဟုတ်တာပေါ့”

“ဉာဏ်ရော ... ဘယ်သူ့ကြိုခိုင်းထားလဲ”

“ဘယ်သူ့မှ မကြိုခိုင်းဘူး၊ ကားဂိတ်ကနေ တက္ကစီငှားပြီး
တော့ပဲ ပြန်လိုက်မယ်လေ”

“ရာဇာကို ပို့ခိုင်းပေါ့၊ ပို့ခိုင်းဖို့ မလိုပါဘူး၊ ရာဇာပို့ပေးမှာ
ပါ”

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာရပ်ရင် မုန်းဆက်လိုက်ပေါ့”

“အင်း ... ဉာဏ်လည်း ဆက်လိုက်ပါ”

“ကိုယ်ကတော့ မဆက်တော့ပါဘူး”

“ရှင်က ကိုယ့်မိန်းမကိုယ် သိပ်လျှော့တွက်တာပဲကိုး”

“ကိုယ်က ခါတိုင်းလည်း မကြာမကြာ ခရီးထွက်ဖူးတာပဲ
မုန်းရဲ့၊ ရန်ကုန်ကို ဝင်လာပြီ၊ ဘာညာနဲ့ တစ်ခါမှမဆက်
ဖူးပါဘူး၊ ကြွေလည်း ဘာမှစိတ်မပူပါဘူး၊ တစ်ခါတလေ
မိုးမလင်းခင်တွေ အရုဏ်တက်တွေ ပြန်ရောက်တာတို့
သန်းခေါင်ကျော် ပြန်ရောက်တာတို့ ရှိဖူးတာပဲ၊ ခြံရှေ့ကျမှပဲ
ကားဟွန်းတီးပြီး နှိုးလိုက်တာပဲ၊ အိမ်က အိမ်ဖော်အမျိုး
သမီးကလည်း အအိပ်ဆတ်တယ်၊ ဟွန်းနှစ်ချက်လောက်
တီးပြီး နှိုးလိုက်ရင် နိုးတယ်၊ ကြွေလည်း နိုးလာတာပဲ”
“ဒါက တခြားလေ”

“ဘာတခြားလဲ”

“အခုက ဉာဏ် တခြားခရီးတွေက အပြန်နဲ့မှ မတူပဲ”

“ဘာမတူတာလဲ”

မုန်းက ဉာဏ်ကို ပြုံးပြုံးလေးကြည့်ကာ ...

“အခု ဒီခရီးက မုန်းနဲ့အတူ ပြန်လာတာလေ”

ဉာဏ်က ခုမှပဲ စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် တွေးမိသလို
မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားကာ ပခုံးကို နှစ်ချက်လောက်စုံတွန့်
၍ ...

“အမယ်လေး ... သတိပေးပေလို့ ... သတိပေးပေလို့၊

ကိုယ် လုံးဝဒါကို တွေးမထားမိဘူး မုန်း”

မုန်းက ပြုံးနေပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဆက်လိုက်မှ တစ်မျိုးဖြစ်သွားမလား၊ ခါတိုင်း
ပြန်လာတုန်းက မဆက်ဘဲ ခုမှ ဘာမလုံမလဲ ဆက်နေတာ
လဲ ဆိုတာမျိုးလည်း ဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

မုန်းက ပါးစပ်လေးကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်ကွယ်ကာ
ရယ်မိပါတော့သည်။

“ဟား ဟား ... ဉာဏ်ရယ်၊ ကဲ ... ရှင်းရှင်းပဲ ပြောလိုက်
ပေါ့၊ မင်း အိပ်ပျော်မှာ မဟုတ်ဘူးထင်လို့ ဆက်လိုက်
တာဟေ့လို့”

“အင်း ... မဆိုးဘူး၊ အဲသလိုပဲ ပြောလိုက်ရင်ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

ကားကြီးဟာ ပဲခူးမြို့ထဲ ဝင်လာကာ တစ်ခဏပဲ မောင်းအပြီးမှာတော့ သူ့ ရပ်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကြီးမှာ ဆိုးဆိုက်ရပ်တန့်လိုက်ပါတော့သည်။ ကားရပ်ချိန်မှာ ကံအားလျော်စွာ မိုးကလည်း တိတ်သွားပါပြီ။ ကားပေါ်ကလူတွေအားလုံး ဖြည်းဖြည်းဆင်းနေကြဆဲမှာပင် ...

“တူတူ ... တူတူ ... တူတူ”

“ဟော”

ဖုန်းမြည်သံကြောင့် ဖုန်းပါသူတွေ သူလော ကိုယ်လော သို့လော သို့လော ဖြစ်ကုန်ကြပြီးနောက် ဖုန်းက အံ့ဩရယ်ချင်တဲ့ရုပ်နှင့် ဉာဏ်ကို လက်ညှိုးလေး ဆတ်ခနဲထိုးညွှန်လိုက်ပါသည်။

“ရှင့်ဆီက ဉာဏ်”

ဉာဏ်က အိတ်စမ်း ဟိုစမ်း ဒီစမ်းနှင့် သူ့ဖုန်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ဖုန်းခေါ်နေတဲ့နံပါတ်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး မုန်းဘက်သို့ ဖုန်းစကရင်ကိုလှည့်ပြလိုက်ပါသည်။

“V.I.P”

ဖုန်းမှာ သူ့မိန်းမကို “V.I.P” လို့ List လုပ်ထားတာပေါ့။ မုန်းက အမြင်ကတ်တဲ့ မဲပြုံးနှင့် မျက်စောင်းရွယ်စဉ် ဉာဏ်က ဖုန်းကိုဖွင့်၍ နားမှာတပ်လိုက်ရပါပြီ။

“ဟယ်လို”

“ဉာဏ် ... ရှင် အခု ဘယ်မှာလဲ”

“အခု ... ပဲခူး ...”

ဉာဏ် စကားပင် မဆုံးရသေးခင် ...

“ပဲခူးမို့ ငါ ခေါ်တာ ဝင်သွားတာပေါ့၊ ပဲခူးဝင်ပြီဆိုတာနဲ့ မိန်းမလုပ်တဲ့သူဆီ နှင် ဖုန်းခေါ်ပါလား၊ ငါ ပူလောင်နေမယ်ဆိုတာ နှင် မသိလို့လား ဟင် ... ဉာဉာ၊ နှင် မသိဘူးလား”

“ဟော ... ကဲ ...၊ ထင်တယ် ... ထင်တယ်၊ ပဲခူးကို ခုလေးတင် ဝင်တာ၊ ခုမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကားရပ်လို့ ဆင်းကြတုန်း ရှိသေးတယ်၊ ဆိုင်ရောက်ရင် ဆက်မယ်ဆိုတာ ရည်ရွယ်ပြီးသား၊ မဆက်ရင် ပြဿနာဆိုတာ နားလည်ပြီးသားပါ မိန်းမရာ၊ ခုပဲ ပြောနေတာ”

“ဘာပြောနေတာလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“ဟိုဟာလေ”

“မုန်းမမနဲ့လား”

“အင်းပေါ့”

“နင်တို့က စကားလေး တပြောပြောနဲ့ လေးပေးလေးဖြောင့်လို့ အပန်းဖြေခရီး ထွက်သလိုလိုပေါ့လေ။ ဒုတိယမြောက် ဟန်းနီးမွန်းများ ထင်နေသေးလား။ ကားပေါ်မှာ ဒီလိုပဲ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မနေနိုင် မထိုင်နိုင် လှမ်းစကား ပြောနေကြတာပေါ့လေ”

“လှမ်းပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး မိန်းမ၊ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ သွေးတက်မသွားနဲ့၊ သူနဲ့ ငါနဲ့ တစ်ခုံတည်းကျတယ်”
“ဘာ”

“အား ... နားအူလိုက်တာ ကြွေရာ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နင် နေရာလဲယူလိုက်တာ မဟုတ်လား”

“ဟာ ... ဘာလို့ နေရာလဲယူရမှာလဲ၊ အောက်လိုက်တာ၊ နင့်အတွေးအခေါ်က၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကို အတူတူကျ နေတာ၊ ထိုင်ချင်လည်းထိုင် မထိုင်ချင်လည်းထိုင်ပဲ”

“နင်လား မထိုင်ချင်မှာ”

“နားအူလိုက်တာ ကြွေရာ”

“ကဲပါ ... ခုနပြောတာ ပြန်ပြောစမ်းပါ၊ ငါ့ဆီ မုန်းမဆက်ရင် ပြဿနာဆိုတာ ဘယ်သူက ပြောတာလဲ၊ မုန်းမမ ပြောတာလား”

“မပြောပါဘူး၊ ငါပြောတာပါ”

“နင်က သူ့ရှေ့မှာ ငါ့ကို ပြဿနာရှာမယ့် ဘီလူးမလို အတင်းတုပ်နေတာပေါ့လေ”

“မဟုတ်ဘူးလေ ... ကျွတ်၊ ငါ နင့်ကိုဂရုစိုက်တယ်ဆိုတာ ပြောပြတာ”

“တော်စမ်း၊ နင့်လေသံ နားထောင်လိုက်တာနဲ့ နှလုံးပိတ် ဝှမ်းဆီထိ အူဖြူးကြည်နူးနေတာ သိသာလိုက်တာ ဉာဏ် ရယ်၊ နင် သိရဲ့လား၊ ငါ ခုထိ တစ်မှေးမှ တစ်ရေးမှ မအိပ်ရသေးဘူးဆိုတာ”

“ဟာ ... ဘယ်သိမှာလဲ၊ ဘာလို့ မအိပ်တာလဲ ကြွေရာ”

“အိပ်နိုင်ပါ့မလား၊ နင်နဲ့ မုန်းမမ တစ်ကားတည်းစီးလာ ကြတာ သိကတည်းက အကြည့်ချင်းတွေ ဆုံနေမလား၊ ခိုးကြည့်နေကြမလား၊ ရှက်ဖြိုး ဖြိုးနေကြမလား၊ အို ... မျိုးစုံတွေ့ပြီး ပူလောင်နေရတာ၊ ခုတော့ သူတို့ကတစ်ခုံ တည်းတောင် ပူးထိုင်နေကြတာ”

“ကြွေ ... ကြွေ၊ စိတ်လျော့ဟာ၊ နင် အလကားနေရင်း ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ဘာဖြစ်လို့ ညှဉ်းပန်းနေတာလဲ၊ ငါ ဘာမှမဖြစ်ဘူး ကြွေ၊ နင် ဘာမှစိုးရိမ်စရာ မရှိဘူး မငိုနဲ့...”

တိတ်၊ ကြွ ... ငါ့အပေါ် အကောင်းဆုံးမိန်းမဟာ နင်ပါဟာ။ ငါ့မိန်းမ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ မပေါ့မပါး ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ငါက စိတ်တွေကစား ဖောက်ပြန်နေမယ်ဆိုရင် ငါ့လောက် ယုတ်မာတဲ့ယောက်ျား ရှိဦးမလား၊ နင် တစ်ခုပဲ သိထားပါ ကြွ၊ ငါနဲ့ သူ စကားပြောတယ် ဆိုတယ် မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ နင့်အပေါ် သစ္စာအပြည့်အဝရှိတယ်။ ဒါကို သူလည်းသိတယ်”

ကြွရဲ့ရှိက်သံလေးက သနားစဖွယ် ခြားသွားပါ

သည်။

“သူလည်း ရာဇာ့အပေါ် အပြည့်အဝ သစ္စာရှိတယ်ကြွ၊ နင် ဒါကိုနားလည်ထားပါ။ ကြုံကြိုက်တုန်းလေး ဖောက်ပြန်ရလောက်အောင် ငါတို့ အောက်တန်းစားတွေ မဟုတ်ပါဘူးဟာ”

“နင်တို့နှစ်ယောက်လုံးကို အောက်တန်းစားလို့လည်း မထင်ဘူး၊ ဖောက်ပြန်မယ်လို့လည်း မထင်ဘူး၊ ငါ သဝန်တို့တာက ဟိုတုန်းက ချင်ခဲ့တာလေးတွေကို စမြဲပြန်ပြီး နင်တို့ စိတ်ထဲ သာယာနေမှာ ရင်ခုန်နေမှာ”

ဒါတော့ ကြွရယ်။

ဉာဏက သက်ပြင်း တိတ်တဆိတ်ချလိုက်ပါသည်။
“အဲဒါကို သဝန်တို့တာ၊ ပူလောင်တာ၊ သူနဲ့တွေ့ရတာလေးကို နင် ပျော်မယ်ဆိုရင်လည်း ငါ မကျေနပ်ဘူး၊ သူ့ကိုမြင်ပြီး အရင်အတိုင်းပဲ မပြောင်းလဲဘူးလို့ နင် မှတ်ချက်ချတာကိုတောင် ငါ့ရင်ထဲ ဘယ်လောက်ခံစားရလဲ နင် သိလို့လား၊ အဲဒီစကားတစ်ခွန်းကြောင့် ငါ အိပ်မပျော်တော့တာ၊ တစ်ခုတည်း ထိုင်ခဲ့ရတော့ နင် ရင်တွေခုန်ခဲ့ရမှာပေါ့နော်”

“မဟုတ်တာဟာ၊ နင်ကလည်း”

“ဘာတွေပြောကြလဲဟင် ... ဉာဉ်”

“ဒါတွေအားလုံး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ နင့်ကို ငါအားလုံး ပြန်ပြောမှာပေါ့၊ အခု လောလောဆယ် ဖုန်းကြီးနဲ့ ဒါတွေကို ပြောပြနေရတယ်ဆိုရင် ဘေးကနေ မုန်း ကြားနေနိုင်တာလေ၊ နင် မေးနေမှန်း သူ သိမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ... မပြောနဲ့တော့၊ သူ အခု ဘယ်မှာလဲ”

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ (ဉာဏက လှည့်ကြည့်ရှာဖွေလိုက်ရင်း) မဟုတ်ဘူးဟာ၊ သူလည်း ဆိုင်ပြင်နားမှာနေပြောနေတယ်”

“ရာဇာ ဆက်နေမှာပေါ့၊ ရာဇာလည်း ငါ့လိုပဲ အိပ်လို့မရ
မှာ သေချာတယ်၊ သနားပါတယ်”

“ကဲ ... ကြွေ၊ ငါ ဖုန်းချလိုက်မယ်ဟာ၊ သူများတွေ စား
သောက်နေကြတာ တစ်ဝက်တောင်ကျိုးပြီ”

“ပြီးရော ... နောက် တစ်နာရီခွဲလောက်ဆို ရောက်ပြီ
ပေါ့”

“တစ်နာရီခွဲ နှစ်နာရီပေါ့ဟာ၊ ဂိတ်ကနေ ကားငှားလာရ
ဦးမှာ”

“ငါစောင့်နေမယ် ဉာဉာ”

“အေး ... အေး၊ ဒါပဲ”

ဉာဏက ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး ဆိုင်ခွဲဘက်လျှောက်
လာတဲ့အခါ မုန်းက ဖုန်းပြောနေရင်းကပင် လက်ဟန်နှင့် သူယူ
ထားတဲ့နှစ်ယောက်စာ နေရာကို ညွှန်ပြရင်း ထိုင်စားနှင့်ဖို့ အမူ
အရာလှမ်းပြသည်။ ဉာဏက မုန်းပြတဲ့နေရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်
လျှင် နံပြားထောပတ်သုတ်နှင့် မလိုင်နှစ်ပွဲ မှာထားပြီးသားကို
တွေ့လိုက်ရပါသည်။ အဲဒီအစားအစာဟာ ရည်းစားဘဝကတည်း
က ဉာဏလည်းကြိုက် မုန်းလည်းကြိုက်တဲ့ အစားအစာ။ မကြာ
မကြာ အတူစားနေကျ။

အခု ရန်ကုန်မြို့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အတော်များ
များဟာ နံပြားကို မလုပ်ကြ မရောင်းကြတော့တာ ကြာပြီမို့
မနည်းရှာဖွေမှ ရနိုင်တော့တာပါ။ ဉာဏက မုန်းကိုလှမ်းကြည့်၍
လက်မလေး ထောင်ပြလိုက်ပါသည်။

မုန်းက ဉာဏကို ပြုံးပြရင်းနှင့်ပင် ...

“ဟုတ်တယ် ... ရာဇာ၊ ခုမှရောက်တာ”

ရာဇာထဲက ဖုန်းလာတာ မဟုတ်ပါ။ ရာဇာ့ကို
မုန်းက စ၊ခေါ်လိုက်တာပါ။ ဖုန်းလိုင်းဝင်သွားတဲ့ တီခနဲအသံတစ်
ချက် ပေါ်ရုံရှိသေးချိန်မှာ ချက်ချင်းဖွင့်ကိုင်လိုက်ပြီး “ဟယ်လို”
ထူးလိုက်တဲ့ ရာဇာကြောင့် လုံးဝအိပ်ပျော်မနေဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်
များ ဖုန်းစောင့်နေခဲ့သလား ထင်စရာပင်။

အိပ်မပျော်တာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြန်နိုးလာတာပဲဖြစ်ဖြစ်
ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရာဇာ ဖုန်းမျှော်နေခဲ့တာ သေချာသည်။ ဒါပေမဲ့
မုန်းထံကို သူ မဆက်။ စောင့်သာစောင့်နေသည်။ အဲဒါဟာ
ရာဇာရဲ့ လူတစ်ဖက်သားအပေါ် သိတတ်နားလည်မှုပဲ။ မုန်းဘက်
က ခေါ်လာမှပင် “မုန်းအခုဘယ်မှာလဲ၊ ပဲခူးဘယ်တုန်းကဝင်လဲ”
တွေ စိတ်စောစောနှင့် မေးတော့တာ။

“ခုလေးတင်ပဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာရပ်တာ၊ မုန်း စားဖို့မှာ
ပြီးမှ ရာဇာဆီ ခေါ်လိုက်တာ”

“ကိုယ်လည်း ဒီအချိန်လောက် ဝင်မှာပဲဆိုပြီး ဖုန်းမျှော်နေတာ။ ဆယ်မိနစ်လောက်နေမှ မုန်းဆီကမလာရင် လှမ်းဆက်ကြည့်တော့မလို့၊ ကိုယ် ကားဂိတ်ကို ဘယ်အချိန်ရောက်နေရမလဲ မုန်းလို့ရအောင်လေ”

“ဒီမှာစားသောက်ပြီး ထွက်မှာနဲ့ မုန်းတော့ အချိန်သိပ်မမှန်းတတ်ဘူး ရာဇာ၊ မေးကြည့်လိုက်ရမလား”

“မမေးနဲ့၊ ကားဆရာတွေက အချိန်မေးရင် မကြိုက်ဘူး၊ ကိုယ် ကြိုရောက်နေအောင် လာမှာပါ၊ ဉာဏ်ရော”

“မုန့်စားနေတယ်”

“ဒီကောင်ကို ကြေတော့ မကြိုနိုင်ဘူးထင်တယ်၊ မေးကြည့်လိုက်ပါလား”

“သူ ကားငှားပြီး ပြန်မှာလို့ပြောတယ် ရာဇာ”

“ဒါဖြင့် ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ် ပြောလိုက်ပါ၊ မုန်းတို့ကားရပ်ရင် မုန့်စားရင် အောက်ဆင်းရင်တော့ တူတူဆင်းတူတူစားတယ်မှလား”

“မဟုတ်ဘူး ရာဇာ၊ မုန်းနဲ့ ဉာဏ် ခုံတစ်ခုံတည်းကျတယ်”

“တစ်ခုံတည်း ... ဟုတ်လား ! တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ် ရာဇာ၊ တစ်ခုံတည်းကျနေတာ၊ အတူတူပဲတစ်လမ်းလုံး ထိုင်လာရတာပါ”

“ဪ ... ကောင်းတာပေါ့၊ အင်း ... အင်း၊ ကောင်းတာပေါ့၊ တစ်လမ်းလုံး စကားတွေ ပြောလာလို့ရတော့ မပျင်းရဘူးပေါ့”

“အင်း”

“အင်း ... အင်း၊ မုန်း နေကောင်းတယ်နော်”

“အင်း၊ အဖျားတောင် ကျနေပြီထင်တယ် ရာဇာ”

“ဪ ... အဖျားတောင် ကျသွားပြီလား”

ရာဇာစကားဟာ ရိုးရိုးလို့ အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူလည်းရ။ အောက်ကလီအာ မလိုတမာလို့ အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူလည်းရ။ မချီမဆန့်တော့နိုင်ကာ မုန်း အပေါ်လည်း အပြစ်စကားမဆိုရက်တဲ့ အသံနှင့်နင်းတည်း။

“ရာဇာ ... ဒါဆိုရင် မုန်း သွားစားတော့မယ်၊ ရာဇာ မျှော်နေလိမ့်မယ်လို့ ထင်လို့ ဖုန်း အရင်ဆက်လိုက်တာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မုန်းရယ်၊ ဆေးသောက်လိုက်ဦးနော်”

“ဟုတ် ... ဒါပဲနော်”

မုန်းက ဖုန်းပိတ်ပြီး စားပွဲဆီ လာထိုင်လိုက်မိသည်။

“ဒါမျိုး မစားရတာကြာပြီနော် ဉာဏ၊ မုန်းလည်းစားချင် လာတာနဲ့ ဉာဏဖို့ပါ ဒါပဲမှာထားပေးလိုက်တာ”

“ကောင်းတယ် မုန်း၊ ကိုယ်လည်း မစားရတာကြာလို့ စားချင်နေတာ၊ ရာဇာက ဘာတဲ့လဲ”

“သူ ကြိုရောက်နေမယ်တဲ့၊ မုန်းကလည်း ရောက်မယ့် အချိန် မပြောတတ်တော့ သူ့ဟာသူမုန်းပြီး ကြိုရောက် ဆောင် လာလိမ့်မယ်၊ ဉာဏကိုလည်း ပြန်ပို့မယ်တဲ့”

“အင်း ... အင်း၊ မုန်း ပူတုန်း စားလိုက်တော့”

“ကြွေကကော ဘာပြောသေးလဲ ! ”

“ကြွေကလား !! ”

“အင်း”

“ဟား ဟား ဟား”

မုန်းက ရယ်နေတဲ့ ဉာဏကိုကြည့်ကာ အလိုက်သင့်

ပြုံးရင်း ...

“ဘာတဲ့လဲဟင်”

“ဒီလိုပါပဲ မုန်းရယ်၊ သူ ပူလောင်နေတော့ ပြောချင်တာ တွေ လျှောက်ပြောနေတာပေါ့၊ ကိုယ်လည်း ဆက်ပါမယ် ဆိုနေမှ မဆက်ရခင်လေးတင် သူ့ဆီက အရင်ဝင်လာ လိုက်တာကို”

“တစ်ညလုံး အိပ်ရေးပျက်နေမှာ သေချာတယ်၊ သနားပါ တယ်၊ တကယ်ပါ ဉာဏ၊ ရှင် ယုံတာ မယုံတာ ရှင် အပိုင်းပါ၊ မုန်းကတော့ ကြွေကို ဟိုးအရင်ကတည်းက ကိုယ်ချင်းစာတယ် သနားတယ်၊ နောက်ပိုင်း ရှင်နဲ့လက် ထပ်သွားတော့ ကြွေအပေါ် ကျေးဇူးလည်းတင်တယ်၊ ပိုလည်းသနားတယ်၊ သနားတယ် ပြောရင် သူကတော့ ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ ...

ဒါပေမဲ့ မုန်းက ရိုးရိုးလေး ပြောတာပါ၊ နှိမ်ပြော တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်အပေါ် အဆုံးစွန်အထိ ခွင့်လွှတ်လိုက်လျှော့ပြီး အသာအနာမတွက် ဘဲ အဆက်မပြတ် မေတ္တာထားနိုင်တဲ့ မိန်းမမျိုးပါ၊ အမှန် အတိုင်း ပြောရရင် ဉာဏအပေါ် မုန်းထက် ကောင်းနိုင်တဲ့ မိန်းမပါ”

ဉာဏက မုန်းကို ပြုံး၍စိုက်ကြည့်နေပါသည်။

“တစ်ခု ပြောချင်သေးတယ်”

“ပြောလေ မုန်း၊ ပြောချင်တာတွေ ရင်ထဲရှိတာတွေ အားလုံး အခု အကုန်ပြောတော့၊ နောက်ကို ပြောခွင့်ရမယ် မရမယ်က မသေချာဘူး၊ ပြောခွင့်မရဖို့က များတယ်၊ ပြောချင်တာအားလုံး ပြောသာပြောပါ”

“မုန်း ... ဉာဏနဲ့ လမ်းခွဲလိုက်တာကို လူတစ်ရာမှာ ကိုးဆယ်ငါးယောက်က ဉာဏနဲ့ ကြွေနဲ့ကို အထင်လွဲလို့လို့ ယူဆကြတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အားလုံး အဲသလို ထင်ခဲ့တယ်”

“ဉာဏရော ထင်ခဲ့လား”

“မထင်ဘူး”

“ဘာလို့မထင်တာလဲ”

“အဲဒီကိစ္စကို အထင်လွဲတာဆိုရင် မုန်း ဒီထက်ပေါက်ကွဲသောင်းကျန်းနေရမယ်၊ ရည်းစားလူလု၊ အူနကျွဲခတ်၊ ဆန်တစ်ပင်တင်၊ ချစ်ခြင်းမယားဆိုတာ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီဝန်တိုမစ္စရိယမီး လောင်မြိုက်ပြီဆိုရင် တော်ရုံကုန်ဆည်နိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ မုန်း ...

ခုနကတောင် သူ့ဆီ ဖုန်းမခေါ်လို့ရယ်၊ မုန်းနဲ့ကိုယ် တစ်ခုတည်းကျတာ သိသွားလို့ရယ် ကြွေ ပေါက်ကွဲနေသေးတာပဲ၊ အဲဒီတုန်းက မုန်း ခုလိုမပေါက်ကွဲဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ ပထမတော့ ကိုယ်လည်း အဲသလိုပဲ ထင်မိတယ်၊ မုန်းကို ဖြေတောင်ဖြေရှင်းသေးတာပဲ၊ ကိုယ်တို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ကိုယ် မုန်းကို သစ္စာမမဲ့ဘူးဆိုတာ ဖြေရှင်းရင်း ဖြေရှင်းရင်းကပဲ အကြောင်းရင်းဟာ အဲဒါမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ထင်လာတာ”

“အဲဒါကြောင့် မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး၊ အဲဒါကြောင့် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဉာဏနဲ့ ကြွေ သိပါမလားလို့ပါ၊ သိတယ်ဆိုရင် တော့ ပြီးတာပါပဲ၊ အဲဒီအချိန် အဲဒီနေ့တုန်းက အဖြစ်အပျက်ကို မုန်း ဘာမှသံသယမဝင်ပါဘူး၊ အဲဒါ ကြွေကိုလည်း သိစေချင်တယ်၊ သူနဲ့ သံသယဝင်တယ်ဆိုရင် မုန်းက သူ့အပေါ် စော်ကားရာကျတာပေါ့၊ မုန်း သူ့ရဲ့သိက္ခာကို ယုံပါတယ်၊ ဘာသံသယမှ မရှိခဲ့ဘူးဆိုတာ ဉာဏ စကားကြုံရင် ပြောပေးပါ”

“သူလည်း ပထမတော့ အဲဒီလိုပဲ ထင်ပေမယ့် နောက်တော့ မထင်တော့ပါဘူး၊ အစကတည်းက ကိုယ့်ကို ရွေးချင်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ရာဇာကိုချစ်လျက်နဲ့ သူ့ကို ပညာပေးချင် ကြော့ချင်လို့ ကိုယ့်ကို ခေါင်းညိတ်လိုက်တာတို့ ဘာတို့ တခြားဟာတွေ သူ ထင်မြင်ယုံမှားနေတာ”

“အဲဒါတွေလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

မုန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ငိုငွေ့နေသည်။ မုန်း ချီတုံချီတုံ ဖြစ်နေတာကို ဉာဏက စိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။ ပြောတော့မလို မပြောတော့မလို။ အဲဒီကိစ္စကို စိတ်ထဲ ခိုးလိုးခဲ့လို့ ဖြစ်ခဲ့တာမို့ သိခွင့်ရရင်တော့ သိချင်တာပင်။ တစ်လမ်းလည်း

အခွန်းတော်တော်များများတောင် မေးခဲ့မိပြီးပြီ ထင်ပါရဲ့။ ထပ်လည်း မမေးချင်တော့ပါ။

နှုတ်ကထွက်ဖို့ ဝန်လေးစရာ ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင်လည်း ရှိပါစေတော့။ ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းကရော မေမေအပါအဝင် ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကပါ မုန်းဟာ ဉာဏနှင့်ကြွေ့ကို အထင်လွဲခဲ့တာလိုပဲ ခုချိန်ထိ ယုံစွဲနေခဲ့ကြသည်။ ဒါကလွဲလို့လည်း တခြားထင်မြင်စရာ ခိုင်ခိုင်လုံလုံ အကြောင်းရင်းမှ စဉ်းစားလို့ မရတာပဲ။

အဲဒီရက်ပိုင်းတလောမှာ ဉာဏ အလုပ်တွေများနေခဲ့သည်။ အလုပ်ကိစ္စဆိုတာတွေကလည်း ဒီအလုပ်တော့ ဒီအလုပ်ဆဲကပဲ ဖြစ်ပေမယ့် ဒီနေ့ ရှစ်ဆယ်ဖိုးလုပ်ရလို့ နောက်နေ့လည်း ရှစ်ဆယ်ဖိုး ပုံမှန်လုပ်ရတယ်လို့မှ ထုံးစံမရှိတာ။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ငါးဆယ်ဖိုး ခပ်အေးအေးနှပ်နေလို့ရတဲ့ရက်တွေ ရှိတတ်ခဲ့သလို တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ရာငါးဆယ်ဖိုးလောက် ဟပ်ထိုးလိုက်လျှာထွက်နေအောင် မနိုင်ရင်ကာ အလုပ်တွေက စုပြုံပုံကျရင် ကျလာတတ်တာ။

အဲဒီတစ်ရက် နှစ်ရက်ဟာ အလုပ်ရှုပ်တတ်တဲ့လရဲ့ အလုပ်ရှုပ်တတ်တဲ့ရက်တွေ။ အဲဒီရက်တွေရဲ့ ရှေ့တစ်ပတ်ကတော့ မုန်းရဲ့မေမေ နေမကောင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကြည့်ပေးတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးက ဆေးရုံမတက်ချင်ရင်လည်း မတက်နဲ့ဆိုပေမယ့် အိမ်မှာတော့ အောက်ဆီဂျင်ပေးစက် ငှားထားရသည်။ နာစိထားထားရသည်။

မုန်းသည် သူ့အမေ တစ်ခုခုဖြစ်လျှင် ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြီး မဟုတ်ဘဲနှင့်တောင် ခြေဖျားလက်ဖျားအေးစက် ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိ ပျာယာတွေခတ်ပြီး လုပ်သမျှ အလွဲလွဲအချောချော။ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ် ကြောက်စိတ်တို့ကြောင့် အကြောင်ကြောင်တွေ ဖြစ်လေ့ရှိသူ ဖြစ်ပါသည်။

ဒါကို အတွေ့အကြုံအရ ကောင်းကောင်းသိထားတဲ့ ဉာဏဟာ (သူကိုယ်တိုင်လည်း တကယ်ချစ်ခင်တဲ့ ယောက္ခမကြီးကို) စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်ကြောင့် အလုပ်ထဲပင် ပြောင့်အောင်မနေနိုင်။ ထမင်းစားချိန်လောက် တစ်ချိန်တော့ အမြဲပြန်ကာ တစ်ခါတစ်ရံ မနက်အလုပ်သွားနဲ့ ညနေအလုပ်ပြန်ကြားမှာ နှစ်ကြိမ်လောက် အိမ်ကိုပြန်ဝင်သည်။

မေမေ အမောဖောက်နေရင် အနားမကပ်ဝံ့တော့ဘဲ မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် အဝေးကနေပဲ နာစိလိုအပ်တာကို ဖြည့်သည်

ပေးဖို့ပဲ စွမ်းဆောင်နိုင်တော့သည့် မုန်းကို အားပေးနှစ်သိမ့်ရတာက တစ်လုပ်။ ညဘက်တို့တွင် မအိပ်သလောက်နီးနီးဖြစ်တဲ့ မုန်းကို အဖော်ပြုကာ သူပါ မေမေ့အခန်းကို တစ်ညသုံးလေးခါ ကူးလူးဝင်ကြည့်နေဖြစ်တာ။

တော်တော် အခြေအနေဆိုးနေခဲ့တဲ့ နှစ်ညလောက်ကတော့ မုန်းနှင့် ဉာဏ် မေမေ့ကုတင်သား ငုတ်တုတ်လေးတွေ ခိုးလင်းခဲ့ရသည်။

“ဉာဉာ သွားအိပ်လိုက်ပါဆို၊ မနက် ရုံးသွားရမှာကို”
“ရပါတယ်”

“အလုပ်မသွားတော့ဘဲ နေရင်လည်း နေလိုက်”

“အဲလိုလည်း မရဘူး၊ ကိုယ် မပင်ပန်းပါဘူး မုန်းရဲ့”

“ဉာဉာစိတ်ကဆောင်နေတော့ လူကမပင်ပန်းဘူး ထင်ရတာ၊ တော်ကြာ မူးလဲနေဦးမယ် ဉာဉာရယ်”

“ရပါတယ်၊ ကိုယ်လည်း မေမေ့ကို စိတ်မချလို့ပါ၊ ဆေးရုံတွေ ဘာတွေ အရေးပေါ်ပြေးဖို့ လိုလာရင် ချက်ချင်း ထပြေးလို့ ရတာပေါ့”

တကယ်တော့ သူ့စိတ်က ဆောင်နေကာ အတွင်းမှာတော့ တကယ်ပဲ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေခဲ့တာအမှန်။ မုန်းရဲ့အမေနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်မှာ တစ်ဖက်မှာရှိနေတဲ့ တခြားကိစ္စတစ်ခုကတော့

သူငယ်ချင်း ဉာဏ်အောင်ထွန်း။ ဖတ်စစ်ယီးယားအထိပဲ ဒီမှာခဏတက်ပြီး နိုင်ငံခြားထွက်သွားတဲ့ သူငယ်ချင်း။ သူတို့အားလုံးက ကွဲပြားအောင် “ဉာဏ်သို” “ဉာဏ်ဖြူ” “နဖြူ” “နသို” ခေါ်ကြတဲ့ထဲက “နဖြူ”ပါ။

သူ ခဏပြန်လာတာတော့ သူ့ညီမ မင်္ဂလာဆောင်ရှိလို့ပင်။ သူချစ်တဲ့ ညီမလေးမို့ မင်္ဂလာကိစ္စကို ဖိဖိစီးစီး ကူညီပေးတာအပြင် ယောက်ဖဖြစ်မည့်သူကလည်း သူငယ်ချင်းအရင်းမဟုတ်တောင် ငယ်ငယ်ကတည်းက တစ်ကျောင်းတည်း တစ်တန်းတည်း သိကျွမ်းခဲ့တဲ့သူ။

အဲဒီမှာ တပျော်တပါး ကူညီဆောင်ရွက်နေရင်းက တစ်ချိန်လုံး သတိတွေလစ်လိုက် လဲကျလိုက် ဖြစ်နေတော့တာ။ တစ်ခါတစ်ခါလည်း တက်ချက်ကုပ်ကွေးသွားတတ်သည်။

မင်္ဂလာဆောင် ပြီးသွားပေမယ့် သူ ဖြစ်နေတာတွေအတွက် သူ့ဟာသူ စိတ်ညစ်ကာ မပြန်သေးဘဲနေနေတဲ့ “ဉာဏ်အောင်ထွန်း” ရဲ့ကိစ္စတချို့ကိုလည်း ကူညီဆောင်ရွက်ပေးနေရပါသေးသည်။ သူ့ရောဂါနဲ့ ပတ်သက်၍ တစ်ကိုယ်လုံးစစ်ဆေး။ ဖောက်စရာရှိတာဖောက်၊ ရိုက်စရာရှိတာရိုက်။ တချို့ကို အပြင်ဆေးခန်းတွေမှာ လုပ်ရ၍ တချို့ကို ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးတွင် ရက်ချိန်းယူ လုပ်ရသည်။

သိဟ၊ ရာဇာ၊ ဉာဏတို့ အားလုံး အလုပ်ခွင်မှာရှိ
နေကြပြီမို့ အလည်ကျ အဖော်ပြု ကူညီပေးကြရတဲ့အထဲမှာ
သိဟက မြန်မာသူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့ဝန်ထမ်း၊ ရာဇာက ဂျပန်
သူဌေးရဲ့ဝန်ထမ်း၊ ဉာဏ တစ်ယောက်သာ ကိုယ့်ကိုယ်ပိုင်အလုပ်
နှင့်ကိုယ်ဆိုတော့ ဟိုကောင်တွေ ခွင့်ယူဖို့ စောပြန်ဖို့ အပြင်ခဏ
ထွက်ဖို့ ခက်ခဲကျပ်တည်းနေရင် ဉာဏပဲ တာဝန်ခံယူလိုက်တာ
မို့။

အလုပ်ရယ်၊ ယောက္ခမကျန်းမာရေးကိစ္စရယ်၊ သူငယ်
ချင်းကျန်းမာရေးကိစ္စရယ် သူ့မှာ ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့ ဖိစီးမှုနှစ်ခုနှင့်
ချာလပတ်ယမ်းနေခဲ့တာဖြစ်သည်။ မုန်းကိုလည်း ဒါတွေပြောမ
နေ။ သူ့အမေ အမောဖောက်နေလို့ စိတ်ဆင်းရဲနေရတဲ့ကြားထဲ
နောက်ထပ် ဉာဏသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လည်း တစ်ဖက်မှာ
ကူညီပံ့ပိုးပေးနေရသေးတာ သူ ပင်ပန်းတာတွေကို ပြောမနေချင်
တော့၍ဖြစ်သည်။

နောင်အေးအေးဆေးဆေးမှ ပြောလည်းရတာပဲမို့
ဘာမှ မပြောဖြစ်ခဲ့တာ။ အဲဒီကြားထဲမှာ ဉာဏအောင်ထွန်းရဲ့
ဆေးစစ်ချက်တစ်ခုကနေ ရောဂါအမည် အဖြေထွက်လာခဲ့ပါသည်။

Epilepsy ။

ဉာဏအောင်ထွန်းဟာ မွေးကတည်းကတော့ ဒီလို
ဖြစ်တတ်တာ မဟုတ်။ ရောဂါခံမရှိ။ ဆယ်တန်းအောင် တက္ကသိုလ်
ရောက် နိုင်ငံခြားထွက်သွားတဲ့အထိ ဘာမှမဖြစ်သေးပါ။ ဟိုမှာ
သူတို့သူငယ်ချင်းတစ်ခု နှင်းလျှောစီးစခန်းတစ်ခုကို Vacation
ထွက်ကြရာက ဒလိမ့်ကောက်ကွေး ချော်လဲရင်း ဦးခေါင်းကို
ကျောက်စွန်းတစ်ခုနှင့် ဆောင့်မိခဲ့ဖူးသည်ဟု ဆိုသည်။

ဒါကလည်း ဒီကျမှ ရာဇဝင်လှန်ကာ ခေါင်းကိုထိ
ခိုက်ဒဏ်ရာ ရဖူးသလား ဆရာဝန်ကြီးက မေးမြန်းရင်းမှ ပေါ်လာ
တာဖြစ်ပါသည်။ အဲဒီအဖြစ်အပျက် နောက်မှာမှ သူ့ရဲ့သတိလစ်၊
တက်ချက်တဲ့ Sign တွေ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တာ။ ခေါင်းဆောင့်မိတဲ့
ဒဏ်ကြောင့် နောင်မှဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အကြိတ်တစ်ခုဟာ ဉာဏ
အောင်ထွန်းရဲ့ ဦးနှောက်အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုကို တဖြည်းဖြည်းနှင့်
ဖိမိလာသည်။

အခန့်မသင့်ခိုက်မှာ သတိလက်လွတ် အရပ်ကြီး
ပြတ် ဖြစ်သွားရတတ်တာမျိုးပင်။ သူ့ရဲ့အကြိတ်တည်နေပုံအရ
ခွဲစိတ်ဖယ်ရှားရန်လည်း မလွယ်ကူလှ။ ဒီအကြိတ်ကြောင့်တော့
မသေနိုင်သော်လည်း အကြိတ်ရဲ့ဖိစီးမှုကြောင့် နောက်ဆက်တွဲဖြစ်
ပေါ်မည့် အကျိုးဆက်များကြောင့်တော့ လူမှာ အန္တရာယ်ရှိနိုင်ပါ
သည်။

အဖြေကိုအတူသိခဲ့ရတဲ့ ဉာဏနှင့် ဉာဏအောင်ထွန်း

နှစ်ဦးလုံး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“ဟော့ကောင် နညို၊ ဒီအဖြေစာရွက်ကို မင်းပဲ ယူသွားလိုက်ပါ။ မင်းဆီမှာပဲ ထားဦး၊ နောင် ငါပြန်ယူမယ်ဆိုမှပဲ ပြန်ပေး၊ ဒီနေ့ ဒါ အိမ်ကိုပါသွားရင် ငါ့အမေ တွေ့လိမ့်မယ်၊ အမေက စာရွက်တွေ ဓာတ်မှန်တွေ လှန်လှောရှာဖွေ၊ စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် မေးတာကွ၊ ငါ့အမေသိရင် တအားစိတ်ပူလိမ့်မယ်၊ ငါ့အမေကို မပြောသေးဘူးကွာ၊ လိုအပ်မှပြောမယ်၊ မလိုအပ်ရင် အသိပေးမနေတော့ဘူး”

“မင်း ဆက်ကုသဖို့ရော”

“ခွဲစိတ်အောင်မြင်ဖို့ကလည်း Risk ယူရမှာလေ၊ ငါ ဟိုပြန်ရောက်ရင်တော့ ဟိုမှာလည်း ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြည့်ဦးမယ်၊ ခုတော့ သူညွှန်တဲ့ သောက်ဆေးတွေ ရှိတာပဲ၊ ဒါတွေသောက်ရင်း ထိန်းရမှာပေါ့၊ ဒီတော့ ငါ အခု ဒီရောဂါရှိနေပါတယ်ဆိုတာကို အခု ပြိုင်တူသိရတဲ့ မင်းနဲ့ ငါကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမနေတော့နဲ့ကွာ၊ သိရရင် ကြိတ်နီစိတ်ဆင်းရဲနေရဦးမယ်၊ တစ်ယောက်ကိုပြောရင် နှုတ်မလုံရင် နောက်ဆယ်ယောက် ပျံ့မှာကွ ...

ခုတော့ မင်းနဲ့ငါပဲ သိတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စမှာ ငါကတော့ ဒီမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောပြမှာ မဟုတ်တဲ့အတွက် နောက်ထပ်တစ်ယောက်သိရင် ဒါ မင်းဆီကပေါက်ကြားတာပဲဆိုတာ ရှင်းနေလိမ့်မယ်၊ အဓိက ငါ့အမေကို လုံးဝ အသိမခံချင်တာ”

“ငါ ဘယ်သူ့မှ မပြောပါဘူး၊ နဖြူရော၊ မင်းက ဖုံးထားစေချင်ရင် ဖုံးထားပေးရမှာပေါ့၊ စိတ်ချ၊ မင်းကိုသိတဲ့သူရော မင်းကိုမသိတဲ့သူရော ဘယ်သူ့မှ စကားစပ်ပြီး ပြောမပြဘူး”

“အေး ... ပြီးရော”

နဖြူအတွက်လည်း စိတ်မကောင်းရ ဖိစီးရတာက ရှိလိုက်သေးသည်။ နဖြူက ရည်ရွယ်ထားသလောက် ဆက်မနေတော့ဘဲ ရောဂါအဖြေသိရအပြီး သုံးလေးရက်မှာ ကောက်ကာငင်ကာ ပြန်သွားပေးမယ့် တစ်ယောက်တည်းသော အကြောင်းစုံသိသူ ဉာဏမှာ ပူပန်စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါသည်။

အဲဒီရဲ့နောက် မေမေလည်း တဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်လည်ထူထောင် သက်သာလာခဲ့ကာ မေမေ ကောင်းကောင်းနေကောင်းကျန်းမာသွားအပြီး နောက်ထပ် ဆယ်ရက်လောက်မှာတော့ ဉာဏ လဲတော့တာပင်။

ကြွေက အဲဒီတုန်းက သူ့အဖေရဲ့ရုံးမှာ အပျင်းပြေ တစ်နေရာဝင်လုပ်နေတဲ့အချိန် ဖြစ်သည်။ ကြွေအဖေရဲ့ ရုံးဌာနဟာ ဉာဏရဲ့အလုပ်ကိစ္စတို့နှင့် ပတ်သက်၍ Paper work တချို့အတွက် ဝင်ရထွက်ရတဲ့ ဌာနလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဉာဏနှင့်ပတ်သက်သည့် ဌာနခွဲက ကြွေ ရှိရာဌာနခွဲ မဟုတ်၍ ဉာဏက ရုံးရောက်လာသော်လည်း ကိုယ့်ကိစ္စ ကိုယ်လုပ်ပြီး ပြန်သွားတာမို့ ကြွေနှင့် မတွေ့ဖြစ်လိုက်တာက များပါသည်။

အဲဒီနေ့ကတော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်။

မွန်းလွဲသုံးနာရီရဲ့ နေ့ခပ်ပြင်းပြင်းကြီးအောက်မှာ တစ်နေကုန် ပြေးလွှားအပြင်ထွက်နေရတဲ့ ဉာဏဟာ ကြွေတို့ရုံးရှေ့မှာ ကားပေါ်ကအဆင်း မူးလာတော့တာ။ အဲဒီသုံးနာရီအချိန်ထိ မနက်ကိုးနာရီလောက်က မိုက်ထဲရှိတဲ့ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်နှင့် လှည့်လည်နေတဲ့ ဉာဏဟာ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ရုံးပေါ်မတက်ရသေးမီ ကားဆားရပ်နေရင်း တရိပ်ရိပ် ချာလပတ်စလည်လာတာပင်။

ချွေးစေးတွေထွက်ကာ ဖြစ်နေကျအတိုင်း မျက်လုံးထဲ အပြာရောင်တွေမြင် ကြယ်တွေလို လင်းလင်းလက်လက်တွေ မြင်။ ကားခေါင်မိုးပေါ် လက်နှင့်အားပြုထောက်ရင်း လဲတော့မလို လဲတော့မလို ဖြစ်စဉ်မှာပင် ရုံးပေါ်ကဆင်းလာတဲ့ ကြွေနှင့်သူငယ်

ချင်းမတစ်ယောက်နှင့် ကံအားထောက်မစွာ ဆုံခဲ့တာ။ ကြွေတို့က နေ့လယ်ခင်း ရုံးခန်းထဲမှာ လက်ဖက်သုပ်စားကြမည်ဆိုပြီး ဆင်းဝယ်ချိန်ပါ။

“ဉာဏ ...၊ ဟယ် ... ဉာဏ၊ နင် မူးလာပြီလား ဟုတ်လား၊ ဉာဏ”

ဉာဏဟာ ကြွေဖေးမမှုမှာ ယိုင်ပြီကျသွားတော့တာပင်။ ကြွေမှာ ထူထူပူပူနှင့်ပင် ဉာဏကို ကားနောက်ခန်းထဲရောက်အောင် ဝင်းမာရဲ့အကူအညီနှင့် တင်ရသည်။ ကြွေက အတွေ့အကြုံရှိပြီးသူဖြစ်၍ အနီးက အချို့ရည်ပုလင်းတစ်ခု (ရရာ)ကိုဝယ်ပြီး ပိုက်နှင့်ပါအောင်ယူ၊ ဉာဏပါးစပ်ထဲ အစက်ချ၊ မျိုမိအောင် နှာခေါင်းဝကိုပိတ်ညှစ်။

ဉာဏဟာ သွေးတွင်း သကြားဓာတ် ပမာဏ ရုတ်တရက် ပြုတ်ကျသွားလျှင် ခုလို သတိလစ် ပြုတ်ကျသွားတတ်တာကို ဟိုးငယ်ငယ်ကပင် ကြွေ သိလည်းသိ ကြုံလည်းကြုံဖူးပြီး သားပဲ မဟုတ်လား။ အချို့ရည်ကို မဖြစ်မနေ အနည်းငယ် ဗိုက်ထဲဝင်အောင် လုပ်ပေးပြီးလျှင်တော့ ကြွေက ...

“ဝင်းမာ ... ရှင် ရုံးပေါ်ပြန်တက်ပြီး ကျုပ်အဖေဆီ ခွင့်သာတိုင်ပေးလိုက်တော့၊ ဉာဏ ရုံးရှေ့မှာ လာမူးပဲလို့ အိမ်ပြန်လိုက်ပို့ပေးတယ်လို့ပဲ ပြောလိုက်ပါနော်၊ ကျုပ်

သူ့ကားမောင်းပြီး သူ့ကို ဆရာဝန်ဆီ ခေါ်သွားလိုက်တော့မယ်”

“အင်း ... အင်း ... ပြောလိုက်မယ်”

ကြွေက ဉာဏရဲ့ကားကို တက်မောင်းလာခဲ့ပါသည်။ ဒီကားကို ဟိုးအရင်ကလည်း တစ်ခါတစ်ရံ ကြွေ မောင်းဖူးပါသည်။ အစိမ်းသက်သက် မဖြစ်ပါ။ ကြွေက တခြားဆေးခန်းတွေ သွားမနေတော့ဘဲ ကြွေတို့အိမ်ကိုသာ တန်းမောင်းချလာခဲ့ပါသည်။ လောလောဆယ် အိမ်မှာ အစ်ကိုရင်း ဆရာဝန်ရှိနေ၍ပင်။ ကြွေအစ်ကိုက ရှမ်းပြည်နယ်မှာ တာဝန်ကျနေရာက ရန်ကုန်ကို ရုံးကိစ္စနှင့် လေးငါးရက် ရောက်နေတာပါ။

တခြားဆေးခန်း ခေါ်သွားတာထက် ကြွေအိမ်ဆိုတော့ ပိုတောင်သက်သောင့်သက်သာ ရှိနိုင်သေးတာပေါ့။ အချိန်မီ လုပ်ဖို့လိုတာကလည်း ခါတိုင်းတွေတုန်းကလိုပဲ အရေးပေါ်အမြန် ဆုံးထိရောက်မယ့် လက်မောင်းက အကြွေဆေးတစ်လုံးသွင်းပြီး ရင် ဒရပ်စ်ဆက်ချိတ်လိုက်ဖို့ပဲလေ။

ကြွေ ... ဉာဏကို သူ့အိမ်သူ တန်းမခေါ်သွားတာကတော့ သူ့အိမ်မှာဆိုရင် သူ့မိန်းမ မုန်းမမ ရှိနေမှာ မှန်ပေမယ့် ဆရာဝန်တော့ အဆင်သင့် မရှိဘူးလေ။ တခြားက ပင့်ခေါ်နေရဦးမှာ။ ကြွေတို့အိမ်ရောက်လျှင် ဉာဏကို ကားပေါ်က ပိုင်းပွေ့

ချ၊ အခန်းတစ်ခုမှာ နေရာချ၊ ကြွေအစ်ကိုက လိုအပ်တာအမြန် ဆုံးကုသ။

ကြွေသည် မုန်းမမကို(သူမရဲ့အသည်းနှလုံးကို လှိုယူသွားသူလို အမြဲသတ်မှတ်ထားခဲ့တာဖြစ်ရာ) မုန်းမဆက်လို၍ ရာဇာထံ ဆက်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ ... ရာဇာ၊ ဉာဏလေ ငါတို့ရုံးရှေ့မှာ လာမူးလဲလို့ ဟော၊ အရင်ခါတိုင်းလိုပဲလေ၊ လုံးဝ Black out ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ အဲဒါ ငါပဲ သူ့ကားမောင်းပြီး အခု ငါ့အိမ် ခေါ်လာတယ်၊ အိမ်မှာ ကိုကို ရှိနေလို့လေ ဆေးခန်းခေါ်မသွားတော့ဘူး”

“ဟုတ်လား ... အေး ... နင်အစ်ကိုရှိတော့ ပိုအဆင်ပြေသွားတာပေါ့၊ အခုတော့ သတိရပြီပေါ့”

“အေး ...၊ ရပါပြီ၊ အဲဒါလေ ငါ မုန်းမမဆီ မုန်းမဆက်ချင်လို့ နင် ဆက်လိုက်တယ်၊ ဉာဏ ငါ့အိမ်ရောက်နေတယ်လို့ ပြောလိုက်”

“နင်ဆက်လိုက်ရင် ကောင်းတာပေါ့ဟ”

“အာ ... မဆက်ချင်ဘူး၊ နင် ဆက်လိုက်၊ ပြီးရင် နင်လည်း လာခဲ့ဦး”

“ငါ လေးနာရီခွဲကျော် ငါးနာရီလောက်မှ ရောက်နိုင်မယ်ဟ”

“ရတယ်လေ၊ ဉာဉာက ရှဦးမှာပါ။ အခု ဒရစ်ပံချိတ်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖုန်းကိုတော့ အခုဆက်လိုက်နော်”

“အေး ... အေး ... ပြီးရော”

ကြွေနှင့် ဖုန်းချပြီးကတည်းက ရာဇာက မုန်းတို့အိမ်ဖုန်းရော မုန်းရဲ့ဟန်းဒ်ဖုန်းရော ရှိသမျှဖုန်းကို ကြိုးစားဆက်ပါသော်လည်း လုံးဝအဆက်သွယ်မရ။ ရာဇာမှာ ခေါ်လိုက် လိုင်းမရလိုက်။ ပြန်ချထားလိုက်၊ ဆယ်မိနစ်လောက်နေ ပြန်ခေါ်လိုက်မရလိုက်။ ဟန်းဒ်ဖုန်းက စက်ပိတ်ထားတယ်ပဲ အော်မြည်ဖြေဆိုနေကာ လိုင်းဖုန်းက မကိုင်တာလား ပျက်နေတာလား မသိနိုင်ဘဲ ရှိသည်။

(အမှန်မှာ အဲဒီအချိန်တွင် မုန်းနှင့် မုန်းရဲ့မေမေတို့ဟာ ခေါင်းကို မီးစွဲနေတဲ့အချိန်။ ပိုက်ဆံအိတ်လေး မေ့ကျန်ခဲ့တဲ့ ဉာဏ်ကို မနက်စောက်ပဲ လှမ်းပြောပြီးပြီ။ ဉာဏ်က လာပြန်မယူတော့ပါ ပိုက်ဆံပါပါသည်ဟု ဖြေပြီးပြီ။ အဲဒီပိုက်ဆံအိတ်ပြားကလေးထဲ မုန်းတစ်ယောက် ဘာရယ်မဟုတ် ဖွင့်ဟကြည့်ကလိကြည့် လုပ်ရင်းက အတွင်းဘက် တစ်လွှာထဲက ဆေးစစ်ချက်စာရွက်လေးကိုမြင်ကာ မုန်းရော မေမေပါ ခေါင်းကိုမီးကြိုးပစ်ခံရသလို ဆံပင်ကို မီးစွဲလောင်ခံရသလို ပူထူနေကြချိန်ဖြစ်

ပါသည်။ ဖုန်းတွေဖြုတ်၊ ပိတ်ကာ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေချိန် ဖြစ်ပါသည်။)

ဒီလိုနှင့် မုန်းထံ အကြောင်းမကြားနိုင်။ ရာဇာကြွေအိမ်ကိုရောက်တော့ ငါးနာရီကျော်။ ထိုအချိန်ထိ ဒီကိစ္စတွေ မုန်း မသိသေး။ အိမ်ထိ တစ်ခေါက် ကားမောင်းသွားပြီး ပြောရမလို ဖြစ်နေပါသည်။ ရာဇာက ပထမ သွားပြောပေးမည်ဆိုတဲ့ အခါ ဉာဏ်က တားခဲ့သည်။ မကြာခင် ပြီးပြီထင်၍ တစ်ခါတည်း ပြန်တော့ဖို့သာ စိတ်ကူးတာ။

ဒီပုလင်းကုန်တော့ ကြွေအစ်ကိုက နောက်တစ်ပုလင်း ချိတ်ဦးမည် ဆိုတဲ့အခါကျတော့ ခုနစ်နာရီတောင်ထိုးပြီ။ ကြွေအစ်ကို ဆရာဝန်ကိုလည်း စောဒကမတက်လိုသည်ဖြစ်၍ ဒုတိယပုလင်း ဆက်သွင်းနေဖြစ်ကာ ဆက်တိုက် ဖုန်းကိုကြိုးစားခေါ်ပေမယ့် မရ။ ရာဇာက ရှစ်နာရီတွင် ပြန်တော့မည်ဟု နှုတ်ဆက်ကာ မုန်းတို့ကို အိမ်ဝင်အကြောင်းကြား ပြောပြသွားမည်ဟု ပြောသွားပါသည်။

ရာဇာ မုန်းတို့အိမ် ရောက်တဲ့အခါ အကြာကြီးနေမှ မုန်းအမေ ထွက်လာသည်။ အဲဒီထက် ပိုကြာမှ မုန်း ထွက်လာပါသည်။ ထွက်လာတဲ့ မုန်းရဲ့မျက်နှာကို ငိုထားသည်ဟု ရာဇာ

ထင်သည်။ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့် စဉ်းစားမတတ်ပါ။ ဉာဏ် အပြန်
နောက်ကျနေလို့ စိတ်ဆိုးနေ စိတ်ပူနေ တစ်ခုခုလားဆိုတော့လည်း
မဟုတ်ပါ။ ဉာဏ် မရောက်သေးတာအတွက် သူတို့ ဘယ်လိုမှ
မနေ။

“မုန်း နေကောင်းရဲ့လား”

“မုန်း နေမကောင်းဘူး ရာဇာ၊ ခေါင်းတွေလည်း တအား
ကိုက်နေတာ၊ အဲဒါကြောင့် ဟန်းဒီဖုန်းလည်းပိတ်၊ အိမ်
ဖုန်းတွေလည်း ဖြုတ်ထားတာ”

ရာဇာက ဉာဏ် ဖြစ်ပျက်ပုံကို မုန်းတို့သားအမိကို
ပြောပြပါသည်။ ဉာဏ် အဲသလိုနေမကောင်းတာကိုတော့ မုန်းက
ထိခိုက်ဝမ်းနည်းပုံပြသည်။ ကြွေအိမ်မှာပဲ ဒရစ်ပ်သွင်းနေတာ
အတွက်လည်း ဘာမှမပြော။ ရာဇာကိုသာ တုန်မင်နေတဲ့ အသံ
ကလေးနှင့် ...

“ရာဇာ အပန်းမကြီးရင် ဉာဉာ ဒရစ်ပ်ထည့်လို့ပြီးမယ့်
ဆယ်နာရီခွဲ ဆယ်တစ်နာရီလောက်ကျရင် သူ့ကို သွားကြို
ခေါ်ခဲ့ပေးပါလားဟင်၊ ကြွေတို့အိမ်က လိုက်ပို့ရမှာကျတော့
လည်း အားနာစရာ။ ရာဇာကိုတော့ ကြွေလောက်အားမနာ
လို့ပါ၊ မုန်းလည်း ဘယ်လိုမှ မထွက်နိုင်လို့ပါ”

“ရပါတယ်၊ ကိုယ် သွားကြိုပေးပြီး လာပြန်ပို့မယ်၊ အခု
အိမ်ပြန် ထမင်းစား ရေချိုးပြီးတာနဲ့ သွားကြိုခဲ့ပေးမယ်”

“ဉာဉာကားတော့ နောင်ကြိုမှပဲ တစ်နည်းနည်း ကြည့်လုပ်
တာပေါ့၊ ခုတော့ ဒီတိုင်းသာ ထားခဲ့ပါ”

“အင်း ... ကိုယ် ကြည့်စိစဉ်ပေးပါမယ်၊ မုန်း စိတ်ချလက်
ချ နားလိုက်”

အဲဒီည ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ဉာဏ်ကို ခေါ်လာကာ
ရာဇာ ပြန်ပို့ပေးတော့ အိမ်တံခါးဖွင့်တဲ့ အိမ်ကအလုပ်သမားဘေး
တွင် မုန်းအမေသာရှိ၍ မုန်းကတော့ အိပ်နှင့်ပြီဟု ဆိုသည်။ မုန်း
အမေက ဉာဏ်ကို နဖူးစမ်း လက်မောင်းစမ်း စိတ်မကောင်းသော
အသံနှင့် ...

“ကောင်းသွားရဲ့လား သား၊ သက်သာရဲ့လား”

“ကောင်းသွားပါပြီ မေမေ၊ ဒရစ်ပ်ကြောင့်သာ ကြာနေတာ
ပါ၊ ကြွေအစ်ကိုက ဆက်သွင်းလိုက်ပါ ဆိုတော့လည်း
ငြင်းရမှာ အားနာလို့ ကျွန်တော် ဆက်သွင်းနေရလို့ပါ”

“အခု နေလို့ကောင်းတယ်နော် သား၊ မူးသေးလား”

“မမူးတော့ပါဘူး မေမေ၊ ကောင်းသွားပါပြီ”

မုန်းရဲ့မေမေဟာ ဉာဏ်ကို ဂရုစိုက် နဖူးသုပ်
ကျောသပ်။ အလေးအနက် ဂရုစိုက်ပုံဟာ မျက်နှာပေါ်နှင့် မျှော်

ဝန်းတွေထဲ ပေါ်လွင်နေပါသည်။ မေမေမျက်ဝန်းထဲက ကြေကွဲ
ထိခိုက်မှုတစ်မျိုးကို အဲဒီတုန်းကတည်းက ဉာဏ အံ့အံ့သြသြ
သတိပြုမိခဲ့တာပါ။ သူ့ကို စိုးရိမ်ပူပန်တယ်လို့သာ ထင်ခဲ့တာ။

ဉာဏ အခန်းထဲဝင်ခဲ့တော့ မုန်း အိပ်ပျော်နေပြီ
သို့မဟုတ် အိပ်ပျော်ချင်ယောင်ဆောင်နေပြီ။ ဉာဏလည်း တိုးတိုး
တိတ်တိတ် ခြေလက်ဆေး အဝတ်လဲပြီး ဝင်အိပ်လိုက်တော့တာ
ပင်။ နောက်တစ်နေ့မနက်ကတည်းကစပြီး သူ့ကို မုန်း ရှောင်ဖယ်
ဖယ် လုပ်တာကို သူ ခံစားရသည်။

“မုန်း ... မနေ့ကလေ ... ကိုယ် ...”

အဲသလို စကားစကား မနေ့က အဖြစ်အပျက်ကို
ရှင်းပြောပြသမျှကို လုပ်လက်စအလုပ်မပျက် မျက်နှာလွဲလွဲနှင့်
သာ နားထောင်သည်။ စကားနာလည်းမထိုး ကောင်းတယ်လည်း
မပြော ဆိုးတယ်လည်းမဆို။ ဥပေက္ခာခပ်ဆန်ဆန်သာ နားထောင်
နေကာ ဘာတုံ့ပြန်စကားမှလဲ မလာ။ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာထားက
ဒေါသနှင့် တင်းမာနေတာမျိုးလည်း မဟုတ်။ ကြေကွဲနွမ်းနယ်နေ
တာ။

အချိန်တန်လို့ အလုပ်ကို ထွက်သွားရပေမယ့် မုန်း
နှုတ်စကားဟက်ဟက်ပက်ပက် မပြောခဲ့ရ။ ခါတိုင်း ရုံးချိန်အတွင်း
တစ်နေ့တစ်ကြိမ်လောက်တော့ မုန်းထဲက ဖုန်းလာတတ်ပေမယ့်

(မနေ့ကအထိ ပိုက်ဆံအိတ်လေး ကျန်ခဲ့ကြောင်း ဖုန်းလာသေးပေ
မယ့်) အဲဒီနေ့ကတော့ ဖုန်းဆက်မလာ။

အဲဒီနေ့ညနေ ဉာဏ ပြန်အလာမှာတော့ ဧည့်ခန်း
မှာ မုန်းနှင့် မုန်းမေမေက မသာမယာသောမျက်နှာနှင့် အသင့်
သိုင်စောင့်နေခဲ့ကြသည်။

“ဉာဉာ ... မုန်း စကားနည်းနည်း ပြောချင်လို့ပါ”

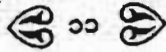
ဉာဏက အံ့အားတသင့် ဝင်ထိုင်ကာ ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မုန်း”

“မုန်း ... မုန်းနဲ့ ဉာဏ လမ်းခွဲကြစို့၊ မုန်း ... ဉာဏကို
ဆက်ပြီး မပေါင်းသင်းချင်တော့လို့ပါ၊ မပေါင်းနိုင်တော့
လို့ပါ”

ဒီစကားပြောရင်း မုန်း ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တချို့
ခါက်ခနဲ ပေါက်ခနဲ လွင့်ကျခဲ့တာ မှတ်မိပါသည်။

“ဟယ်လို”

ဤက ဖုန်းထူးလိုက်သံကိုကြားလျှင် မုန်းက နှုတ်ခမ်းလေးကို လက်ဖဝါးလေးနှင့်အုပ်ပြီး တစ်ဖက်လှည့်ကာ ပြီးလိုက်မိသည်။ ပဲခူးမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ ကားရပ်ရပ်ချင်းတစ်ကြိမ်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ပြန်မထွက်ခင် တစ်ကြိမ်၊ အခုထွက်လာအပြီး ဘာမှမကြာသေးခင်တစ်ကြိမ်။

“နင် အခု ဘာလုပ်နေလဲ”

“ဘာလဲ၊ ကြွေကလည်းကွာ”

“နင် အခု ဘာလုပ်နေလဲလို့”

“ထိုင်နေတာပေါ့ ကားပေါ်မှာ”

“ထိုင်နေတာတော့ နင်ပြောမှလား၊ ငါသိတာပေါ့၊ စာဖတ်နေလား၊ စကားပြောနေလား၊ အဲဒါမျိုးကိုမေးတာ”

“ဘာမှမလုပ်ဘူး”

“ဘာမှမလုပ်ဘူးဆိုတာ ဘာလဲ”

“ခရီးက ဆုံးတော့မယ်၊ လူကလည်း နည်းနည်းနွမ်းနယ်နေပြီ၊ ခုနကလေးကပဲ ဗိုက်လည်း ဖြည့်ထားတော့ မလှုပ်မယှက်နဲ့ ခုံကိုဖို့ပြီး အဆီနည်းနည်းယစ်နေတယ်၊ ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူး”

“သူကော ဘာလုပ်နေလဲ”

“ကျွတ် ...”

“နင်မပြောနဲ့လေ၊ ငါမေးတာကိုပဲဖြေ၊ ဟုတ်ရင် အင်းလို့ပြော၊ အိပ်နေတယ်၊ စာဖတ်နေတယ်၊ သီချင်းနားထောင်နေတယ်၊ နင်နဲ့ စကားပြောနေတယ်၊ နင့်ကို ငေးကြည့်နေတယ်”

“ကျွတ်”

“ကဲ ... ဖြေလေ”

“နင် ဘာအကျိုးရှိသွားလဲ ကြွေ၊ ဟင် ...၊ နင် ခုလိုခဏ ခဏဆက်ပြီး ပေါက်ကရတွေ မေးနေတာ သူ သိသွားရင် နင်ပဲ ရှက်စရာကောင်းတာ၊ ကိုယ်တိုင်ပဲ အောက်တာ၊ ဘာမှ နင် လျှောက်တွေးမနေနဲ့”

“ခုလည်း နင်တို့ချင်း ကပ်ထိုင်နေတာ၊ နင် ပြောနေတာ သူကြားမှာပဲလေ၊ သိမှာပဲ၊ သိပစေ ဂရုမစိုက်ပါဘူး။”

“ငါက ဖုန်းကို လက်နဲ့ကွယ်ပြီး တိုးတိုးပြောနေတာပါ။ ကားသန့်ဆိုတော့ သူ့သိပ်တော့မကြားနိုင်ပါဘူး၊ နင်စိတ် အေးအေးထားပြီး စောင့်နေ၊ ခဏနေရင် ရောက်တော့မှာပဲ”

ဉာဏ် ဖုန်းပြောသံကို မုန်း အားလုံးကြားနေရပါ သည်။ သို့ပေမယ့် မကြားသလို ပြတင်းပေါက်ဘက် လှည့်နေ လိုက်ပါသည်။

“ငါ ရာဇာဆီ ဆက်လိုက်တယ်”

“ကျွတ် ... ဘာသွားပြောပြန်ပြီလဲ”

“နင် မြန်မြန်သွားကြိုတော့လို့၊ နင် အချိန်မီမရောက်ရင် သူတို့နှစ်ယောက် အချိန်တွေ ပိုရနေမယ်လို့”

“နင် တော်တော်ဆိုးပါလား ကြွ၊ ဘာပြောလဲ သူက”

“ရယ်နေတယ်၊ ရာဇာလောက် ငါ စိတ်ကောင်းလည်းမရှိ ဘူး၊ လူယဉ်ကျေးလည်း မဆန်ဘူး ဉာဉ်”

“ကဲ ... နင် ဖုန်းချလိုက်တော့ ကြွ ... လိမ္မာတယ်”

“နင် ငါ့ကို ချစ်သလား ဉာဉ်၊ မုန်းမမ ကြားအောင်ဖြေ လိုက်စမ်းပါ၊ နင် ဘယ်လိုဖြေဖြေ ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျယ်ကျယ်ဖြေပေးပါ”

အချစ်ရှူးမလေးကြွကို ဉာဏ် ကိုယ်ချင်းစာပါသည်။

“နင်ကို ငါ ချစ်ပါတယ် ကြွ”

မုန်းက ကြားနေရတဲ့ စကားသံအတွက် အလို အလျောက်ပင် ပြုံးမဲ့မဲ့ကလေး ဖြစ်သွားရပါသည်။

“တကယ်နော်”

“တကယ်ပေါ့၊ ကဲ ... ဒါပဲနော် ဖုန်းချတော့”

ဉာဏ် ဖုန်းပိတ်ကာ မုန်းဘက် မလုံမလဲ ဝှေ့ကြည့် လျှင် မုန်းကအပြုံးနှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံကြည့်နေလိုက်ပြီး ဉာဏ် အနေ မခက်စေရန် ...

“ကြွက နင်ကို သိပ်ချစ်ရှာတယ်နော်”

“ကားရပ်ပါဗျို့၊ ကားခဏရပ်ပေးပါ ... ဟိုးထား”

ဟိုးနောက်ဘက်ခုံတွေ့ဆီက ဆူညံသံ အော်ဟစ်သံ တွေ ထွက်ပေါ်လာတာမို့ ကားဆရာက အရှိန်လျှော့လိုက်ပြီး ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကားရပ်ပါ၊ နေမကောင်းလို့၊ အပြင်ခဏထုတ်မှရမယ်၊ ဒီမှာ တက်နေလို့ဗျ”

ကားသမားက ကားကို လမ်းဘေးချ၍ ရပ်တန့်လိုက် ပါသည်။ ကားကြမ်းပြင်ပေါ် ကုပ်ကွေးကျနေတဲ့ လူတစ်ယောက်

ကို အနီးမှ လူနစ်ယောက်သုံးယောက်၊ ဝိုင်းမ၊ ချီပွေ့ကာ ကားပြင် ထုတ်ချသွားကြပါသည်။ ဧကန်လီမိပြီး ကွေးကောက်ကာ ဆန့်ငင် ဆန့်ငင် တုန်ခါလျက် ပါသွားသူကို လှမ်းမြင်လိုက်ရလျှင် မုန်း သည် အသည်းနှလုံးတွေ အေးစက်တုန်လှုပ်ကာ ရင်ခွန်သံ တဒိုင်းဒိုင်းနှင့် ချက်ချင်းချောက်ချားလာသည်။ ဉာဏက နောက် ဆက်ဘက် လျှောက်သွားကာ ကားပြင်ဘက် ဆင်းသွားပါသည်။

“ရေခဲရေနဲ့ ရေဖတ်နည်းနည်း တိုက်ပေးပါ”

“လျှာကိုက်မိမယ်ဗျ၊ ပါးစပ်ထဲ တစ်ခုခု ခုထားလိုက်ပါ လာ။”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အကြံဉာဏ်ပေးသံတွေနှင့် အတန်ကြာပြုစုပြီးသော် ပါလာသည့် အဖော်မိန်းမကြီးထံမှ ဆေး ကို သောက်နိုင်သည့် အခြေအနေ ရောက်ကာ သတိလည်လာပါ သည်။ ကားပေါ်ပြန်တက်လာတော့ လူနာက မျော့တော့တော့ နှမ်းနယ်နေရှာသည်။ အားလုံး နေသားတကျဖြစ်တော့မှ ဉာဏ လည်း ထိုင်ခုံပြန်ရောက်လာကာ ကားလည်း ပြန်ထွက်လာပါသည်။

“Epilepsy မုန်းရဲ့၊ သနားပါတယ်၊ ဟင် ...”

ဉာဏက မုန်းဘက်လှည့်ပြောရင်းက မုန်းရဲ့မျက် ရည်များကို အံ့အားတသင့် အလန့်တကြားဖြစ်ကာ ...

“မုန်း ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ”

“မုန်း ... မုန်းလေ၊ မုန်း ... မုန်း ... Epilepsy ကို သိပ် ကြောက်တာ၊ အဲဒီမြင်ကွင်းမျိုးကိုကြည့်ဖို့ ခံနိုင်ရည်အင်အား မရှိဘူး၊ အဲဒီရောဂါသည်ရဲ့ ဇနီးမယားဖြစ်ဖို့လည်း လုံးဝ ခံနိုင်ရည်မရှိဘူး ဉာဏ ... မုန်း ... မုန်း ... ဉာဏကို အဲဒါ ကြောင့် ကွာရှင်းခဲ့တာပါ၊ မုန်း ... မုန်းကို တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်တယ် ပြောချင်ပြောပါ ဉာဏရယ်၊ မုန်းခံစားချက်နဲ့ မုန်းပါ၊ ဉာဏကို ဖွင့်ပြောရမှာ အားနာလို့ မပြောတော့ ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ပေမယ့် အခုတော့ တိုက်ဆိုင်မှု ကြောင့် ဉာဏလည်း သိပ်သိချင်နေတဲ့ အကြောင်းရင်းကို ပြောပြတာ၊ မုန်း ... မုန်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဉာဏ ... နော် ... မုန်း အဲဒီရောဂါကြောင့် ဉာဏကို ... ဉာဏကို ...”

မုန်း စကားမဆက်နိုင်တော့။ ဉာဏက တစ်ခဏ ငြိမ်သက်ပြီး ဘာသံမှ ထွက်မလာဘဲ တိတ့်နေပါသည်။ ခဏ အကြာတွင် ...

“မုန်း ပြောတာ ကိုယ် မရှင်းဘူး၊ မုန်း ဘာပြောတာလဲ”

မုန်းက ဉာဏ မျက်ဝန်းများထဲသို့ တိုးလျှိုးသော အကြည့်နှင့် ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း ...

“ဉာဏမှာ ... ဉာဏမှာ ... အဲဒီ Epilepsy ရောဂါရှိတယ် ဆိုတာ သိလိုက်ရတော့ မုန်း ရင်ကွဲသွားသလိုပဲ ဉာဏ၊

ဖေဖေနဲ့မေမေ အိမ်ထောင်ရေးတစ်သက်မှာ ကြုံခဲ့ရတဲ့ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ ဆုံးရှုံးမှုတွေ၊ စိတ်ဒုက္ခတွေ၊ အရှက် တကွ အကျိုးနည်း ဖြစ်ရပ်တွေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အကျဉ် ခံရတာတွေ၊ အလန့်တကြားကြည့်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေ ဖေဖေ ဝေဒနာဝင်ဆင်းရဲကို မြင်ရတာတွေ၊ အို ... အဲဒါတွေကို မုန်း ... မုန်းတယ်၊ အဲဒီရောဂါသည်ရဲ့ ဇနီးအဖြစ် မုန်း သတ္တိမရှိဘူး ဉာဏရယ်”

မုန်းက ပဲခူးလေးတုန့်အောင် ကျိတ်ပြီးရှိန်နေသည်။ ဉာဏက မုန်းကို ငေးငေးကြီး ကြည့်နေရင်းက သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက် ခပ်နက်နက် မှုတ်ထုတ်လိုက်မိကာ ...

“မုန်း ... ကိုယ့်မှာ Epilepsy ရောဂါရှိတယ်လို့ မုန်းကို ဘယ်သူက ပြောတာလဲ၊ မုန်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဲသလို သတ်မှတ်လိုက်တာလဲ၊ ကိုယ် မုန်းကို ဘာမှမပြောဖူးပါ လား။”

“ဉာဏက ဖုံးထားပေမယ့် ...”

“ကိုယ် ဖုံးထားတယ် ! ဒါဖြင့် မုန်းက ဘယ်လိုသက်သေ နဲ့ ဒီမှတ်ချက်ကို အတည်ပြုလိုက်တာလဲ”

“ဉာဏ ... ဉာဏရဲ့ ဝေါလက်ထဲက ဆေးစစ်ချက်အဖြေ ကို မုန်း ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့တာပါ”

“ကိုယ့်ဝေါလက်ထဲက !! ဆေးစစ်ချက် !!”

“ဟုတ်တယ် ဉာဏ၊ အဲဒီနေ့က ဉာဏ ဝေါလက်မေ့ကျန် ခဲ့တယ်လေ၊ မုန်း ဘာရယ်မဟုတ် ဟိုဖွင့် ဒီဖွင့် လျှောက် ရှိက်ကြည့်မိတာ”

ဉာဏ မျက်ခုံးပင့်၍ မုန်းကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ သတိလက်လွတ်နှင့် ခေါင်းကို တညိတ်ညိတ် လှုပ်နေမိသည်။

“သြော်”

“မုန်း ... ဉာဏကို မပြောခဲ့တာက ဉာဏ ဖုံးကွယ်ထား တာတစ်ခုကို ငါသိပါတယ်လို့ အလိမ်ဖော်ရမှာ ဉာဏကို အားနာလိုရယ်၊ ရောဂါအပေါ်ကြောက်တဲ့ စိတ်ပျက်တဲ့ ခံစားချက်က ပြင်းထန်ပြီး ရောဂါသည်ဘက်တော့ မငဲ့စု ကျတဲ့ မုန်းရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကိုယ့်ဘာသာရှက်မိလို့ရယ်” “တော်တော့ မုန်း၊ ကိုယ် ဒါတွေ နားလည်တယ် တော် တော့”

ဉာဏက မျက်စိကို စုံမှိတ်ကာ ထိုင်ခဲ့နောက်မှိတ် ခေါင်းမောမှိထားလိုက်ပါသည်။ သူ့ရင်ထဲ နာကျင်နှင့်သီး၍ သူ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်လာသလိုဖြစ်ကာ သူ မူးချင်သလိုတောင် ဖြစ်လာပြီ။ လူက နည်းနည်းနွမ်းနယ်တာနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားတိခိုက် တုန်လှုပ်မှုကြောင့် လူက တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်ချင်လာ၍ ငြိမ်ပြီး အသက်မှန်မှန်ရှူကာ မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်ရတာ။

သူ့ရဲ့ မူးမိုက်တတ်တဲ့ ရောဂါဟာ သွေးတွင်းက
Sugar Level ကျဆင်းခြင်းကြောင့် ဖြစ်ရတဲ့ ဝေဒနာဆိုတာ သူ
မုန်းကို ပြောဖူးသားပဲ။ လက္ခဏာတွေက အပ်ချမတ်ချ မတူပေ
မယ့် မတိမ်းမယိမ်း ဆင်ဆင်တူသလိုလည်း ရှိသည်။ သူက
အမှန်အတိုင်း ပြောခဲ့ပေမယ့် စိတ်ထိခိုက် ထိတ်လန့်မှုဒဏ်ကို
ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ခံစားဖူးတဲ့ မုန်းတို့သားအမိက သူ့အပေါ်
သံသယရှိခဲ့သည် ထင်ပါသည်။

သူ့အိတ်ထဲမှာ ဆေးစစ်ချက်စာရွက်ကိုပါ တွေ့လိုက်

တော့ ...။

“မုန်း”

ဉာဏက မုန်းဘက်လှည့်၍ တိုးညင်းစွာ ခေါ်လိုက်
ပါသည်။ မုန်းရဲ့မျက်ရည်စိုစွတ်နေတဲ့ မျက်လုံးလေးနှင့် ဉာဏရဲ့
အဓိပ္ပာယ်ဖော်ဆောင်ရန်ခက်သော မျက်ဝန်းတို့ အကြာကြီး ငြိစိုက်
ဆုံတွေ့နေပါသည်။

“မုန်း ... ကိုယ့်မှာ Epilepsy ရောဂါ မရှိပါဘူး၊ မုန်းတွေ့
တဲ့ ဆေးစစ်ချက်က ဩစတြေးလျက ကိုယ်တို့သူငယ်ချင်း
ဉာဏအောင်ထွန်း ဒီကိုခဏလာတုန်း စစ်တဲ့ ဆေးစာရွက်
ပါ။ သူက Patient name ကို ‘ဉာဏ’လို့ပဲ အတိုကောက်
ပေးခဲ့တာ၊ ခုတော့ သူ ဆုံးသွားပါပြီ”

၃၈ * ၃၈

ကားဂိတ်ကြီးထဲကို ကားဝင်လာတော့ မိုးကသံသံ
မဲမဲ ရွာနေဆဲတည်း။ ရာဇာရဲ့ အနီရဲရဲ ဆူဖူကီးဖိုးဝိုးဒရိုက်ဗ်ကား
ကို အဝေးကတည်းက လှမ်းမြင်နေရသည်။ ကားရပ်လိုက်သည်
နှင့် ခရီးသည်ဆင်းမည့် တံခါးပေါက်ဆီ ပြေးလာသော ရာဇာ
လက်မှာ ထီးအကြီးကြီးနှစ်လက် ဖွင့်လျက်သား။

လူနှစ်ယောက် သုံးယောက် ဆင်းပြီးလျှင် မုန်းက
တံခါးဝမှာ ပေါ်လာသည်။ မုန်းမျက်နှာက သွေးမရှိသလို ဖြူရော်
နေသည်။ နောက်က ဉာဏက မျက်နှာပျက်ပျက်။

“ရာဇာ ... မုန်း သိပ်နေမကောင်းဘူး”

မုန်းက ရာဇာရင်ခွင်ထဲသို့ သံလိုက်နှစ်တုံး ပြေးကပ်
လိုက်ပုံနှင့် လုပ်ခန့် မှီတွယ်လိုက်သည်နှင့် ပြန်မကွာဘဲ ဖျော့တော့
ခွေလျော့နေပါသည်။ ရာဇာက ထီးတစ်ချောင်း ဉာဏကို လှမ်း
ပေးကာ မုန်းရဲ့ပခုံးလေးကို ပွေ့ပိုက်ထားလိုက်သည်။

“ငါ ပစ္စည်းတွေ ယူလာမယ်၊ ကားဆီ ခေါ်သွားနှင့်တော့

ရာဇာ”

“အေး”

၂၈၈

လမ်းမှို

ရာဇာ ရင်ခွင်တွင်မှို၍ နှမ်းနယ်စွာ ပါလာတဲ့ မုန့်
ရဲ့ ရင်ထဲတွင် အပြင်ကထက် သည်းမည်းသောမိုးက သည်းထန်
မှောင်ကျလျက်တည်း။

၃၈ * ၃၈

လမ်းမှို

